Strain in Camelot

Loveswept

Deborah Smith

Stranger in Camelot

by Deborah Smith

© copyright 1991 by
Deborah Smith

Loveswept

Deborah Smith

Străin în Camelot

Traducere de Ana - Maria Popovici

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-8-0

Capitolul 1

Acesta este ultimul meu bun-rămas, doamna mea, iubirea mea.

Cuvintele tandre ale cavalerului englez blestemat veneau de peste opt sute de ani şi încă o dată îi umpleau ochii de lacrimi lui Agnes Hamilton. Înspăimîntată, ea îşi trecu vîrful aspru al degetului peste obrajii umezi.

Povestea cutremurătoare a lui Sir Miles din Norcross şi iubirea lui pentru soţia sa, Eleanor, îi înfierbîntaseră imaginaţia lui Aggie, toată luna care trecuse. Dar jurnalul lui Sir Miles şi cartea de rugăciuni valorau o mică avere şi ea nu-şi putea permite ca dragostea ei nebună pentru cavaler s-o scoată din minţi.

Sări în picioare cînd o altă bubuitură de tunet ţîşni din cerul negru. Dincolo de geamul dormitorului ei, zăpuşitoarea noapte din Florida era încărcată de căldură şi electricitate iar vîntul spulbera perdelele ei albe ca fierberea valurilor oceanului, ce se sparg de ţărm. Ea îşi imagina talazurile albe spărgîndu-se de plajele de la Sf. Augustin la zece mile depărtare.

Era cuprinsă de febra emoţiilor.

Cu mîinile tremurînde, puse paginile caietului, umplute cu traducerea ordonată a bunicului său, înapoi în cutia de metal, împreună cu alte documente şi mai preţioase: jurnalul original a lui Sir Miles şi cartea lui de rugăciuni. Nu bănuise niciodată că bunicul ei fusese capabil să adăpostească o asemenea valoare, sau că i le-a lăsat ei moştenire. De fiecare dată cînd se gîndea ce mult trebuie să valoreze cărţile, gura i se usca.

Pentru că nu dorea să le vîndă.

Cînd fulgerul îi lumină fereastra, Aggie tresări. Deschise micul radio de lîngă pat ca să asculte mai multe informaţii de la meteorologii care avertizau despre pericolele pe care le puteau produce tornadele în Sf. Augustin şi în zonele înconjurătoare.

Un fior de frig îi străbătu spatele. Trebuia să vadă ce fac iepele ei. Coborînd din pat, îşi băgă poalele cămăşii de noapte într-o pereche de blugi tăiaţi, apoi îşi trase ghetele pe picioarele goale. Duse cutia secretă în camera următoare şi o puse în sertarul de jos al unui birou vechi şi înfricoşător.

Încuie repede sertarul cu o cheie ruginită, pe care o aruncă într-un vas cu flori plin cu begonii de mătase.

Nu era timp, nu era deloc timp. Tunetul părea că-i bubuie mesajul în urechi şi ea se întrebă de ce îşi irosea timpul atît de preţios visînd aiurea.

Fugi spre veranda din faţa casei. Cîţiva cîini urîţi, graşi, dar drăgălaşi se gudurară la picioarele ei în timp ce privea îngrijorată furtuna.

Necazul plutea în noapte.

Aggie apucă o lanternă de pe raftul din verandă. În timp ce se îndrepta spre curte, trecînd de cîteva acareturi, picături mari de ploaie îi pişcară faţa. În spatele grajdului principal, pinii se legănau sălbatic. Se căţără pe poarta care ducea spre păşune şi se împletici cînd ghetele i se cufundară în nisipul înmuiat de pe cealaltă parte.

Îşi duse mîinile căuş la gură şi strigă în furtună:

– Val-en-tine!

Dintr-o privire văzu cele şase iepe galopînd spre ea dinspre capătul pajiştei. Una era puţin în faţa celorlalte. Era Valentine, fără îndoială. Ea era întotdeauna căpetenia.

Cu un călăreţ în spate.

Uluită, Aggie scutură din cap ca să alunge fantoma. Imaginaţia ei o luase razna în ultima vreme. Iepele fură din nou acoperite de întuneric. Inima lui Aggie tresălta. Ea fluieră şi strigă din nou spre umbrele alunecoase:

– Val-en-tine! Vino aici, Valentine!

Cînd o explozie de lumină săgetă întunericul,

Aggie alergă deja spre marginea pajiştii, de-a lungul pădurii de pini, udă leoarcă şi tremurînd de frică. Alergînd din copac în copac prin ploaia torenţială scrîşni din dinţi, cînd vîntul azvîrli o ramură de copac spre ea.

Ramura se agăţă de cămaşa ei de noapte, iar cînd o smuci, cămaşa de bumbac i se sfîşie cu o tăietură lungă.

Încercă înnebunită să-şi acopere sînii dezgoliţi, apoi renunţă.

Crengile pinilor se clătinau ca florile scuturate de un vînt puternic. La capătul pajiştei, peisajul plat al Floridei se întindea la infinit peste un univers de iarbă înaltă. Aggie scrută întunericul neputincioasă, în timp ce şuviţe din părul ei lung îi cădeau peste ochi.

Se împiedică de un pîlc de iarbă tăioasă şi se prăbuşi în mîini, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi în timp ce lanterna căzu în iarbă, stingîndu-se cînd se rostogoli. Cîinii ei se auzeau în apropiere, scîncind la marginea pădurii de pini.

Răsuflarea aspră a lui Aggie se pierdu în zgomotul ploii şi a vîntului biciuitor. Tunetul bubui în jurul ei în timp ce ea îşi aruncă părul pe spate şi sări în picioare.

Noaptea era muşcătoare ca luminile fulgerelor. Aggie răsuflă greu, cu mîinile încrucişate şi cu degetele apăsate pe cămaşa ei ruptă. *Da, cineva o călărea pe Valentine.*

Fantoma era înaltă. O capă îi flutura pe umeri în vîntul tăios. Călărea spre ea, direct în noapte.

Doar Sir Miles ar mai fi călărit aşa nebuneşte în noapte, se gîndi Aggie. Apoi scutură din cap furioasă. Îşi pierduse minţile cu o fantezie medievală.

În decursul a doar cîtorva bătăi nebune ale inimii, omul şi caii se apropiară. Aggie rupse liniştea încremenită şi îşi flutură braţele pentru a-i opri. N-o să se lase stăpînită de o fantomă sau călcată în picioare de propria ei imaginaţie. Era prea practică pentru asta.

– Val-en-tiiine! Aici!

Celelalte iepe ieşiră în lumină şi alergară spre ea cînd o zăriră, dar Valentine încetini, ca şi cum ar fi fost controlată de silueta din sptele ei. Fulgerul lumină braţul ei întins cînd iapa făcu ultimii cîţiva paşi spre Aggie. Sîngele îi fierbea în vene ca furtuna. *El se apropia de ea.*

Apoi urechile îi fură umplute de geamătul pădurii sfîşiate din spatele ei. Aggie se întoarse, orbecăind prin întuneric şi prin ploaie, privind fix spre un pin care fusese trăsnit în mijloc de un fulger. Vîrful lui se clătina ameninţător.

Iepele o înconjurară, fornăind, împroşcînd cu copitele lor bucăţi de nisip ud. Valentine se opri şi o împinse uşurel cu botul, pe la spate. Aggie îşi pierdu echilibrul şi aproape se prăbuşi cînd Valentine se răsuci, cambrîndu-se.

Călăreţul descălecă şi o apucă pe Aggie de umăr.

Înspăimîntată, Aggie se întoarse spre el. Ce se petrecea oare în viaţa ei simplă? Ea aştepta ceva sau pe cineva să rupă vraja care o cuprinsese.

Să o rupă sau să o facă adevărată.

– Ce cauţi aici? ţipă ea spre fantomă, smulgîndu-se din strînsoarea mîinilor lui. Vîntul urla în jurul lor ca şi cum ar fi fost bîntuit de spirite.

– Ce vrei?

Ea auzi zgomotul rupturii unei crengi o clipă înainte de a o lovi în cap. Apoi nu mai simţi nimic altceva decît întunericul care o cuprindea şi fantoma, care-i reţinuse ultimul gînd conştient cînd o striga pe nume. Părea că i-a răspuns la întrebare.

Fotografiile publicitare n-o arătau pe ea aşa cum era în realitate, hotărî John Bartholomew în timp ce se grăbea să o ducă pe femeie în casă. Desigur fuseseră făcute cu mai mult de doisprezece ani în urmă, cînd ea părăsise lumea spectacolului.

Oricum nu mai era adolescenta de odinioară. El se zbătuse să şi-o imagineze pe Aggie Hamilton la maturitate şi n-ar fi vrut s-o vadă ca pe un copil frumos şi vulnerabil. Era prea mult interes la mijloc ca să rişte vreun sentiment pentru ea.

Nici o problemă pînă acum, mormăi în sinea lui. Femeia, pe jumătate inconştientă, pe care o ducea spre casa mică şi decolorată şi o aşeza pe o canapea veche era dezarmant de voluptuoasă, comparată cu adolescenta slabă iar părul care

înainte îi cădea în şuviţe pe faţă era acum o coamă buclată şi bogată, deşi era udă.

Pozele nu făcuseră nici o aluzie la parfumul ei incitant, un amestec de fîn, mirodenii şi apă de ploaie. În braţele lui, o simţea destul de uşoară, deşi nu foarte delicată. Pumnii ei roşii – chiar cînd se contorsionau neştiutori – îl impresionau prin hotărîrea lor.

Americanii îşi cresc hoţii adorabili, dar duri, se gîndi el.

Încruntîndu-se, John îi puse o pernă sub cap. Apoi se duse în bucătărie şi înmuie un prosop în apă. Văzuse prea multe capete lovite în viaţa lui şi adesea fusese şi el lovit la cap ca să-şi facă vreo problemă în legătură cu starea ei. Totuşi, inima îi bătea prea repede, ţinînd cont de conştiinţa lui lipsită de sentimente, se gîndi el cu amărăciune. Probabil că era efectul furtunii. Şi văzînd-o pe ea între fulgere şi tunete, singură în braţele furtunii, luptîndu-se cu ea... Şi văzînd-o rănindu-se. Toate acestea îi dădură sentimentul că ea l-ar fi aşteptat. Asta îl făcea să se simtă vinovat. Ce prostie!

John se întoarse în camera de zi şi se aplecă asupra ei, pelerina lui galbenă picurînd stropi de apă pe pielea palidă şi strălucitoare a feţei şi a gîtului.

Şi-o scoase şi o puse deoparte, apoi îi luă capul într-o mînă, în timp ce curăţa cu prosopul porţiunea zgîriată din vîrful frunţii. O rană urîtă se vedea acolo.

Ea continua să-şi mişte capul fără vlagă, în-

cruntîndu-se şi tresărind. John îi netezi pe spate părul roşcat, ud leoarcă. Îi studie faţa cu ceea ce spera el că era cinism. Aceeaşi fizionomie de copil, cu obrajii rotunzi ca merele şi acelaşi nas cîrn, decise el. Dar gura ei sexy ieşea în evidenţă. Gura ei crescuse cu mult timp în urmă, la fel ca şi poveştile despre ea. El îşi reaminti că trecutul ei nu era chiar atît de drăguţ ca ea însăşi.

În sfîrşit îi privi sînii. Cămaşa udă nu ascundea nici un secret despre mărimea, forma şi splendoarea lor şi locul rupt încadra plăcut un sîn cu sfîrcul lui trandafiriu, ieşit în afară. Un strop de apă era pe vîrful lui. Mişcările ei neîncetate îl făcură să alunece pe pielea albastră-vineţie şi să dispară sub un colţ al cămăşii.

John era speriat, dar nu era surprins cînd simţi cum sîngele îi aleargă spre abdomen şi i-l întăreşte. Nu evitase niciodată să admire o femeie, cu cît avea mai puţine haine pe ea, cu atît era mai bine. Dar nu voia să admire o rănită neajutorată, o femeie care n-avea nici o şansă.

Nu avea nimic altceva cu care s-o acopere, aşa că-şi scoase puloverul alb ud loarcă şi îi înveli pieptul. Puloverul o ascundea de la gît pînă la coapse.

John clătină din cap văzîndu-i picioarele lungi, sculpturale. Acoperise şi el ce putuse. Merită să se bucure de ce mai rămînea.

Îngenunche lîngă pat şi-i apăsă din nou prosopul pe cap. Apa de ploaie adunată în pantalonii lui kaki îl făcea nerăbdător să şi-i scoată. Cu umor

negru, se întreba cît de tare ar şoca simţurile unei doamne vederea unui bărbat înalt şi păros, nepurtînd nimic, în afara chiloţilor.

Celelalte femei care-l văzuseră aşa nu fuseseră şocate, desigur, dar, ei bine, rămăseseră nemişcate de încîntare. Dar Aggie Hamilton l-ar fi lovit probabil cu pumnii ei micuţi şi ar fi chemat poliţia locală.

– Agnes? şopti el uşor, apăsîndu-i prosopul pe frunte. Domnişoară Hamilton?

În sfîrşit, mîinile ei se descleştară şi se mişcară amorţite spre cap. Într-o doară, îşi atinse faţa cu vîrfurile degetelor, dădu peste mîinile lui, apoi se opri şi oftă. Chiar cu ochii închişi, expresia ei părea confuză, sau era încrezătoare?

– Sir Miles... murmură ea.

John fu atît de speriat la auzul strămoşului său, încît se trase brusc înapoi, uitînd de politeţe.

După ce o studie un moment, o hotărîre întunecată îi veni în minte. Ea avea cărţile. Asta o dovedea.

Clipind repede, ea deschise ochii şi privi fix în sus, tresărind de durere. Încet, privirea îi coborî asupra lui. El observă cum ochii i se măresc, neliniştiţi.

– Eşti în regulă, o asigură el distrat, strîngîndu-i mîna pentru o clipă. Ai fost lovită la cap de o ramură de copac. Eu te-am adus acasă la tine. Te rog să nu te temi de mine.

– Cine eşti tu şi ce căutai pe pajiştea mea?

Încercă să-i spună adevărul. Că venise aici să

vorbească cu ea, s-o vadă. Dar nu putea începe să-i facă necazuri cînd mai era încă rănită şi ameţită. Felul în care îi zisese Sir Miles îi furnicase şira spinării. Şoptise numele acela în aşa fel, de parcă ar fi însemnat ceva special pentru ea.

– Cine eşti? repetă ea. Nu te mai uita aşa fix la mine şi spune ceva!

– Domnişoară Hamilton, calmează-te. Mai întîi, te simţi bine?

Ea atinse prudentă umflătura din frunte. Privirea ei o întîlni pe a lui, netulburată de durere.

– Am întrebat cine eşti.

El se decise repede şi veni cu un răspuns evaziv.

– Sînt turist. Căutam campingul tău cînd mi s-a stricat *Jeep*-ul. Am trecut de un gard de-a lungul drumului – probabil gardul tău – şi am continuat să merg. Speram să dau de camping sau de casa ta.

– Ce făceai cu caii mei?

– Nimic rău, te asigur.

El chicoti, încercînd din greu să-şi ia privirea de pe amestecul incitant de culori din ochii ei. Irişii erau gri spre mijloc, înconjuraţi, de un albastru uşor şi colorîndu-se în albastru-închis pe margini. Înţelese cum se putea îndrăgosti un aparat de fotografiat de ochii ei.

Se aplecă din nou înainte şi atinse prosopul ud de pe rana ei. O femeie vătămată l-ar putea face praf pe un bărbat.

Toate instinctele lui de apărare se iviră la su-

prafaţă. Şi era plăcut să o atingă, mai plăcut decît să atingă orice altă femeie de care-şi amintea. Privind în jos spre sînii ei mari ce se rotunjeau pe sub puloverul lui, el admise că planul lui ar putea deveni mai personal decît se aşteptase.

Nu eşti un gentleman, Bartholomew.

– Sînt foarte leneş, îi zise el. Am văzut caii şi m-am hotărît că ar fi o afacere mult mai plăcută să-ţi caut campingul călare, cu patru copite sub mine.

– Iapa pe care o călăreai e pe cale să fete.

– Opt copite, deci.

Rîse, văzînd expresia ei severă. Îmblînzindu-se puţin, ştiu că farmecul lui a început să acţioneze.

– Am văzut că era gestantă. Şi n-am îndemnat-o s-o ia la goană ca o săgeată. Dar nu mi-a cerut voie. Fără nimic altceva decît cu cureaua mea legată drept căpăstru, nici nu trebuia să-mi ceară voie.

– Eşti englez, nu-i aşa?

– Da, din Londra.

Informaţia o tulbură. El îi observă reţinerea, precauţia şi surpriza din ochi. O furie mocnită creştea înăuntrul lui. Ea avea cărţile. Din cauza asta întîlnirea cu un englez o speria. Dacă era atît de preocupată de secretul ei, atunci el o să aibă ceva de furcă cînd ea o să afle motivul pentru care venise s-o găsească.

Dar poate că ea n-avea nevoie să ştie. Poate că ar putea-o ademeni să-i spună adevărul în le-

gătură cu cărţile, dacă-şi juca bine rolul.

– E vreo problemă? întrebă John.

– Nu, nimic. Eu nu primesc mulţi turişti străini, asta-i tot. Apropo, campingul e de cealaltă parte a pădurii, nu aici. Asta-i casa mea. Ferma mea.

– Bine. Acum, că introducerea a fost făcută, să avem grijă de tine. Cum te simţi?

– Sînt bine.

Se ridică şi se ghemui într-un colţ al canapelei, depărtîndu-se mai mult de el. El observă că puloverul lui era aproape gata să cadă, dar nu se putea hotărî cum să-i arate asta într-un mod delicat.

– Mi-e teamă că devii curajoasă. Trebuie să dăm un nume muntelui cel mic ce-ţi creşte în frunte. Să-l onorăm ca şi cum ar fi un monument. Cred că putem cere aprobarea. Poate te transformi într-un *Parc Naţional. Muntele Agnes din Parcul Naţional*. Da, chiar că-mi place aşa.

Tachinarea lui îi smulse un zîmbet vag, deşi suspiciunea încă îi mai stăruia în privire.

– Sună de parcă l-ai vedea pe Richard Burton jucînd într-o comedie. Sau, ca şi cum ai fi hărţuit de întrebări de un englez.

– Îmi pare rău, spuse el repede. Nu voiam să te supăr, ci doar să te fac să zîmbeşti. Sincer, cum te simţi?

– Ca un personaj din desenele animate care a fost lovit în cap cu un ciocan. Sînt convinsă că o mulţime de steluţe şi de păsărele îmi zboară prin cap.

– Nu, nu sînt stele, nu pe vremea asta.

Ploaia bătea ritmic pe acoperişul casei, clipocind pe învelişul metalic al verandei. Aerul rece şi dulce umplea noaptea, purtînd un iz de săruri de mlaştină.

Tunetul se auzea slab în depărtare. John abia mai era atent.

– Ai observat unde s-au dus caii mei? întrebă ea direct.

– Sst. Sînt în siguranţă în pădure. Cea mai rea parte a furtunii a trecut.

– Trebuie să mă duc să verific.

El se prefăcu că priveşte lampa cu picior de după canapea.

– Întîi ai nevoie de nişte haine uscate.

Ea se privi.

– O, Doamne!

Îşi trase cu grijă puloverul lui şi îl ţinu peste piept. Dar obrajii îi erau îmbujoraţi.

– Mulţumesc pentru împrumut.

– Îmi pare rău de situaţia asta jenantă.

– Nu te scuza că ai fost galant.

Îl privi cu o expresie intrigată, apoi privi spre pledurile decolorate de pe canapea. Pernele pe care stătuse păstrau urma umedă a corpului ei. Încruntîndu-se, şterse cîteva picături de apă dintr-o porţiune ruptă a tapiţeriei.

– Cred că e un lucru bun c-am donat antichităţile fără valoare firmei *Smithonian.*

– Da, îmi place stilul ăsta mai mult.

– Trebuie să mă scol. Să văd ce fac iepele.

John îşi puse o mînă pe umărul ei cînd ea se ridică pentru a trece de el.

– Ai un cucui urît, domnişoară Hamilton. Caii tăi sînt în siguranţă. Odihneşte-te.

Ea se holbă la el, apoi la mîna lui lată şi păroasă. Sînii i se înroşiră şi-i împungeau prin pulover. Ochii ei priveau cu nelinişte pieptul lui dezgolit, apoi faţa lui. Îi aruncă o privire rece de avertisment. Întîmplător John îşi lăsă o mînă să-i alunece pe un genunchi.

Ea se uita la el exact în felul în care ar face-o o femeie care n-ar avea încredere în bărbaţi – în toţi bărbaţii – îl privea cu intensitate. El simţi că-l cuprinde un sentiment încă şi mai protector pentru ea.

– Nu trebuie să fii nervoasă. Ştiu că e o situaţie ciudată, dar nu trebuie să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte.

Pe alocuri nu e prea adevărat, se gîndi el, simţindu-se puţin vinovat.

Ea se scutură şi inspiră lung, obosit.

– Îmi pare rău. Nu o lua ca pe o ofensă personală.

Întorcîndu-şi capul, îl studie din nou, curioasă.

– Cred că eşti primul om care mă salvează de la ceva şi încă mai vreau să mă ciupesc ca să văd dacă nu visez.

– Te rog, fără ciupituri. Ai deja o rană.

Era bucuros s-o vadă zîmbind la tachinarea lui.

– O să văd eu de cai în locul tău. În regulă, Agnes?

– Cine ţi-a spus numele meu?

El se întoarse pe călcîie ca să-i facă loc. Ştia că era prea bine făcut şi musculos ca să pară inofensiv, dar o mulţime de femei găseau asta atrăgător la el.

– Numele îţi este trecut pe o plăcuţă la intersecţia cu băcănia, spuse el. *Lacul şi Campingul Hamilton. Aggie Hamilton, proprietar.* Reclama ta e chiar sub cea a unui magazin de ustensile pescăreşti. Căutam firma *Viermii vii şi Creveta leftină* şi te-am găsit pe tine.

Ea zîmbi din nou.

– Sînt şi alte campinguri trecute pe plăcuţă.

– Adevărat. Sînt norocos, cred.

El îi dădu prosopul ud ca pe un dar. Ea îl luă încet şi şi-l puse din nou pe rană. Părul ei era un amestec de zulufi care se răsuceau cu cîţiva centimetri mai jos de umeri.

Ar fi putut ieşi dintr-un duş. Era destul de uşor să ţi-o imaginezi goală şi înconjurată de aburi, se gîndi John. Prea uşor chiar.

– Încercam să duc caii cu bine în pădure, îi spuse el. Nu să călăresc vreunul ca să mă distrez.

Cu un efect dureros, ea ridică o sprînceană de un roşu întunecat şi îl privi solemn.

– Ce caută un turist englez aşa departe de itinerariul său? Ar trebui să-ţi concediezi agentul de turism.

– Voiam să străbat drumurile mai lăturalnice ale Americii. Stau aici o lună întreagă. Am hotărît să închiriez un *Jeep* şi să mă îndrept unde m-or duce ochii. În afară de asta, locul nu e prea izolat. Am auzit că Sf. Augustin e un oraş mare şi frumos. E aproape, nu-i aşa?

– La cincisprezece minute de aici.

Dădu din cap şi închise ochii. Tenul ei palid, presărat în jurul nasului cu pistrui de culoarea migdalei, căpătă o expresie obosită. Avea exact cinci pistrui. John îi numărase.

– Sînt puţin ameţită, spuse ea.

El sări repede în picioare.

– Cred că nişte raze X la cucuiul ăsta drăguţ or să-ţi facă bine. Dacă ai încredere în mine să-ţi conduc maşina, o să te duc la spital.

– Să mă duci la spital? îl imită ea blajin, copiindu-i surprinzător de bine accentul. Nu-mi plac spitalele, dar felul în care o spui sună destul de tentant.

– Bunătatea e întotdeauna răsplătită cu bunătate.

– Hmm, e o lecţie de filosofie.

– Grecii din antichitate aveau o vorbă: „Cine v-a şti cum să arate şi cum să accepte bunătatea, va fi mai bun prieten decît orice altă avere". Sofocle. Cu vreo patru sute de ani înainte de Hristos.

Expresia feţei lui Aggie Hamilton dădea de înţeles că avea îndoieli asupra bărbatului care încerca s-o impresioneze citindu-l pe Sofocle. Dîn-

du-se jos din pat cu mişcări încete şi grijulii, ea recită în întuneric.

– „Căpitane, simt că ceva nu-i în regulă pe aici". Gilligan. Pe la 1967.

El izbucni într-un hohot vesel puternic de rîs şi îi întinse un braţ, sprijinind-o ca să se ridice.

– Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea brusc.

Îşi ţinea prosopul pe cap şi îl privea cu coada ochiului pe sub imprimeul cu un pui portocaliu de pe material.

– E o noapte ciudată. O noapte ciudată.

Părea că se încăpăţînează să repete aceste cuvinte, prinsă de tulburarea ei intimă.

– Dar apreciez ce-ai făcut pentru caii mei. Şi îţi mulţumesc că m-ai adus înăuntru. Cît despre oferta ta de a şofa...

– O să roşesc dacă nu te opreşti.

– Nu prea arăţi ca unul care roşeşte des.

– Greşeşti, scumpă doamnă. Chiar în momentul acesta mă faci să mă simt foarte timid.

Ea se holbă la el cu gura deschisă. John glumise şi fu intrigat cînd observă că ea arăta de parcă l-ar fi crezut.

– Orice sau oricine-ai fi, eşti unic, spuse ea într-un tîrziu şi era un ton de respect în vocea ei Şi sînt foarte bucuroasă că te-am întîlnit.

John îşi ţinu respiraţia şi fu rîndul lui să o privească fix. Era cu mult mai scundă decît el, dar nu era totuşi o femeie mică de statură. Întîmplător, înălţimea lui întrecea media. Ea era de statură mijlocie, decise el. Cel puţin ca înălţime.

Mirosul ei dulce, feminin, corpul voluptuos şi sinceritatea de pe faţă făcură o impresie extraordinară asupra lui. Era de cincisprezece puncte pe o scară de la unu la zece. Niciodată la mijloc. Niciodată.

– Vino, o îndemnă John. O să vorbim mai multe pe drumul spre spital.

– *Tot* nu mi-ai spus numele tău.

– Adevărat. Îmi cer scuze. Scrie aici.

Scoase un portofel ud, dar dintr-o piele foarte scumpă, din buzunarul pantalonilor.

– Paşaportul meu, permisul internaţional de conducere, şi cărţile de credit. Uite, am şi un permis de la biblioteca din Londra. Nici un vagabond n-ar îndrăzni să poarte cu el un lucru aşa de respectabil.

Ea privi spre portofelul deschis în timp ce el deschidea coperţile de plastic care-i dezvăluiau identitatea. Ea trase o ocheadă şi se legănă pe locul ei. John ar fi vrut să o cuprindă cu un braţ, dar ştia el mai bine cînd era momentul să încerce.

– Treizeci şi şapte de ani, înalt, brunet, cultivat... recită ea vag. Şi numele tău este...

– John. John Bartholomew.

Foarte grijulie, privind-o îndeaproape, adăugă:

– Sînt numai un cavaler modern în kaki strălucitor, la dispoziţiile dumitale, doamna mea.

Ea îl privi cu o expresie şocată pe faţă. Ultima rămăşiţă de culoare îi pieri din obraji.

– De ce ai spus asta?

– Se pare că te interesează cavalerii. Cînd erai pe jumătate conştientă m-ai strigat Sir Miles.

Cînd ea leşină, John o prinse în braţe. Se simţea vinovat, dar victorios.

Ea era mult mai confuză decît bolnavă, mai mult îngrijorată decît rănită. Aggie privea fix în tavanul alb al camerei de urgenţă, pierdută în gînduri nebuneşti. Spatele îi era ţeapăn din cauza încordării, abia atingînd salteaua albă pe care stătea. De fiecare dată cînd un medic sau o asistentă trecea pe după perdelele albe care-i împrejmuia rezerva, ea tresărea.

Dorea ca John Bartholomew să stea afară, în camera de aşteptare. Îl dorea să se topească în noapte. În secolele trecute, oare?

În lipsa în care privise în ochii lui căprui şi intenşi, ea îi simţise puterea, uşurinţa cu care atrăgea atenţia femeilor. Cîteva corzi de excitare vibrară în ea din cauza fizionomiei lui elegante şi răutăcioase, a aerului său întunecat şi a părului aspru ce-i încadra faţa cu cîrlionţii uzi. Tabloul acela plin de farmec lumesc avea o umbră de barbă ţepoasă. Dar în expresia lui erau accente tandre şi mîinile lui nu exprimau nimic altceva decît bunătate.

Fantoma avea formă umană şi fantoma aceea

o hipnotiza.

Aggie oftă cu dezgust. Sir Miles de Norcross *nu* revenise la viaţă ca s-o obsedeze. Sau venise ca s-o seducă? Sau să afle de ce jurnalul şi cartea lui de rugăciuni nu se întorseseră niciodată în Anglia lui natală?

Îşi trecu mîinile prin păr prin porţiunea nevătămată a capului şi se certă singură. Trebuia să înceteze să gîndească aşa.

Puloverul lui John, pe care-l purta acum, mai avea încă un iz al parfumului său şi de fiecare dată cînd respira se simţea ca şi cum el o mai ţinea încă în braţe. Pantalonii ei scurţi, uzi, i se lipeau de stomac şi îi era frig din cauza şosetelor reci. Dar nu asta era cauza tremuratului ei.

Întrebarea lui John fusese inofensivă, îşi repeta ea încăpăţînată. Nimeni nu ştia despre cărţile ei. Nici ea nu ştiuse de el pînă în urmă cu două luni, cînd deschisese cutia de depozit din bancă, lăsată moştenire ei prin testamentul bunicului.

– Agnes? Pot să intru?

Ea îşi întoarse repede capul spre vocea melodioasă şi adîncă a lui John. El o privea politicos, zîmbitor, dintr-un colţ al rezervei. Dăduse perdelele la o parte, iar apoi le aşezase dramatic, peste umăr.

Aggie îşi ţinu respiraţia. Directorul *Societăţii Teatrale* din Sf. Augustin ar fi murit de dorinţa de a-l vedea pe bărbatul acesta, cu vocea lui deosebită, în punerea în scenă a piesei *Macbeth*

din acea vară. John Bartholomew pe post de Macbeth. Hmm. Nu, Hamlet. Un Hamlet plin de voluptate, cu umeri largi cît să susţină întreaga Danemarcă.

– Agnes? spuse el din nou, studiind-o încet.

– Spume-mi Aggie.

– Te superi dacă te strig, Agnes? E un nume aşa de frumos!

– Spune Agnes, dacă aşa vrei, dar nimeni nu mă mai strigă aşa.

– Bine. Îmi place să fiu deosebit. Afurisita de mîndrie englezească, doar ştii.

Zîmbi larg.

– Frumoasă Agnes, pot să intru?

Era deja intrat pe jumătate în cameră. Ea se întreba care din ei domina: John-cel-politicos sau John-cel-care trece la fapte fără să ceară voie.

– Eşti deja înăuntru, replică ea.

El lăsă perdelele să cadă în spatele său şi se îndreptă spre pat. Arăta aspru şi lipsit de delicateţe, lipit de fundalul format din perdele. Cineva îi dăduse un halat de spital ca să se îmbrace. Mînecile scurte pînă la coate dezvăluiau braţele sale vînjoase, unde muşchii şi venele se îmbinau armonios cu învelişul de piele şi păr. Pantalonii lui kaki erau ţepeni de umezeală şi îi strîngeau şoldurile şi gambele lungi. La fel de bine ar fi arătat jumătatea inferioară a unei statui nude acoperite cu hîrtie creponată, se gîndi Aggie. Şovăind, îi privi faţa.

El îi zîmbi. Zîmbetul era atît de drăguţ, încît

buzele aveau o expresie senzuală şi primitivă. Apoi el se aşează pe o margine a patului, punîndu-şi un picior peste celălalt.

– Doctoriţa mi-a spus că rana nu e adîncă. Ea crede că leşinul tău a fost datorat de un amestec de vătămare corporală şi istovire psihică. Spunea despre tine c-ai avea trei slujbe. Se pare că ştie o mulţime despre tine.

– Ne cunoaştem. I-am vîndut un mînz primăvara trecută.

– Chiar ai trei slujbe?

– Mda. Scriu nişte articole pentru unul din ziarele locale şi patru nopţi pe săptămînă lucrez la un bar într-unul din localurile pentru turişti din Sf. Augustin. Nu e cine ştie ce.

– Şi de ce atîtea slujbe?

– Am nevoie de verzişori. Biştari. Parale. Adică bani gheaţă.

– Voi, americanii, folosiţi cele mai inventive cuvinte pentru lucrurile simple. Îmi place imaginaţia voastră, zise el.

– Îmi place să cred că am. Da, bani. Afacerile cu cai îmi aduc un profit foarte subţirel. De fapt, de ce spun eu subţirel, e aproape inexistent.

– Ai vreun ajutor?

– Nu.

Uşor potolită, Aggie se ridică, încercînd să ignore presiunea pe care o exercitau coapsele lungi şi musculoase ale lui John Bartholomew asupra şoldurilor ei. El mirosea a ploaie, a păr de cal şi a miros de ţigară, ceea ce o făcea să

dorească să-l sărute pe gît.

– Adu-mi aminte să-mi fac controale regulate la cap, mormăi ea.

– Îmi pare rău, n-am auzit ce-ai spus.

– Nu contează. Deseori, în public, bombănesc mai mult pentru mine. E un risc al muncii la fermă. Îmi petrec o mulţime de timp vorbindu-le cailor.

– Te-ai simţi mai bine dacă aş necheza sau aş da din copite?

– Poate.

Îşi băgă o mînă într-un buzunar de la spatele blugilor scurţi, şi scoase o bucăţică de zahăr, pe jumătate topită.

Întinse palma spre el.

– Fă frumos, băiete.

Ea glumise doar, dar el zîmbi, se aplecă înainte şi apucă bucăţica de zahăr cu o singură mişcare a buzelor.

Limba lui îi atinse palma cînd termină. El înghiţi zîmbindu-i complice în tot acest timp.

– Hm. Dulce. Şi zahărul a fost bun.

Aggie îşi lăsă încet mîna în poală. Palma o furnica. Limba lui umedă şi aspră era acum imprimată în memoria ei.

Se uitară unul la celălalt, ea stîngace, el în aparenţă calm.

– Stai liniştită o clipă, îi ordonă el blînd.

Îi şterse ceva de pe tîmplă, cu vîrul degetului blînd şi cald.

– O picătură de lichid antiseptic stătea să cadă.

El îi atinse pielea zgîriată de deasupra cucuiului din frunte. Aggie respiră uşor. Atingerea lui era atît de tandră; n-o duruse nici un pic.

– Ce fel de meserie practici tu acolo, la Londra? întrebă ea. Faci cumva masaje la fluturi?

El zîmbi.

– Am un lanţ de magazine cu suveniruri. Cu alte cuvinte vînd tot felul de micromodele: avioane, vapoare, maşinuţe, tot felul de lucruri dintr-astea.

E imposibil, se gîndi Aggie. Nu şi-l putea imagina pe acest bărbat într-un decor aşa de inofensiv. Vînzînd jucării pasionaţilor de hobby-uri sau trudind asupra bucăţelelor de lemn balsa sau crom ieftin. Imposibil. Nu şi-l putea imagina ca pe un manager, îmbrăcat în costum şi amestecînd documente cu mîinile astea mari ale lui.

– Dintotdeauna ai făcut parte din lumea asta a magazinelor de hobby-uri?

El încuviinţă.

– Am moştenit afacerea de la tatăl meu. De fapt, eu sînt cea de-a treia generaţie din familia Bartholomew care conduce afacerea.

Ea hotărî că-i plăcea contrastul dintre meseria lui şi aparenţa lui agresivă. De fapt, nu făcuse nimic care să-i dea de gîndit că nu era civilizat. Numai că ea cunoştea bine genul opus de bărbat şi nu-şi putea stăpîni un sentiment de teamă că sub ochii de culoarea migdalei ai lui John Bartholomew se ascundea un pericol.

Aggie oftă. Poate că fusese prea multă vreme

singură şi cinică.

– Imediat ce-mi aduce asistenta hîrtiile putem s-o întindem.

– Dacă nu te deranjează, eu o să mă duc la *Jeep*-ul meu cînd ne întoarcem ca să-mi strîng echipamentul de camping. Te simţi suficient de bine ca să conduci singură pînă acasă după ce mă laşi la camping?

– Sigur. Sînt doar cîteva minute de drum prăfuit prin pădure.

Simţea un nod în gît. Aggie se încruntă la el în timp ce-şi cîntărea cuvintele următoare.

– Hmm. John, după tot ce ai făcut pentru mine, nu te pot părăsi prin ploaie şi întuneric ca să-ţi instalezi cortul. Eşti binevenit să stai în grajdul meu în noaptea asta.

– Agnes, eşti o scumpă.

– Am şase cîini graşi, dar mă apără.

Ea îi întîlni privirea lui cu un licăr de amuzament şi avertisment în ei.

– Şi un pistol care, la nevoie, te poate face şvaiţer.

– Sînt convins, doamnă dragă. Acum fii şi tu la rîndul tău convinsă. Sînt un turist demn de încredere, n-o să-ţi fac nici un necaz. Îmi pare bine că te-am salvat mai devreme şi n-o să te fac să regreţi.

Ea îl privi cu mirare crescîndă. Gentil, nobil şi galant. La fel ca Sir Miles din Norcross, cavalerul care-i captase imaginaţia. Dar John Bartholomew nu era un războinic, ci doar un afacerist din Lon-

dra aflat în vacanţă.

Era simplu. Atunci de ce-i tresălta inima?

Noaptea de mai era atît de ceţoasă, încît fiecare particulă de aer era umedă şi zăpuşitoare. Iepele stăteau aliniate de-a lungul gardului pădurii, ceaţa învolburîndu-se de fiecare dată cînd respirau.

Aggie le găsea frumoase, ca de obicei, dar atmosfera morocănoasă îi dădea emoţii neliniştitoare. Era slăbită de oboseală, capul o durea şi simţurile îi erau în alertă din cauza bărbatului de lîngă ea.

– Sînt în siguranţă spuse el, lovind cu palma gîtul unei iepe. Şi toate sînt gestante, se vede după burţile lor.

– Da, conduc o secţie de maternitate. Ai în faţa ta o sută de mii de dolari în viitorii cai care se vor naşte în vara asta.

El dădu din cap spre grajdul din lemn văruit în alb.

– Urăsc să le ocup dormitoarele.

– Le aduc aici doar cînd e vremea de masă. Dacă dormi mai mult de ora opt, o să-ţi iei dejunul în pat cu ele.

– Cît timp n-o să-şi soarbă ceaiul, nu mă plîng.

Aggie se mişca cu grijă, ca el s-o poată urma.

Cîinii ei zburdau în jurul picioarelor lui, lingîndu-i pantalonii. Sigur l-am impresionat cu violenţa lor, observă ea.

Ridicînd un rucsac pe umăr şi sacul lui de dormit pe celălalt, el o urmă liniştit. Ea îi simţi privirea aţintită asupra ei cînd intră în grajd şi apăsă pe întrerupătorul de lumină. O instalaţie de becuri simple licăreau în centrul grajdului cu zece staule. Podeaua era acoperită cu rumeguş proaspăt. Staulele din lemn şi uşile lor, deşi zgîriate din cauza loviturilor, roase şi lustruite de vreme, erau solide şi impunătoare.

– Nu-i luxos, dar e acasă, îi spuse ea. Alege-ţi orice staul doreşti. Sau unul mai puţin curat dacă doreşti să visezi despre îngrăşămînt organic.

– O să fie în regulă.

Îşi puse echipamentul jos şi se întoarse spre ea încruntîndu-se.

– Dar tu vei fi? Şi fără leşinuri, frumoasă Agnes.

– Nu. Am de gînd să dorm bine la noapte. Mîine o s-o întîlneşti pe adevărata Aggie Hamilton. Proaspătă. Refăcută.

– Mie mi se pare că doamna va fi mîine şi mai misterioasă.

Chicotind întunecat, ea se îndreptă spre uşile mari deschise şi inspiră adînc aerul tare al nopţii înainte de a-i spune noapte bună. Nu o ajută. În lumina neclară, el arăta fantomatic, un mister care aştepta s-o cuprindă. Ei îi era şi mai teamă de el.

– Întotdeauna vorbeşti aşa? îl întrebă ea tăios.

– Adică „doamna asta şi doamna aia"? Ca Robin Hood într-un bar de burlaci? Nu, uneori nu vorbesc deloc. Cînd o femeie e încordată, cea mai bună metodă să acţionezi nu e întotdeauna cea mai eficace.

Se apropie de ea înainte ca ea să-şi dea seama ce intenţii are şi o sărută pe obraz. Nu se speriase ca un hoţ; sărutul lui fusese o mîngîiere lungă. Îi degusta pielea ca un gurmand care încearcă un şerbet.

Aggie ar fi vrut să fie supărată. În loc de asta, stătea acolo privindu-l uluită. El rîse.

– Tu ai descoperit omul galant din mine. Sînt neajutorat.

– Încă încerc să mă hotărăsc dacă exişti cu adevărat.

– Oh, da.

Făcu o plecăciune uşoară.

– Iartă-mă că sînt aşa de timid. Sînt o poveste medievală reîncarnată şi vreau să uit că, pe timpuri, numele meu era renumit. Am fost acuzat că trăiesc în trecut. Foarte demult în trecut, de fapt.

Aggie reveni cu picioarele pe pămînt, scuturîndu-se.

– De aceea mă întrebai despre numele pe care-l spuneam cînd eram ameţită?

– Da. Acest Sir Miles e cineva pe care-l studiezi? Te interesează istoria medievală?

– Puţin.

Precauţia îi producea goluri în stomac.

– Avem multe în comun. Amîndoi iubim caii şi

sîntem fascinaţi de trecut. Eu privesc şi mai departe în viitor: să stau la campingul tău şi să vin să te vizitez.

Aggie aprobă, înlemnită. Nu dorea ca el să rămînă la campingul ei. Sau prin vecinătate. Sau în ţară. Şi, mai ales, nu-l dorea în gîndurile ei.

– Noapte bună, lady Agnes, spuse el, zîmbind în timp ce făcea o plecăciune.

Aggie dădu vag din cap şi plecă, simţindu-se îngrijorată şi neajutorată. Dar dedesubt, o mică parte a trupului ei, trădătoare, şoptea:

Noapte bună, Sir John.

Capitolul 2

John se trezi cu un gust neplăcut în gură. El nu venise aici să păcălească sau să înşele pe cineva, doar să primească ce era al lui. Ştia ce înseamnă să fii o victimă a minciunilor. Minciunile unui duşman l-au costat cariera la Scotland Yard. Minciunile l-au băgat în închisoare. Acum faptul că se folosea de minciuni s-o atragă pe Agnes Hamilton îl dezgusta.

Problema lui nu era în legătură cu ea, ci cu bunicul ei, Sam Hamilton, un ofiţer în armata americană care s-a împrietenit cu bunicii lui John în timpul războiului. Ei au pierdut aproape totul într-un bombardament puternic şi i-au încredinţat lui Sam să păstreze moştenirea valoroasă a două

familii – cărţile medievale de o valoare inestimabilă ale strămoşului lor cel mai faimos, Sir Miles din Norcross. Un cavaler puternic în anii timpurii ai domniei lui Henry al II-lea, Sir Miles fusese pe nedrept acuzat de trădare, ţinut în închisoare în *Turnul Londrei,* urmînd să fie executat acolo. În manualele de istorie era descris ca un om pe care ţăranii îl considerau bun şi frumos. Soţia lui, Eleanor, era la fel. Servitor de încredere al regelui său, devenise victima inocentă a unor intrigi politice.

Jurnaul pe care Sir Miles l-a scris pentru Eleanor în timp ce era întemniţat în turn era un testament al dragostei şi demnităţii lor. Legenda se baza pe asta.

Acest blestemat ofiţer american Sam Hamilton, furase testamentul împreună cu cartea de rugăciuni a lui Sir Miles. Mama lui John era prea tînără ca să ştie numele ofiţerului. Mai tîrziu părinţii ei muriseră în război, aşa că identitatea ofiţerului fusese pierdută pentru totdeauna. Ea crescuse prin orfelinate şi case de adopţie.

Chiar şi acum John se strîmba cînd îşi amintea poveştile ei despre sărăcie şi insulte. Împreună cu tatăl lui, fiul unei alte familii de spiţă veche, acum ruinate, fuseseră amîndoi orfani şi înstrăinaţi după război. Apoi, cînd s-au căsătorit, şi-au împărţit unul altuia poveştile lor ce lăsaseră urme, dar nu fuseseră copleşiţi de ele.

John îşi strînse mîinile. Ce diferită ar fi fost viaţa lor dacă ar fi avut cărţile acelea de vînzare!

Ce diferită i-ar fi fost copilăria dacă ei ar fi putut avea mai multă grijă de ei înşişi şi de el, în special.

Pedepsindu-se că răscolea iar istoria familiei, John se sculă din sacul său de dormit şi se uită în jur prin grajdul lui Agnes, frecîndu-se aspru la ochi şi pe pieptul gol, ca să se trezească de tot. Scoţîndu-şi genunchii afară îşi puse mîinile pe ei în timp ce se gîndea la ea. Îi plăcea să-i zică Agnes mai mult decît Aggie! Era o pasăre mică şi încăpăţînată şi ştia să vorbească inteligent.

În ea era mai mult decît mîndrie, care pentru ea era la fel de valoroasă ca diamantele. Probabil că scandalurile din trecutul ei o învăţaseră să privească lumea de pe poziţia că „sînt mai bună decît crezi că sînt". John îi recunoscu sentimentele pentru că şi el simţea la fel.

Corpul îi reacţionă excitat cînd se gîndi la ea. Privi în jos spre singurul articol de îmbrăcăminte pe care-l suporta cînd dormea, în nopţile toride ale Floridei. Slipul lui în dungi alb-albastru, nu era suficient de larg pentru sentimentele din dimineaţa aceasta. Agnes Hamilton îl umpluse pe dinăuntru cu prea multă supărare, admiraţie şi dorinţă oarbă.

Cu siguranţă nu era un gentleman, nu în felul în care aristocraţii definesc termenul, chiar dacă sîngele îi era la fel de nobil ca al reginei. Legăturile de sînge nu însemnau nimic fără bani, pentru că banii puteau cumpăra respect, iar familia lui le pierduse pe amîndouă.

John se ridică repede şi se duse în căutarea

unui furtun cu apă pentru un duş rece. Agnes avea cărţile care de drept erau ale lui prin moştenirea mamei sale şi dacă el ar putea-o îndupleca să i le dea înapoi ar fi bogat, şi la naiba cu gentleman-ul din el!

Aggie stătea întinsă pe cearceafurile albe ale patului ei şi tremura, cuprinsă de emoţii, iar pielea îi era atît de caldă încît îşi trase cearceaful de pe ea şi îşi făcu vînt cu poalele tricoului ei alb.

Ar fi putut tot atît de bine să dea drumul la toate ventilatoarele din casă şi să se răcorească cu ele. Arşiţa era internă însă şi gîndul la John Bartholomew o aduceau la suprafaţă.

Se uită la ceasul digital de pe noptieră şi văzu că era doar puţin trecut de ora şapte. Bun. El ar putea fi încă adormit. Spera să-l privească înainte ca el să se trezească. Dorinţa se înteţi. Să-l vadă cum sforăie, ca un muritor de rînd.

Se dădu jos din pat şi, ţinîndu-şi o mînă pe cap, gemu. Se simţea mai bine decît în noaptea trecută dar simţea încă fiori de durere săgetîndu-i capul. Avea impresia că, dacă cineva ar fi zgîlţîit-o, ochii i-ar fi sărit din cap ca mărgelele din ochii de plastic ai puiului de crocodil de pe bufetul ei din bucătărie.

Nu-i prea plăceau crocodilii de jucărie dar bu-

nicul ei i-l dăruise ca pe un dar de bun venit cînd se mutase acum cinci ani. Din cauza asta îl preţuia aşa de mult.

Îi pusese numele Al, de la Al Sheffield, agentul secund şi încăpăţînat de la Hollywood care, la cererea ei, încheiase toate lucrurile care mai aveau de-a face cu cariera ei. Al fusese foarte priceput în a realiza contractele şi ea putuse să se mute aici înainte ca ultima rămăşiţă de mîndrie să-i fie ştirbită. În fiecare an ea îi trimitea lui Al o felicitare cu ocazia zilei de naştere şi în cinstea lui îl săruta pe nas pe tizul său în formă de reptilă.

Îşi scoase de pe ea tricoul ca să-şi poată prinde sînii ei mari într-un sutien, tip sport. Îşi puse din nou tricoul, şi pieptul i se înroşi. Da, o să-l lase pe John Bartholomew să se distreze, uitîndu-se la această piesă din bumbac şi poliester.

Trecu, mîngîindu-l pe Al, spre colecţia sa de elastice de păr de la oglinda de toaletă, alese unul bleu apoi îşi prinse cu el părul încurcat. Îşi trase pantalonii scurţi, kaki, folosiţi la lucru, peste chiloţii albi, rupţi, pe care cîinii îi furaseră de la spălătorie şi se jucaseră cu ei. Aceştia erau încă buni, aşa că îi mai folosea. Asta era tot ce conta. La sfîrşit, îşi trase ciorapii lungi şi albi şi îşi încălţă ghetele înalte, pînă la gleznă, cu şireturi portocalii, pe care le încheie pînă sus.

Ieşind afară pe verandă ea deschise cutia mare de gunoi, din metal, unde păstra mîncarea uscată pentru cîini şi le scoase porţia într-un vas din care mîncau toţi, împrăştiind-o pe podeaua de

lemn. Atenţia ei era îndreptată asupra grajdului aflat cam la o sută de metri depărtare. Uşile deschise, de două ori mai înalte ca ea, acoperite cu şuviţe de iasomie semănau cu intrarea într-o peşteră întunecoasă. Acum era şi un urs înăuntru.

Îşi şterse mîinile umede de pantaloni. Respirînd aerul umed de rouă şi încălzit de razele soarelui se îndreptă spre magazie. Înăuntru, lumina soarelui era filtrată prin crăpături spre podea şi singurul zgomot ce se auzea era al şoricelului care ronţăia în crăpătura lui din peretele încăperii cu furaje.

În ultimul staul ea îi descoperi sacul lui de dormit. Aşadar, nu se evaporase în ceaţa nopţii fără urmă.

Ea se opri în mijlocul încăperii, ascultînd cu nervii încordaţi şi privind spre celelalte uşi care dădeau spre pajiştea îngrădită. O uşă era deschisă. Ea îşi ciuli urechile şi auzi murmurul încet al conductei de apă a grajdului, aflată în funcţiune.

Aggie tresări cînd un sunet gros de voce bărbătească răsună afară, urmată de o pleoscăială de apă. Ea se grăbi spre ţarc, nisipul moale surpîndu-i-se sub ghete în timp ce, şovăitoare, se îndrepta să vadă ce se auzea după colţul grajdului.

Merse spre locul unde ţarcul din lemn al pajiştii comunica cu grajdul, apoi îşi lungi gîtul, uitîndu-se în jur.

El ar fi putut fi foarte bine dezbrăcat dacă luai în considerare faptul că slipul îi era lipit de trup şi

că îi acoperea şoldurile suple foarte sumar. Avea ochii închişi şi capul dat pe spate, şuvoaiele de apă curgîndu-i din plin pe faţă din furtunul pe care-l ţinea deasupra capului. Apa curgea şiroaie, stropindu-i nasul şi pometii obrajilor aspri, prelingîndu-se în torente spumoase spre pieptul puternic, acoperit cu păr întunecat.

Cînd şuvoaiele îi atinseră abdomenul, şerpuiră de-a lungul pielii lui lucioase, de culoarea mierii, cu o urmă de păr concentrată în mijloc. Deasupra slipului, părul se răsucea din nou, continuînd mai jos, între picioare. Nu foarte departe, considerînd cît de puţin din pîntecul lui era lăsat pradă imaginaţiei. Era evident că slipul era ţintuit doar deoparte a corpului lui care refuza să fie moale, chiar cînd era stropită cu apă rece. Apa era nevinovată, dar felul cum îl mîngîia era ca o lecţie de intimitate.

Aggie se apucă cu o mînă de vîrful gardului şi îl studie vrăjită, spunîndu-şi că ea reacţiona numai la ce companiile de publicitate de pe *Madison Avenue* descoperiseră cu mult timp în urmă, cum că apa scurgîndu-se pe un corp frumos de bărbat era una dintre cele mai provocatoare privelişti din lume. Milioane de femei cumpărau săpunuri din cauza publicităţii bazate pe acest lucru.

Bine, nu o reclamă ca aceea de acum, pentru că, de regulă, clipurile nu prezentau bărbaţi atît de sumar îmbrăcaţi.

Aggie nu putu să nu vadă că slipul lui reţinea apa şi îi permitea să se scurgă în şuviţe mici şi

ispititoare. Apa forma pîrîiaşe în părul lucios şi întunecos care îi acoperea picioarele lungi. Ea se uită la o picătură care aluneca încet în jos spre muşchiul puternic al uneia din coapse. Picăturile acelea de apă aveau cu siguranţă o călătorie interesantă.

Să cumpere săpun era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte.

Simţindu-se vinovată pentru că îl privea în secret, dădu să coboare de pe gard, vrînd să plece, dar el deschise ochii şi o văzu. Aggie se opri cu un picior pe o scîndură a gardului, cu celălalt în aer. Talpa groasă a ghetelor ei alunecă pe muchia vopsită a scîndurii, încă udă din cauza ploii din ajun. Piciorul şi gamba lui Aggie rămaseră prinse între scîndurile gardului şi ea înjură. Un moment mai trîziu, pe jumătate aplecată peste gard, dădu din mîini încercînd să se prindă de ceva.

Lady Agnes, într-adevăr!

Cît timp ea se forţă să-şi scoată piciorul de acolo şi spatele începea să-i alunece spre pămînt, deveni conştientă că John Bartholomew arunca se furtunul şi venise s-o ajute. El se urcă pe gardul înalt atît de repede încît făcu o săritură uşoară spre mijloc şi apoi deasupra, prinzîndu-se chiar lîngă ea. Picioarele lui mari şi dezgolite o împroşcară cu particule fine de nisip.

– Lasă-mă, Agnes, zise el cu bunătate, fără vreo urmă de amuzament.

Apoi o prinse de sub braţe şi o scoase de

acolo. Ea se simţi ca o furnică ridicată de o macara.

– În copilărie am luat zece ani lecţii de dans. Pentru tot necazul ăsta blestemat n-ar fi trebuit să mă port aşa stîngaci.

– Chiar şi o lebădă are momente dificile.

Picioarele ei se legănau pe pămînt. El o ridică şi îi sărută vîrful nasului. Ea se gîndi că sînii ei se atinseseră de fiecare muşchi şi fiecare fir de păr al pieptului lui cînd o coborîse. Cînd ea coborî cu un pas nesigur, el o cuprinse pe după umeri ca s-o liniştească.

– Bună dimineaţa, zise el plăcut.

– 'Neaţa.

Ea îşi aranjă elasticul din păr şi îşi netezi pantalonii încercînd să-şi ignore emoţiile învălmăşite în corpul lui scînteietor.

– Nu voiam să-ţi întrerup duşul.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că ai făcut-o. Eram în agonie. Nu pe reclama ta scria că aici se găsesc duşuri cu apă fierbinte? Eu aşa credeam. O să se aleagă ţurţuri de nobleţea mea dacă în fiecare dimineaţă va trebui să fac un duş rece.

– Uite, John, e ceva despre care trebuie să discutăm.

Aggie făcu din nou un pas înapoi, forţîndu-l să-şi retragă mîinile de pe umerii ei.

– Ţurţurii mei?

El o privi plin de încredere, zîmbind.

Ea se simţi brusc prost.

– Eram prea obosită noaptea trecută ca să-ţi

spun regulile mele. Campingul e doar pentru familii sau cupluri. Nu e pentru cei ce umblă singuri. Îmi pare rău, dar bunicul meu făcea întotdeauna aşa, şi avea dreptate. E mai multă linişte şi sînt mai puţine necazuri. Am reputaţia că păstrez regulile astea. Mulţi dintre cei cazaţi sînt cetăţeni mai în vîrstă şi se enervează foarte uşor. Te rog nu o lua ca pe ceva personal. Sînt sigură că tu nu o să faci nici un necaz.

Dezamăgirea ce îi întunecă ochii lui o determină pe ea să-şi îndulcească vocea. El într-adevăr părea abătut.

– Înţeleg, Agnes. Te-am băgat în încurcătură. Te rog nu te supăra. Îţi aprob regulile.

– Îmi pare rău, într-adevăr.

– Bunicul tău... a decedat? întrebă el cu grijă.

Ea aprobă.

– A murit acum cîteva luni. Era în oraş făcînd nu ştiu ce cercetări în latină, la bibliotecă şi a avut un atac de inimă.

– Îţi simt durerea în voce. Ce necaz pentru tine să-l pierzi!

– Îi duc dorul, recunoscu ea şi se uită în depărtare, simţindu-se vulnerabilă şi necăjită din multe motive, nu numai din cauza morţii bunicului.

– Conduceaţi locul ăsta împreună?

– Da. Cînd eram mai mică m-a învăţat tot ce ştia despre cai. Cînd m-am reîntors aici, acum cinci ani, m-a făcut partenera lui şi mi-a dat camera ce aparţinea tatălui meu. Începea să se simtă slăbit. Era greu pentru el şi făceam pe gazda

cînd îi veneau prietenele în vizită.

– Prietene?

Ea zîmbi.

– Bunicul era foarte popular printre doamnele de vîrsta lui. Le numea vulpile lui cenuşii.

– Şi studia latina? Sună fascinant.

Aggie aprobă din nou.

– Iubea cărţile. Nostim, un bătrîn proprietar al unei ferme de cai retras din armată cu grad de căpitan să poată să vorbească latineşte. Era ca şi cum aş fi trăit cu un ofiţer retras din cavaleria romană. Bunicul era unic.

Devenise tăcută, privindu-l pe John grijulie şi întrebîndu-se cum reuşise el s-o facă să vorbească de lucruri atît de personale. Apoi îi spuse cum să nimerească drumul bun.

– Îmi pare rău despre cazare, repetă ea. Într-adevăr.

– Ssst. Îţi apreciez grija, dar nu e vorba de nici o pagubă.

Avea o expresie supusă şi înţelegătoare pe faţă.

– Dacă mi-ai putea recomanda alt loc de cazare, ţi-aş fi recunoscător.

– Sigur.

Aggie îşi aminti că erau prea multe coincidenţe stranii în legătură cu el: naţionalitatea lui engleză şi chestia cu povestea medievală. Scoţîndu-şi elasticul din păr, începu să-l răsucească în mîini. Nu dorea să aibă necazuri, sau să fie ispitită să-i mărturisească despre cărţi. Era prea mult în joc.

– Pot să te ajut să dai de mîncare la iepe? întrebă el. Îmi place să am grijă de cai.

Aggie se simţi uşurată de schimbarea subiectului.

– Desigur!

Ea îi zîmbi, pierzîndu-şi privirea în a lui pentru cîteva clipe, apoi îşi îndreptă atenţia spre elasticul cu care îşi strîngea părul.

– Trebuie să fi stat o mulţime de timp lîngă cai. Călăreşti ca un expert.

El rîse şi ea îi simţi căldura din glas.

– Cu mai mulţi ani în urmă am fost rezervă în echipa britanică de călărie. Eu am adus-o aproape de Olimpiadă.

Văzînd-o împietrită, el rîse pe înfundate.

– Şi acest „aproape" nu înseamnă că mă laud.

– Da, desigur. Îmi imaginez ce competiţie extraordinară era acolo dacă ai devenit rezervă.Trebuie să fi fost fantastic!

El ridică din umeri.

– A fost cu mult timp în urmă. Abia terminasem *Oxford*-ul.

– *Oxford?* Acum sînt şi mai impresionată.

– E un colegiu, ca oricare altul.

– Corect. Şi Van Gogh a fost un pictor ca oricare altul.

– Eşti foarte dulce.

El o privi cu un amestec de şarm şi intrigă care-l făcu să-şi amintească cu greutate de ce voia ea să-l determine să plece. Ochii lui castanii puteau fi atît de convingători!

– Agnes, vrei să ieşi cu mine să luăm masa în seara asta? Oriunde vrei tu. Eu nu cunosc Sf. Augustin. Tu alegi.

– Trebuie să muncesc. E marţi, nu-i aşa?

Se opri din gîndire, încurcată din cauza confuziei. El o reîntoarse cu picioarele pe pămînt.

– Da, marţi. Lucrez la barul *Conquistador* de marţi pînă sîmbătă.

– Agnes, tu eşti o femeie foarte greu de atras.

O tachina blînd. Nu era deloc morocănos.

– Dar îţi respect munca grea. O să fii supărată dacă o să-ţi fac o vizită în local diseară? Dacă ai chef, putem merge undeva să bem ceva după ce-ţi termini schimbul.

– Nu termin pînă la două noaptea.

– Jur că n-o să te reţin mult.

– Tu eşti doar în trecere. Eu nu mă implic în relaţii cu turiştii. Nu am prea multe întîlniri.

El se plesni peste piept.

– E destul de rău că nu izbutesc să-ţi cuceresc inima, dar acum nu mă mai pot nici măcar consola. Nu puteai să-mi spui că îi eşti aşa devotată altui bărbat? Că trebuie să fii credincioasă singurei tale iubiri adevărate? În caz contrar, nu-i aşa că mi te-ai fi oferit mie?

Aggie rîse şi se îndreptă spre pajişte.

– Ia-o aşa. Sînt credincioasă doar balanţei mele de la bancă şi ea nu prea mă lasă să pierd timpul jucîndu-mă.

– Dar sînt foarte serios cu planurile mele. Munca mea e jocul, doar ştii. Aeromodele, maşini de

jucărie pentru copii. Aş putea să te învăţ să te joci ca şi cum asta ar fi o afacere. Nu trebuie să te simţi vinovată.

Ea se opri din mers, clătinînd din cap la auzul prostiilor lui, rîzînd.

– Aşteaptă! strigă el cu o voce exasperată. Mă schimb şi vin cu tine.

– Nu ştiu unde sînt iepele în dimineaţa asta. De obicei aşteaptă afară şi trebuie să fie flămînde de-acum!

În timp ce el se întoarse în grajd, ea stătu lîngă poarta dinspre pajişte, uitîndu-se la iarba care acoperea totul, străjuită de păduricea de pini. Conversaţia lor o lăsase fără suflare. Poate că nu era nici un rău dacă încerca să-l cunoască mai bine pe John Bartholomew. Poate acele manuscrise medievale o făcuseră aşa de prevăzătoare. De ce să respingă fără motiv un bărbat extraordinar?

Dar dacă va începe să-i ducă dorul şi să se simtă deplorabil cînd el se va întoarce în Anglia? Nu, nu putea face asta.

El se întoarse purtînd un tricou albastru, pantaloni scurţi cu striuri şi ghete la fel ca ale ei.

– Înainte, Lady Agnes, zise el deschizînd poarta şi arătînd spre pajişte.

În timp ce mergeau unul lîngă altul pe cărarea ce înconjura pădurea, el îi povesti despre defecţiunea la *Jeep*-ul său.

– Dacă mă laşi în oraş, undeva unde se închiriază maşini, o să am eu grijă de asta.

El închise din ochi poznaş.

– Acum ai o ofertă pe care n-o poţi refuza. Micul dejun în oraş. Chiar şi Zîna-Zînelor trebuie să mai facă uneori o pauză să mănînce un ou şi nişte pişcoturi.

– Dejunul. Bine!

O să-i spună după aceea „la revedere" şi o vor lua apoi amîndoi pe drumuri diferite.

– Evrika! Am găsit cheia spre inima ei!

Aggie nu se putu stăpîni să nu rîdă din nou.

– E nevoie mai mult decît de un mic dejun.

– Sigur, un bărbat norocos sau doi ţi-au încuiat inima.

Rîsul ei se stinse. Ridicînd din umeri, ea zise:

– Ei bine, am fost măritată cîţiva ani.

– Hmmm. Mă gîndeam că ar fi trebuit să aştepţi pe cineva irezistibil.

– Şi ce te face să crezi că nu am făcut-o?

El îi trimise un zîmbet, dar zîmbetul lui fu oprit de o barieră.

– Ai fi fost încă măritată, dacă era irezistibil.

– Putea să fie irezistibil doar la început, ştii asta.

– Nu, prin definiţie, „irezistibil" nu-şi pierde din tărie.

Ea scoase un sunet amuzat de dezaprobare.

– Am îndoielile mele în legătură cu definiţia ta. Sună prea condiţionat.

– Dar e adevărată.

– Bine, înţeleptule, atunci n-a fost irezistibil. Satisfăcut?

Ea se aplecă în timp ce vorbeau, smulse un firişor ascuţit de iarbă şi îl împunse cu el pe braţ.

– Ţine asta.

El oftă.

– Nu mă duelez cu doamnele. Mergi înainte, răneşte-mă. O să sufăr vitejeşte.

– Curaj, numele tău e Bartholomew.

Ea aruncă firul şi îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor. Era foarte uşor să-ţi placă ironiile lui. El era atît de degajat cu sine însuşi încît o făcea şi pe ea să se simtă la fel.

– Ce făceai înainte să locuieşti aici? întrebă el, întinzîndu-se să-i sprijine cotul într-o clipă cînd ea se împiedică de o piatră.

Îi îndeplini micul serviciu fără să se uite spre ea, apoi îi dădu drumul ca şi cînd toate aceste atingeri ar fi fost banale.

Aggie îl privi neliniştită. Gesturile lui politicoase erau atît de formale încît ar fi trebuit să rîdă de el. Trezeşte-te, s-ar fi cuvenit să-i spună. Nu crezi că tot cavalerismul ăsta e o glumă?

– Mulţumesc, zise ea.

– Hmmm?

Se uită la ea ca şi cum nu ştia pentru ce i-a mulţumit. Aggie îi zîmbi înroşindu-se în obraji. Clătină din cap.

– Mi-ai pus o întrebare. Ce am făcut înainte de a veni aici. Ei, bine, am fost măritată cum ţi-am spus.

– Asta nu e ceea ce făceai, este ceea ce erai. „Cînd o căsătorie are parteneri egali atunci nu am

de ce mă teme". Eschil. Secolul cinci.

– Filosofii greci ar fi trebuit să vadă măcar un pic din *Tribunalul dragostei,* emisiunea de la TV. N-ar mai fi fost aşa de siguri după aceea.

John plescăi din limbă.

– Ce femeie încăpăţînată eşti!

– Bine, deci astea sînt faptele. Am fost măritată şi am fost actriţă. Mă prefăceam că sînt fericită.

– O actriţă? Adevărat?

– Nu, nu chiar aşa. Am fost o actriţă copil care a crescut şi s-a maturizat.

Arătă spre sînii ei.

– Şi mi-am pierdut cariera. Oricum, nu a fost o carieră strălucitoare.

– Spune-mi cît mai mult.

Ea oftă.

– Am fost un bebeluş frumos, un copil frumos, o fată frumoasă şi o adolescentă frumoasă. Specialitatea mea era să joc roluri de surori mai mici răzvrătite. Dar apoi am devenit adultă. Nimeni nu mai voia o fată băieţoasă de douăzeci de ani. Cu rotunjimi mai mari decît ale unei clepsidre. N-am spus niciodată că am fost mai mult decît o actriţă, dar, la naiba, am fost un mare star TV în copilărie.

– Ce fel de treabă făceai tu acolo?

Se opri din mers atîta doar cît să-i facă o plecăciune adîncă în cinstea de a continua.

– Am jucat rolul lui Meg timp de trei ani în *Familia Jones* şi am fost Sally cinci ani în *Lumea lui Pop.* Nu erau filme clasice. Orice critic TV din ţară se distra pe seama lor, dar erau în vogă.

– Criticii nu au gust.

– Oh, în cazul ăsta, aveau dreptate.

Îşi puse braţele pe piept dramatic.

– Dar celebritatea mea au făcut-o reclamele. Chiar şi iubitul meu de dinainte era prins tot timpul în afaceri de genul ăsta. Eu eram fetiţa din reclama cu şamponul *Sweat heart.*

Timbrul vocii îi deveni răutăcios.

– Făceam spectacol de cînd eram bebeluş!

– Spui totul de parcă ar fi aşa uşor! Trebuie mult talent ca să ai un astfel de succes.

– Nu, trebuie să ai doar o faţă expresivă şi nişte părinţi foarte lacomi.

Înainte de a o întreba mai multe despre subiect, ea părăsi cărarea şi se îndreptă spre pajişte, apoi îşi puse două degete în gură şi fluieră puternic. Îl strigă pe John.

– La fel chemăm şi caii şi taxiurile.

El merse prin iarba înaltă spre ea, zîmbind. Soarele dimineţii îl acoperea cu lumină aurie, sclipind pe pielea lui măslinie. Trebuie să fi existat vreun maur sau doi cu înfăţişare exotică printre strămoşii lui, se gîndi Aggie, rîzînd încet la gîndul unui asemenea capriciu. Vreun străbun maur. Da. Doar cu vreo şapte secole înainte.

Ea făcuse prea multe cercetări în istoria medievală. Mintea sa accepta să nu se mai gîndească la asta. La Sir Miles din Norcross. Sau la John Bartholomew. Amîndoi se amestecau în gîndurile ei.

– Arată-mi cum făceai asta, îi ordonă el, oprin-

du-se în faţa ei. Fluierul ăsta poate scula chiar şi spiritele din somn. Ar putea să te îmbolnăvească chiar.

A chema spirite în somn! De ce spunea el întotdeauna lucruri care o destindeau? Era straniu, poate că din cauza imaginaţiei ei ridicole, suprastimulate.

– Uite aşa. Fă un cerc şi lasă o gaură mică între degetul mare şi arătător. Apoi pune-le între buze şi stai aşa.

Ea îi arătă.

– Ţine-le strîns şi suflă.

El îi prinse bărbia şi se aplecă înainte studiindu-i buzele intenţionat.

– Scuză-mă, ce ai vrut să spui?

Stomacul lui Aggie îi furnică. Se simţea ridicol şi, mai mult chiar, se simţea nepăsătoare. Deodată, deveni conştientă de vibraţiile dorinţei din corpul lui, de sensibilitatea sînilor ei, de presiunea adîncă din pîntecul ei, de tandreţea buzelor sale în timp ce-şi strecura un deget între ele.

– Ţine strîns şi suflă, repetă ea, cu respiraţie joasă.

Îşi puse arătătorul şi degetul mare înapoi în gură, întoarse capul şi îi demonstră. Fluieratul nu fusese decît o slabă imitaţie a primului.

– La naiba!

– Vreo problemă? întrebă el.

– O pierdere temporară a presiunii aerului. Încearcă tu.

Ea îşi atinse buzele, arătîndu-i poziţia corectă.

Sprîncenele lui negre se ridicară cercetător în timp ce o imita. Degetele lui erau mari şi pielea aspră, genul, de piele care ar fi putut să excite o piele de femeie. Îşi băgă degetul mare şi arătătorul în despicătura buzelor.

– Chiar aici?

– Pune-le înăuntru.

– Aici?

– E fantastic... bine. E bine.

– Nu cred că reuşesc aşa cum poţi tu. Prea multă piele îngroşată.

– Asta se întîmplă cînd lucrezi tot timpul cu lipici pentru aeroplane, cred.

– Suflă, îi zise ea febrilă. Hai.

El îşi întoarse capul şi scoase un sunet puternic, dar nearticulat. Încruntîndu-se, se întoarse din nou spre ea.

– Sună ca aerul într-o ţeavă astupată.

– Nu sufli bine. Ai nevoie de exerciţiu.

– Insinuezi că buzele mele nu sînt bune?

– Oh, sînt sigură că exersează din abundenţă. Poate altfel de exerciţii cred.

– Vrei să fii mai clară. Sînt zăpăcit.

– Oh, ooh. Mda, văd cît de zăpăcit eşti!

– Vrei să zici felul ăsta de exerciţiu?

Se apropie de ea şi îşi aplecă capul pe o parte, gura lui ajungînd lîngă a ei. Vocea i se topi într-o şoaptă ironică.

– Felul ăsta de exerciţiu în care sinceritatea e mai importantă decît priceperea?

Un impuls nebunesc puse stăpînire pe vocea ei.

– Va trebui să fii mai clar, îl imită ea cu accent englezesc. Sînt zăpăcită.

– Eşti o timidă, doamna mea.

– Uite cine vorbeşte.

– Să nu mai vorbim, mai bine.

El o sărută şi ea nu se putu mişca, nu putu să-şi ridice mîna sau piciorul ca să-l îndepărteze. El o încîntă doar cu fermitatea şi cu gustul gurii sale, iar ea îşi duse mîinile la spate ca să nu mai fie tentată să se apropie de el.

Aşa că el o cuprinse. În timp ce gura lui se apăsa încet, muşcîndu-i încet buzele şi deschizîndu-se atît cît să o provoace, o mînă îi alunecă încet, cuprinzînd-o de talie. Rezistenţa ei cedă cînd mîna lui îi mîngîie spatele gol, făcînd cercuri pe spinarea ei, sub tricoul moale. Aggie suspină şi corpul i se relaxă într-o mişcare naturală pe care nu şi-o putu controla.

Cîteodată, uita ce singură era mereu şi ce multă nevoie avea de un bărbat în viaţa ei. Acum, datorită lui John, toată singurătatea ei se strînsese într-o sferă strălucitoare, la fel de fierbinte ca soarele Floridei.

– Agnes, poţi să te joci, îi şopti. Încă o clipă, te rog. Te-ar deranja dacă te-aş strînge mai tare.

Bărbaţii încă mai cer permisiunea pentru lucrurile astea? Ea nu-şi putu reaminti aşa ceva din experienţa ei. Se uită în ochii lui răbdători şi ştiu că era un început pentru ea. Şi brusc, nu dori să ruineze totul.

– Da, mi-ar plăcea, îi şopti ea.

Ea se strecură în cercul strîns al braţelor sale şi îşi puse încet mîinile pe umerii lui. Felul în care pieptul lui puternic şi stomacul lui se uniră cu ale ei, era la fel de încîntător pe cît se aştepta. O briză călduroasă a dimineţii îi mîngîia, şi ea nu putea spune dacă era cuprinsă de căldura dimineţii sau doar zăpăcită de emoţie.

Ea îi atinse buzele cu vîrful limbii şi el o încîntă în acelaşi fel. Aggie pe jumătate se aştepa ca el să-i zdrobească gura şi să alunece adînc înăuntru; o dată invitaţia făcută, cei mai mulţi bărbaţi ar fi profitat. În schimb, el începu s-o sărute pe faţă. Una din mîini se îndreptă spre părul ei, dădu elasticul jos şi îi răsfiră buclele încurcate. Îi luă capul în mîini astfel încît degetul mare îi atingea obrazul apoi o mîngîie.

Strîngînd-o astfel în braţe, o sărută pe nas, pe bărbie, pe obraji şi în sfîrşit pe frunte, urmărindu-i mereu buzele.

– N-am fost niciodată însurat, îi spuse el, sprijinindu-şi capul de al ei şi sărutînd-o pe ureche. Pentru că n-am întîlnit femeia irezistibilă. Pînă la tine. Te cunosc foarte puţin, dar mi-am dat seama că eşti unică.

Neîncrederea şi surpriza i se văzuse pe faţă. Îşi lăsă capul pe spate.

– De ce bărbaţii cred că femeile vor face orice la auzirea cuvîntului „M“?

– Cuvîntul „M“?

– Mariaj. Oare bărbaţii cred că e un fel de afrodisiac? Că zicîndu-l, le fac pe femei să se

simtă flatate. Ce aluzie mai e şi asta, să schimbi un sărut întîmplător în ceva serios? Sau asta e o scuză ca femeile să-şi lase garda jos.

Se uită peste umărul lui, ca şi cum s-ar fi adresat altcuiva.

„Dar mamă, el era aşa drăguţ! Înainte să redevină un ticălos, a adus vorba de căsătorie".

Îi aruncă o privire rece lui John.

– Pentru unul ca tine nu era nevoie să exagerezi cu linguşirile. Fii cinstit.

El se dădu înapoi destul cît să o privească.

– Ce suspiciuni urîte ai.

Vorba îi era dură.

– Soţul tău trebuie să te fi rănit teribil ca să fii aşa de crudă cu mine.

– Aşa de crudă cu tine?

– Da. Nu e posibil ca bărbaţii să fie răniţi tot aşa de uşor ca şi femeile? Merit eu această mică muştruluială. Nu ai avea de suferit nici un rău dacă ai accepta complimentele mele şi ţi-ai păstra îndoielile pentru tine; mie să-mi laşi doar o şansă să-ţi demonstrez sinceritatea mea.

Cu gura deschisă, ea îl privea fix, surprinsă. El era adevăratul rănit. Dar el nu se retrase în spatele mîndriei şi furiei şi recunoscuse că se simţise jignit.

– Ei, hai, nu eşti copil şi sînt sigură că ai avut multe de împărţit cu femeile. Să nu-mi spui că n-ai folosit chestia asta cu mariajul înainte!

– Oare de ce femeile cred că doar ele sînt romantice?

El îi dădu drumul dar îi apucă mîinile, strîngîndu-le apoi puternic. Din cauză că nu se fălea cu aroganţa lui masculină, el o făcea să se simtă şi mai vinovată că-l supărase.

– Femeile au mai mult de pierdut, concluzionă ea retrăgîndu-şi mîinile.

– Nonsens. Nu juca jocuri feminine şi nici eu n-o să joc. Acuzaţia a fost direct la persoana mea. Aşa e.

Ea tremură.

– Bine. Tu ai spus că sînt unică. Eu am spus că tu eşti unic. Nu ştiu cum să mă mai port cu tine. Dacă eu sînt suspicioasă şi temătoare, asta este pentru că m-ai speriat tare.

– Sună destul de bine. Îmi place că problema e pusă pe faţă. Poţi să fii speriată din cauza mea, dacă vrei, dar nu mă acuza de păcate pe care nu le-am făcut.

– Să presupunem că sărutul ăsta n-a avut loc. Şi eu îmi cer scuze pentru atitudinea mea răutăcioasă. Bine? Acum să ne întoarcem de unde am plecat, doi străini care nu au atît de multe în comun, aşa cum crezi tu. Dar eşti un bărbat drăguţ. Sînt convinsă.

„Drăguţ" era un adevăr spus doar pe jumătate. Ea se dădu înapoi şi îi strînse mîinile, dorind să-i arate că voia ca el să-i dea drumul. Cu faţa tristă, el îşi desfăcu degetele şi lăsă degetele ei să alunece. Demnitatea îi dădu putere şi o făcu să se simtă ca o proastă.

– Avem un lucru deosebit în comun, Agnes. Şi

dacă tu crezi că eu am să pot uita cum te-am simţit în braţele mele sau dulceaţa gurii tale, te subestimezi singură. Chiar dacă te-aş fi sărutat cu secole în urmă, tot mi-aş fi amintit ce plăcut a fost.

Genunchii parcă-i deveniseră de cauciuc. Ceva se întîmpla aici şi ea nu putea înţelege. *Te-aş fi putut săruta cu secole în urmă.*

– Mulţumesc pentru compliment, îi zise ea slăbită. Acum, dacă nu te superi, trebuie să dau de mîncare la cai, dacă-i găsesc.

El aprobă.

– Da, problemele practice înainte de toate. Da, ai dreptate.

În timp ce căutau iepele ea îşi înghiţi gîndurile negre povestindu-i despre nobleţea cailor şi cît o costa pentru a creşte un mînz pînă să devină un armăsar de calitate. Bunicul ei muncise zeci de ani pentru a-şi creşte herghelia şi cu suficientă tragere de inimă şi din partea ei, Aggie spera să-i facă micuţei ferme un renume printre crescătorii de cai de rasă.

John o întreba lucruri plăcute şi se purta ca şi cum scena de pe pajişte nu s-ar fi întîmplat niciodată. Aggie ştiu că ea n-o va uita niciodată.

În timp ce înconjurau limba de pădure care ascundea vederii restul pajiştii, John deodată o prinse de braţ. Aggie se zburli spre el, gata de bătaie cu orice alt invadator al sentimentelor ei.

Dar faţa lui era severă, atrăgîndu-i doar atenţia asupra unei despărţituri în gard. Stejarul singuratic care de mulţi ani era locul favorit al cailor

familiei Hamilton pentru a sta la umbră, acum căzuse peste gard, făcînd o gaură mare în el.

– Asta explică de ce iepele n-au apărut azi-dimineaţă, spuse el.

Aggie gemu. Bănuia ea unde fugiseră iepele şi ştia că va avea nevoie de ajutorul lui John ca să le aducă înapoi.

Acum avea prea multă nevoie de el.

Capitolul 3

Ei bine, erau destule motive bune să-l ai pe John Bartholomew prin preajmă, admise Aggie. Omul ar putea probabil să facă şi crabii să se simtă bine fără nisip. Cu ceva noroc ar putea-o face pe Ida Roberts să se comporte aproape uman. Pe de altă parte, dacă Ida era la fel de capricioasă ca întotdeauna, cel puţin avea să-i distragă atenţia lui Aggie la situaţia incomodă de a-l avea pe John Bartholomew prin preajmă. El părea că profită de această nouă ocazie de a se face indispensabil.

– Nu-mi pot imagina de ce nu te-ar plăcea doamna asta, spuse el brusc, de parcă meditase asupra întrebării cîtva timp.

Ţinea capul ridicat şi ochii pe jumătate închişi. Vîntul îi zburlea părul des, de culoarea ciocolatei. Părea mulţumit.

– Nu pari să n-o placi. Şi eşti şi bună la inimă.

– Nu credeai asta mai demult.

– Credeam că eşti prea prevăzătoare, dar asta nu-i o crimă. Chiar dacă ţinta e greşită în cazul meu.

– Ne-am întîlnit cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Sînt imprudentă, nu prevăzătoare.

– Pentru că m-ai sărutat? Nu. În sinea ta ştii cît de minunat sînt şi, că o să ne distrăm grozav împreună.

Ea rîse pentru a-şi pregăti următoarele cuvinte.

– Asta nu-i ca un film pe plajă şi nici nu trăim o poveste de dragoste pe timp de vară. Aşa că, să nu te aştepţi la vreo petrecere zgomotoasă.

– Nu poţi să mă jigneşti, insistă el pe un ton glumeţ, pentru că, habar n-am despre ce vorbeşti.

– Ei, hai acum, doar n-o să-mi spui că n-ai văzut niciodată întîmplările cu Frankie şi Annette. Cîţi ani ai tu? Treizeci şi ceva, aşa-i? Şi nu te-ai uitat niciodată la *Beach Blanchet Bingo* cînd erai puşti? Chiar şi un puşti englez ar trebui să ştie despre Frankie şi Annette.

– Am avut parte de o educaţie mai neobişnuită.

Vorbea cu un accent tăios în glas. Ea îl privi curioasă, dar nu putu analiza expresia închisă.

Trecu în revistă ceea ce ştia despre el. Urmase cursurile unuia dintre cele mai renumite colegii din Anglia, fusese rezervă în echipa olimpică de călărie şi era moştenitorul afacerilor înfloritoare ale familiei. Ceea ce implica mulţi bani şi sînge rece.

– Ar fi trebuit să urmezi la şcoli particulare, îl îmboldi ea. Sînt destul de stricte şi tradiţionale, din cîte am auzit. Nimeni nu şi-a irosit timpul uitîndu-se la TV sau ducîndu-se la filme stupide.

El rămase tăcut un timp atît de îndelungat, încît ea se întreba dacă o auzise.

– Cam aşa ceva, spuse el într-un tîrziu.

Vocea îi era atît de stinsă încît ea simţi nevoia să-l protejeze. Aggie scrîşni din dinţi. El era o masă de aproape o sută de kilograme, de o frumuseţe aspră şi viguroasă cu o faţă care arăta de parcă era străbătută de pasiuni intense. Era educat şi plin de succes. Protecţia era ultimul lucru de care el avea nevoie. Aşa că îl putea trata ca pe un armăsar furios cu un picior inflamat – putea fi înţelegătoare, dar trebuia să fie atentă la o lovitură.

– Ah, să nu-i pese de Frankie şi Annette, îi spuse ea. N-ai pierdut nimic important. N-ar fi trebuit să te necăjesc.

– Poţi să mă tachinezi cît vrei.

Expiră, ca uşurată şi-şi întinse braţul pe spătarul scaunului. Apoi îşi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei strîns în coadă.

– În schimb o să te necăjesc şi eu.

– Hai să-ţi spun mai multe despre Ida Roberts, spuse ea repede. Era o duşmănie mai veche între ea şi bunicul şi eu am moştenit-o.

– O duşmănie? Despre ce?

– Raţe. Nişte raţe într-adevăr urîte.

– Poftim?

– Raţe domestice. Un soi mixt. Mari. Fără maniere şi cu o poftă de mîncare non-stop. Ori de cîte ori caii bunicului intrau pe teritoriul lui Ida, deveneau ostateci în războiul raţelor. Ida încuia iepele în izlazul ei şi refuza să le dea drumul înapoi.

– Şi ce trebuia să facă el?

– S-o lase să-l strige pe diferite nume.

Întoarse spre un drum ce aparţinea unui domeniu privat, de-a lungul căruia se aliniau graţioase mimoze. Frunzele lor verzi ca nişte pene trecură aproape de camion. John îşi scoase mîna pe fereastră şi lăsă frunzele să-i atingă degetele. Dar îşi ţinea cealaltă mînă pe părul ei, atingîndu-l uşor. Ea abia o simţea dar fiecare centimetru din corpul ei ştia că era acolo.

– Şi asta-i tot ce făcea ea? Le dădea nume la oameni? întrebă John.

– De obicei. Să nu fii surprins dacă te strigă „şarpe dintr-o mocirlă împuţită", sau ceva şi mai dezgustător.

Roţile camionului scrîşneau pe suprafaţa drumului acoperit cu scoici zdrobite. Chicotitul satisfăcut al lui John adăuga o notă calmă, relaxată şi încrezătoare.

– „Şarpe dintr-o mocirlă împuţită". Ce grosolan! spuse el încet. Mai spune-mi la ce să mă aştept.

– O să vezi. Să nu te înfurii. Adoră lupta. Obişnuia să-l provoace pe bunicul pînă ce era nevoit să se ducă acasă şi să mai ia o pastilă pentru circulaţia sîngelui.

– Eşti sigură că la ea sînt caii tăi?

Aggie dădu din cap.

– Au luat-o pe marginea mlaştinilor, spre curtea ei din spate. Ida are doar doi acri şi doar o jumătate din teritoriul ei e împrejmuit. Iepele au luat-o spre izlazul ei ca să-l vadă pe Pogo.

– Pogo?

– Un Romeo pe patru picioare în miniatură. Napoleonul poneilor. Micuţ, sexy şi peste măsură de încrezător. Iepele cred că-i fantastic. Şi el bineînţeles, crede că ele au dreptate.

– E o ameninţare? Există vreo şansă de o poveste de dragoste ilicită între Pogo şi vreuna dintre prinţesele tale?

– Doar dacă cineva l-ar pune într-un mulaj.

Rîsul uimit, din inimă, al lui John o făcu să se încrunte fiindu-i ciudă în acelaşi timp pentru că fusese atît de sinceră.

– Scuză-mă, adăugă ea, odinioară eram mai delicată. Acum petrec prea mult timp în grajd.

– E un loc plăcut, grajdul tău.

– E mai bine să ai companie. Vreau să spun... ei, drace! Cum deschid gura... Ştii ce vreau să spun.

– Aş vrea să fii gîndit ce-ai spus după felul în care a sunat.

Ea apăsă pe accelerator. El o ajută să descopere cele mai ascunse locuri ale sufletului ei dar ea era cea care le căuta mai mult.

– Deci, să-ţi termin de povestit despre Ida şi raţele ei. Oamenii duc raţele la iazul ei. Ida adoră raţele. Nu ştiu de ce, pentru că fără îndoială, sînt cele mai urîte şi antipatice raţe din lume. Scot pui de raţă şi invadează fiecare lac, iaz sau gură de apă proaspătă. Se dă o luptă între oamenii care vor ca raţele să fie lăsate în pace şi cei care le vor fripte şi rumenite. Bunicul era cel care le frigea.

John rîdea încetişor.

– Deci el şi Ida sau cam ciocnit?

– Mda. Oamenii de prin partea locului se strecurau prin împrejurimi cu raţele pe care le prindeau şi le aruncau în curtea noastră. Bunicul aduna raţele şi le vindea unei grădini zoologice cu crocodili din Ocala.

– Unde aveau parte de vieţi lungi şi liniştite ca însoţitoare pentru crocodili, bineînţeles.

– Bineînţeles.

– Şi doamna Roberts a obiectat?

– Mda.

– Nu cumva vinde friptură de raţă pe ascuns, nu-i aşa?

– Oh, nu. E vegetariană.

– E mare lucru că nu-i aligator.

Aggie începu să se încrunte. Deodată, pentru că John era cu ea, nu-i mai fu frică de potopul de

cuvinte al lui Ida.

– Mai degrabă m-aş înţelege cu un crocodil. Are o muşcătură mai blîndă.

John rîse din nou. Ea începu să iubească sunetul vocii lui. O stare de frenezie ameţitoare se năştea în ea.

– Şi tu? întrebă el, tu pe ce poziţie te-ai situat în războiul raţelor, dintre doamna Roberts şi bunicul tău?

– Cred că Ida, cu incapacitatea ei de a gîndi practic era în stare să ofere fiecărei raţe din ţară o casă dar eu le urăsc atît de mult încît abia aştept să le văd drept mîncare pentru crocodili. Să nu mă înţelegi greşit. Nu sînt deloc blîndă cînd e vorba de raţe. Nu-mi permit să fiu. Am problemele mele personale de care să mă ocup.

– Nu-i nimic rău să ai o inimă blîndă Agnes. Eu cred că tu iubeşti toate animalele, chiar şi raţele. Cred că asta-i grozav.

Admiraţia lui o făcu să palpite, deşi suspecta că era vorba doar de linguşire. Ei bine, îi prindea bine flatarea asta, atîta timp cît se simţea bine, fără să-l creadă.

– Părinţii mamei mele erau quakeri, îi spuse ea lui John. Obişnuiam să-i vizitez în Pennsylvania cînd eram mică. Asta, de fiecare dată cînd nu lucram în California. Am iubit mult ferma lor. Bunicii mei nu erau sentimentali cînd venea vorba de animale, dar le respectau. Principiul lor era: lasă lucrurile să fie aşa cum sînt, fără să le schimbi.

– Şi mama ta era quaker?

– Nu. Mama n-a mai trăit după regulile poporului ei.

Îşi înăspri vocea şi schimbă subiectul.

– Poate instinctele ei de quaker, buni la suflet întotdeauna, au sărit peste o generaţie şi le-am moştenit eu.

Explicaţia ei bizară sunase neplăcut şi ea îşi dădu seama că, fiind împreună cu John, se gîndea la propria ei persoană, la cine şi ce era ea şi la cît de diferit fusese mediul în care trăise ea faţă de al lui.

– Povesteşte-mi despre părinţii tăi, interveni el prompt. Trăiesc amîndoi?

– O, hai să nu mai vorbim despre familia mea, spuse ea încet. Crede-mă pe cuvînt. Tu şi cu mine nu prea avem mare lucru în comun. Şi cînd se ajunge la poveşti de familie, tu rămîi cu filmul iar eu doar cu umblatul.

– Şi bineînţeles că vorbim limibi diferite, pentru că sînt din nou încurcat.

– Părinţii meu nu s-au purtat ca la carte. Mi-e ruşine de ei. Destul cu vorbăria!

– Agnes!

Vocea lui era aproape mînioasă.

– Şi ce-ai tu de-a face cu problemele lor? Eşti cu totul specială şi n-ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine.

Se apropie şi îi luă o mînă de pe volan, o duse la gură, o sărută şi apoi o puse la loc pe volan.

– Destul cu vorbăria! imită el, dar cu o voce încordată. Aggie tresări. Surpriză, curiozitate, sim-

patie, toate adunate la un loc. Încercînd să spună ceva cu nonşalanţă, reuşi doar să riposteze:

– Ei bine, sînt mîndră că sînt pe jumătate quaker.

Răsuflă nesigură. Atmosfera din cabina şoferului îi amintea de aerul încărcat cu energie de dinaintea furtunii din ultima seară.

– Oricum, acum înţelegi ce-i cu războiul raţelor?

– Nu eşti chiar un quaker.

John îşi drese vocea.

– În situaţia de faţă o să te numesc Mac-Mac.

Ea bombăni, aruncă o privire piezişă spre însoţitorul ei, care abia îşi reţinea zîmbetul, şi izbucni în hohote de rîs.

– Mac-Mac! Mda.

– În secret, tu iubeşti raţele, continuă el cu voce perversă. Sînt sigur. O să-i spun doamnei Roberts că am venit să luăm cîteva duzini de raţe.

– Fă asta şi o să-ţi sucesc ciocul la spate de n-ai să mai poţi mînca o lună.

El chicoti pe înfundate.

– Cum de îndrăzneşti să-mi ameninţi ciocul? Sînt foarte mîndru de el. N-o să te las să-l mai loveşti, dacă vorbeşti aşa.

O clipă ea fu uluită. Apoi, luptîndu-se cu un zîmbet, întrebă:

– John, în Anglia, care-i definiţia cuvîntului „cioc"?

El ridică o sprînceană şi o studie, ca şi cum ea i-ar fi pus o întrebare-cursă.

– E ceva cu care o pasăre ciuguleşte, răspunse el cu grijă.

– Nu mai are şi alt sens?

– Ce-o fi în...? Oh, Agnes, îmi dau seama după expresia feţei tale. Te-ai gîndit la ce cred eu?

Ea dădu din cap energic. Rîsul ei deveni mai blînd. John zîmbi.

– Îmi cer scuze.

– Din partea mea, ciocul tău e la loc sigur.

– Agnes, n-aş face niciodată o glumă crudă ca asta, intenţionat.

Cum conducea camionul printre magnoliile din faţa casei albe a lui Ida, îşi acoperi gura cu o mînă şi încercă să-şi înăbuşe chicotele. N-o ajuta deloc faptul că pretutindeni erau raţe: pe acoperişul casei, cocoţate prin copaci, ciugulind din corolele florilor, încălzindu-se la soare.

– Vezi, John? O panoramă cu raţe.

Nu se putu stăpîni să nu adauge cu voce gîtuită:

– Ciocuri mititele sînt peste tot!

El se aplecă pe spate, rîzînd şi scuturînd din cap.

– Îmi pare bine că nu eşti supărată pe greşeala mea de vorbire.

– Supărată? John, probabil că eşti unul dintre ultimii gentlemani de pe faţa pămîntului! Te-aş putea pune în vitrină şi aş vinde bilete la milioane de femei adorabile.

El făcu o cută în bărbie şi o privi cu un amestec de bună dispoziţie şi invitaţie la vorbă, care-ţi

tăia răsuflarea.

– Ciocul meu e pus la dispoziţia persoanelor particulare.

Aggie chicoti şi mai tare în timp ce rîsul lui înfundat se transforma în sunete baritonale încîntătoare. În acel moment, o duzină de raţe albe, negre şi bălţate îşi făcură apariţia din spatele unei magazii de unelte şi săriră în faţa barei de protecţie a camionului.

Aggie trase cu putere frînele. Raţele măcăiră şi fugiră din faţa camionului, cu aripile desfăcute. Bătînd din aripi şi clătinîndu-se se îndreptară spre un iaz străjuit de stejari, ce se afla cu cîteva sute de metri în spatele casei. Locul era aproape plin cu înotătoare cu pene. Aggie chicoti, apoi se foi pe scaun, scîncind de plăcere.

– N-o să plec de aici fără să le trag o jumulealã bună la raţele astea. Sînt sigură.

John îi împunse umărul cu degetul şi surîse complice.

– E bine pentru ele că s-au cufundat în apă.

Atitudinea lui afectată era la graniţa cu absurdul şi o făcu pe Aggie să nu-şi mai poată controla rîsul. Gîndeau acum la unison. O văzu pe Ida pe verandă, încruntîndu-se la ea, înghiţind din greu şi forţîndu-se să fie calmă.

John o bătu din nou pe umăr.

– Hai, Agnes, fii serioasă.

Vocea îi deveni foarte solemnă şi aristocratică.

– Agnes, doamna aia cu înfăţişare atît de sumbră de pe verandă crede că sîntem idioţi.

– Eu o să fiu Doffy şi tu Donald.
– Nu sînt raţele alea din desenele animate?
– Ba da.
– Dar nu sînt de genul masculin?
– Mda. Şi ce?
– Dac-ar fi aşa nu te-aş mai putea săruta. Nu sînt o raţă din alea...

Băgă maşina în parcare, trase uşor frîna de mînă, opri motorul, cuprinse cu braţele volanul şi izbucni în rîs. De vină era nebunia dimineţii, starea ei de agitaţie, provocată de John şi cărţile medievale, precum şi o dorinţă de mult pierdută de a fi ciudată. Începu să sughită.

El se aplecă spre ea şi întrebă serios:
– Eşti pe cale să faci un ou?

Aggie se întoarse spre el, ţinîndu-şi stomacul cu ambele mîini şi respirînd cu greutate. Cu coada ochiului o văzu pe Ida coborînd scările de lemn ale verandei. Părul ei cenuşiu, răsucit într-un coc în creştetul capului, se legăna parcă mînios, în timp ce Ida traversa curtea nisipoasă. Rochia ei imprimată, de lucru, îi flutura în jurul genunchilor.

Jonh îi şopti lui Aggie la ureche:
– Nu mi-ai spus că doamna Roberts are aproape doi metri şi că probabil cîntăreşte mai mult ca mine. Dacă devine violentă, o să mă apăr pe motiv de ofensă.
– Tu? Dar cu mine cum rămîne? Cît ceri pentru servicii de bodyguard?
– În cazul raţelor? Nu ştiu. O să trebuiască să te taxez mai tîrziu.

– Bine, taxează-mă.

Rîzînd cu lacrimi, Aggie îşi rezemă capul pe umărul lui John şi se lovi peste genunchi.

– Ida n-o să mă ierte niciodată, spuse ea gîfîind.

Ida se apropia ca o vijelie de camion şi-şi vîrî faţa pe fereastra deschisă.

– Pentru ce dracu' aţi venit aici?

Aggie inspiră aerul cu lăcomie de cîteva ori şi se ridică. Se simţea ca o mantie care se balansează pe vîrful unui deal, gata să se rostogolească. Fu suficientă o singură privire spre pumnul ridicat al lui Ida, care tremura, şi plămînii i se zguduiră din nou de spasme de rîs. Sania se rostogoli la vale şi tot ce mai putu face fu să se ridice. Scoase un sunet sacadat şi scutură din cap. Ca un copil care lucrase cu actori adulţi profesionişti, doar de cîteva ori mai fusese atît de cutremurată de umorul fin al cuiva. John o dăduse gata cu obiceiul lui prostesc de a o tachina. O făcea să se simtă în siguranţă, confortabil şi păru că observă asta.

– Domnişoara Hamilton s-a lovit la cap noaptea trecută, îi spuse el lui Ida solemn.

Puse o mînă pe genunchiul lui Aggie şi deschise în dreptul ei geamul de la camion.

– Îmi pare bine, doamnă. Numele meu e John Bartholomew. Sînt un prieten al domnişoarei Hamilton.

– N-am chef să-ţi strîng mîna de maimuţă păroasă.

Ida se holbă la Aggie, care abia se abţinea să nu rîdă, înăbuşindu-şi chicotelile şi schimonosindu-şi faţa ca să nu izbuncnească în hohote.

– Ar fi mai bine să nu te hlizeşti la mine, vacă roşcată ce eşti!

– Muuu, muuu...

Îşi acoperi faţa şi se întoarse îngropîndu-şi din nou capul în umărul mare al lui John. Călcîiele ei începură să bată darabana pe podeaua camionului. El o apucă de păr.

– Doamnă, nu e în apele ei.

– Dacă ai fi o broască rîioasă Ninja şi nici că mi-ar păsa mai mult. Herghelia ta de cai zurbagii e închisă pe pajiştea mea cu Pogo şi intenţionez s-o ţin aşa pînă îmi trece supărarea şi îi dau eu drumul.

– Ţestoasă, o corectă Aggie. O brosască ţestoasă Ninja

John îşi trecu un braţ pe după capul ei şi îi apăsă o mînă pe gură. Ea începu să rîdă în ciuda palmei care-i astupa gura. Era o palmă largă, dură şi sexy, hotărî ea. Scotea sunete micuţe ca nişte măcăieli de raţă. Ea îi simţea pieptul tremurînd lipit de capul ei înclinat.

El îşi drese vocea.

– În numele domnişoarei Hamilton, îmi cer scuze pentru orice inconvenient.

– Mai termină cu scuzele tale dezgustătoare! N-am nevoie de ele! Credeam c-am terminat-o o dată pentru totdeauna cu Hamiltonii! Dar se pare că am schimbat capra bătrînă pe una tînără!

Aggie izbucni:

– Ei, şş!

Mîna lui John îi înăbuşi sunetul.

– Cum mi-ai spus? întrebă Ida.

John interveni repede.

– Domnişoara Hamilton ar vrea să ştiţi că n-are de gînd să calce pe urmele bunicului ei. Toate raţele care se vor afla pe locul ei în viitor vă vor fi înapoiate. Aggie doreşte ca raţele să fie fericite.

– N-am încredere în ea! E exact ca bunică-su ăla care măcelărea peştii!

– Sper, reuşi Aggie să spună, eliberîndu-şi gura din strînsoarea mîinii lui John.

Pentru o clipă putu doar să scoată sunete tremurate de amuzament şi să se cutremure din cauza imposibilităţii de a izbucni în rîs.

– Nu-i plăcea să vîndă raţele ca mîncare pentru crocodili, dar ştia că erai deja plină pînă-n gît de ele. Şi nu l-ai fi lăsat să doneze vreun ban sau ceva de mîncare pentru întreţinerea lor. Îi părea rău pentru tine. Şi mie îmi pare rău.

– Javră împuţită şi destrăbălată! N-aveam nevoie de mila lui Sam Hamilton şi n-am nevoie nici de mila ta – o fostă actriţă măritată cu un contrabandist de droguri!

Aggie scoase un alt hohot înăbuşit de rîs, dar veselia îi îngheţă repede pe buze. Stătea nemişcată, evitînd privirea uluită a lui John şi uitîndu-se la faţa mînioasă a lui Ida.

– Chiar şi fostelor actriţe le-ar părea rău pentru

una ca tine!

– Ia-ţi iepele de pe păşunea mea şi să nu te mai prind pe-aici!

Întunecîndu-se la faţă Aggie, răspunse ferm:

– S-a făcut. Îmi pare rău că te-am deranjat, Ida şi mie îmi pare rău că ai o gură aşa de păcătoasă!

– O să-ţi arăt eu ţie gură păcătoasă, tu, vagaboandă de cinema ce eşti! De ce nu-ţi vinzi ferma cuiva care ştie să fie un vecin bun? Întoarce-te în Hollywood-ul tău fantomatic şi mai fă-ţi apariţia pe jumătate despuiată în vreun rahat de serial TV! Arată ceva mai mult din talentul tău, că de altceva sigur nu eşti în stare!

– Doamnă! exclamă John brusc, cu o voce care devenise rece şi îndrăcită, dacă nu încetaţi cu insultele astea, o să mă dau jos din camionul ăsta, o să vin pînă la dumneavoastră şi o să vă sărut pînă ce o să vă înroşiţi de ruşine.

Bizara ameninţare a redus-o pe Ida la tăcere cum nu se mai întîmplase pînă atunci. Gura îi rămăsese deschisă.

Făcu cîţiva paşi ţepeni, depărtîndu-se de camion şi holbîndu-se la John în tot acest timp.

– Să nu care cumva să îndrăzneşti, scandalagiu cu faţă de rechin ce eşti!

– Aşa o să fac doamnă, am promis. Şi dacă nu intraţi imediat în casă, o să vă cer să vă scuzaţi faţă de domnişoara Hamilton. De fapt, cred că o să cer asta chiar acum. Scuze, doamnă. Chiar în secunda asta.

Ida îl amenință cu pumnii strînşi.

– De ce, tu...

John dădu să deschidă uşa camionului.

Ida ţipă, apoi se întoarse şi se năpusti spre casă, trîntind uşa de protecţie şi apoi pe cea de lemn. Aggie privi cum uşa vibrează şi tot drumul prin curte îi sună în urechi clicul închizătorii. Se încruntă cu un aer îngrijorat şi îi aruncă din nou o privire lui John.

– N-am auzit în viaţa mea o ameninţare mai creativă sau mai galantă. A fost incredibil.

Îi căută ochii şi încercă să-i ghicească gîndurile. Îşi simţea stomacul ca de gheaţă.

– Mulţumesc.

El îi luă una din mîini şi o duse la gură. Buzele îi atinsese dosul palmei ca şi cum pielea ei ar fi fost din mătase.

– La dispoziţia dumneavoastră, doamna mea.

– Uite ce-i, poţi să omiţi chestia aia cu „doamna mea".

– Nu.

El ridică capul şi o studie încordat.

– Ce urmează, lady Agnes?

N-avea de gînd să o întrebe despre lucrurile pe care i le spusese Ida. Gîtul lui Aggie tremura de emoţie. El n-avea de gînd să fie nici măcar curios. L-ar fi putut săruta din nou.

– O s-o călăresc pe Valentine. Ea e cea pe care ai călărit-o tu noaptea trecută. Ea e şefa. Celelalte o urmează. Vrei să conduci tu camionul în spatele meu?

– Sigur.

Aggie coborî şi căută în portbagajul camionului după frîul pe care-l aruncase acolo.

– Vreau mai multă siguranţă. Nu doresc să ajung acasă la galop.

John trecu pe locul ei şi luă cheile camionului pe care ea i le oferi. O privi cu o expresie care arăta atîta preocupare şi asigurări că totul va fi bine, încît ea simţi că-i vine să plîngă. O clipă rîzînd ca o hienă şi în următoarea fiind la graniţa cu lacrimile. Dădea de bănuit.

Dacă observase, el n-o spuse.

– Ţi-ar prinde bine o mînă de ajutor să repari gardul ăla în după-amiaza asta.

Umerii ei se prăbuşiră.

– Nu. Nu am nici un afurisit de lucru pe care să ţi-l pot da în schimb pentru atîta ajutor. Nici bani, nici distracţie, nici măcar o masă bună, pentru că sînt mai proastă ca bucătăreasă decît ca actriţă.

– Mai bine ai înceta să mă jigneşti, Agnes.

Ea îi studie licărirea dură din ochi, apoi dădu din cap.

– Aş vrea să înţelegi că sînt prea ocupată ca să merg cu tine în vacanţă. Detest să mă gîndesc că ţi-ai pierde măcar o singură zi din sejurul tău cu mine.

– Să lucrez la ferma ta ar fi cu totul altfel decît orice-aş face acasă. M-aş simţi bine dacă ai înceta să-ţi mai faci atîtea griji.

– Ei, poate dacă te-aş cunoaşte de ceva mai

mult timp, ca de exemplu de o săptămînă – aş fi stupidă dacă m-aş simţi stînjenită.

– Timpul n-are nimic de-a face aici, spuse el, vocea devenindu-i aspră. Îi puse o mînă pe umăr şi strînse uşor. Cînd o privi, expresia de pe faţa lui era tulburată.

– O zi, o săptămînă, un deceniu, o sută de decenii, care-i diferenţa? Avem tot timpul la dispoziţie.

Ea vru să întrebe: „Pentru ce?", dar îi fu frică. I-ar putea face plăcere răspunsul lui.

– O să te ajut cu gardul ăla, repetă el. După ce hrănim caii, o să vedem ce-i cu *Jeep*-ul meu şi luăm micul dejun. E în regulă?

– În regulă.

– Şi după asta, dacă o să-mi spui unde să găsesc un alt loc de popas, o să mă mut din grajdul tău. Bineînţeles, dacă mai vrei să plec.

El îi privi faţa cu atenţie.

În interiorul fiinţei ei se dădea o luptă mută. Treizeci şi unu de ani de existenţă dură îi spuneau să-l ţină cît mai departe posibil; dar ultimele cîteva ore de companie intensă îi spuneau să-l ţină aproape pentru o viaţă fericită împreună.

– Sînt încă zăpăcită. Lasă-mă să mă mai gîndesc.

– Asta-i tot ce cer, Agnes. Părea mulţumit.

Nimic nu mergea aşa cum trebuie. Dar şi ea era mulţumită.

John îşi schimbă *Jeep*-ul închiriat cu un altul, apoi o lăsă pe Agnes să cumpere mîncare pentru

micul dejun de la un restaurant de unde puteai cuprinde cu privirea *Matanzas Bay* şi faţada istorică a bisericii *Sf. Augustin,* unde masivul şi cenuşiul munte *Castillo de Marcos* se mai zărea în depărtare la gura golfului, din anul 1600, de cînd fusese construită biserica.

El iubea suflul oraşului, cu stilurile lui spaniole şi cu străvechea opulenţă victoriană. Crescînd într-un oraş unde trecutul mai dăinuia cu putere, el nu-şi putea bate joc de afecţiunea lui Aggie pentru oraşul ei.

Lui îi plăcea să ascutlte vocea ei cristalină cu accente sudice care-i povestea despre istoria locului. Îi plăcea să-i vadă ochii luminaţi de plăcere. Ce era rău în asta?

Scena de dimineaţă cu nebuna de Ida Roberts îl făcuse să dorească s-o strîngă în braţe pe Agnes şi să-i promită că n-o să lase niciodată pe altcineva s-o strige pe numele ei întreg. Chiar dacă ea stăpînea moştenirea lui şi chiar dacă avea o reputaţie la fel de mare ca a lui poate căpătată pe căi necinstite, începea el să creadă, Agnes merita să se simtă bine. El era dornic să admită că îi face plăcere s-o vadă zîmbind.

– De unde ai cicatricele alea pe degete? întrebă ea arătînd spre urma fină a liniilor albe de pe mîna lui dreaptă.

– De la sport, spuse el vag.

– Lasă-mă să ghicesc. A, ştiu! De la scrimă. Mi te imaginez pe post de Errol Flynn, mînuind săbiile acelea lungi şi subţiri.

– Poate n-am auzit despre Annette şi Frankie, dar despre Errol Flynn cu siguranţă am auzit. N-a fost chiar aşa.

– Dar ai căpătat cicatricele acela în turneele de scrimă, ştiam asta.

Ea dădu din cap atotştiutoare.

– Şi cum te-ai pricopsit cu cicatricea aia ovală de pe gît?

John se holbă la ea înspăimîntat. De ce să nu-i spună tipul de poveste pe care voia ea s-o audă?

– M-am opărit cu ulei fierbinte într-o călătorie de afaceri în Orient. Eram într-un magazin de antichităţi examinînd o lampă cu ulei. Colecţionez astfel de lucruri.

Agnes oftă de admiraţie. Exact la asta se aşteptase, spunea zîmbetul ei.

– Povesteşte-mi mai mult, ceru ea.

Stomacul lui i se întoarse pe dos de dezgust. Nu colecţionase niciodată obiecte de artă sau antichităţi, decît o singură dată cînd adunase romane ieftine cu detectivi şi fotografii ale criminalilor londonezi celebri. Cicatricele le căpătase în bătăi de cartier.

Ea părea să creadă tot ce-i spunea. Sprijinindu-şi într-o mînă faţa inteligentă şi îmbujorată în timp ce-l asculta foarte atentă, ochii ei frumoşi încercînd să creadă, el simţi că-l încearcă o dorinţă nelegiuită. Totuşi vina înlocui această dorinţă, simţindu-se lovit în stomac pînă cînd tot ce mai putu mînca erau cîteva bucăţele de ou şi cîteva înghiţituri mici de cafea americană.

Probabil că ea avea moştenirea lui ascunsă pe undeva, afurisita! Şi trebuia să ştie că fusese furată. Deşi nu ea fusese cea care o şterpelise în timpul războiului, cu aproape cincizeci de ani în urmă, totuşi ea beneficia de pe urma hoţiei.

N-avea nici un motiv să se simtă vinovat pentru că făcea tot ce-i posibil ca să smulgă adevărul de la ea. Vierme. Se simţea ca un vierme. Foarte bine. Deşi putea să trăiască cu ea foarte bine.

El îşi aminti din copilărie cum îl urmărea pe tatăl lui trişînd la cărţi, cu mîini sigure... administratorul grajdurilor din Bennigton îmbătîndu-se turtă şi înşelîndu-şi proprii lucrători.

Tatăl său fusese dispreţuit de oamenii care lucraseră pentru el, dar le era prea teamă de el ca să se plîngă proprietarului fermei. Ei îşi răzbunau frustrările, chinuindu-l pe John. Învăţase să lupte, să muncească mai arbitrar ca oricine altcineva şi să pătrundă în interiorul fiinţei umane.

Aceste însuşiri îl salvaseră de pe străzi. Cîştigase rangul de sergent în armată. Apoi urmase un colegiu şi cînd împlinise douăzeci şi cinci de ani fusese pe cale să devină detectiv la Scotland Yard. Pînă anul trecut fusese unul dintre cei mai buni viitori detectivi.

Jucase după reguli, dar regulile îl trădaseră. Aşa că, de data asta îşi făcuse propriile lui reguli. Cu şase luni în urmă, un anticar de cărţi rare din Londra a luat legătura cu el, după ce acesta fusese contactat de Sam Hamilton. John făcuse o listă a cărţilor ce aparţinuseră familiei lui în do-

sarele cu obiecte furate ale Scotland Yard-ului. Anticarul verificase dosarele deoarece cărţile pe care Hamilton dorea să le vîndă erau foarte valoroase.

John se întreba ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi venit aici cînd Sam Hamilton trăia încă. La dorinţa sa, anticarul nu îl prevenise pe Hamilton. Îi spusese doar că dorea să vadă cărţile înainte de a se angaja să le vîndă, dar Hamilton refuză.

John planificase să-i facă lui Sam o vizită prin surprindere, dar viaţa lui luase o altă întorsătură. Trădare. Acuzaţii că ar fi luat mită de la organizaţii teroriste pe care, chipurile, s-ar fi angajat să le infiltreze în Scotland Yard. Un proces. O condamnare. Trei luni închisoare. Sfîrşitul carierei şi al reputaţiei lui. Şi, Sam Hamilton care murise între timp din cauza unui infarct.

După toate astea, să-şi recupereze cărţile de la Agnes Hamilton părea floare la ureche. N-avea de gînd să lase pasiunea să-i stea în cale.

Mai bine s-o lase să creadă că era un cavaler în armură strălucitoare. Mai bine s-o lase să creadă această minciună.

Capitolul 4

În timp ce ei reparau gardul ce împrejmuia păşunea, în după-amiaza aceea, John ştiu că ea n-o să-i mai ceară să plece. Îi văzu mulţumirea şi afecţiunea strălucind în ochii ei de un albastru tulburat. John îşi acoperii ochii săi vinovaţi cu ochelari negri de soare, care îl fereau de privirile ei scînteietoare şi de soarele semitropical.

Dar privirea ei era şi mai fierbinte decît soarele, fără îndoială. Înainte de a începe să taie stejarul cu un fierăstrău electric, el încercă să poarte o conversaţie scurtă şi plăcută cu ea. Dar ea îi răspundea monosilabic şi lucra la fel de repede ca un adevărat tăietor de lemne.

Un tăietor de lemne periculos, în ipostază fe-

minină, se gîndi el exasperat. Îi era îngrozitor de greu să se concentreze să mînuiască fierăstrăul electric cînd fundul rotund ca o piersică a lui Aggie se contura prin pantalonii scurţi de fiecare dată cînd se apleca.

Ea purta mănuşi de piele groasă şi transpiraţia îi strălucea ca bobiţele de cristal pe faţă şi pe braţe, în timp ce tăia ramurile subţiri cu toporul şi aduna crengile mai mari care cădeau sub lama fierăstrăului electric. Îşi sugea buza de jos în timp ce se concentra, gîfîind sub povara crengilor.

Îl încîntau atîtea lucruri la ea! Părea prostesc că-i plăcea mirosul de nucă de cocos al loţiunii ei de soare cît şi atitudinea ei feroce cînd tăia crengile.

În orice clipă se aştepta ca ea să-şi petreacă braţele pe după o creangă mai groasă şi să se ia la trîntă cu ea. Curînd, picioarele care i se zăreau din pantalonii maro, scurţi şi bufanţi, i se umplură de noroi, frunze căzute şi zgîrieturi subţiri. Ea nu părea că observă sau că dă importanţă acestui lucru.

– Întotdeauna porneşti aşa la muncă? o întrebă în sfîrşit.

Puse deoparte fierăstrăul electric, simţind încă în mîini vibraţiile acestuia. Cînd se uită la Agnes, simţi că o vibraţie asemănătoare îi inunda fiinţa, pătrunzîndu-i puternic în sînge. Era o luptătoare dată naibii, Agnes a *lui*. Respirînd adînc pentru a-şi limpezi gîndurile, el o urmări cum îşi duce o mînă la ureche şi scutură din cap.

Porni din nou motorul fierăstrăului electric şi strigă vesel, încercînd să acopere zgomotul.

– Mi-ar plăcea să te văd într-o grădină de trandafiri, luptîndu-te cu ţepii lor.

– Ai o grădină de trandafiri? ţipă ea în timp ce îndepărta o altă ramură.

La naiba, genul ăsta de întrebare îl făcea să o scalde cu răspunsul.

– O grădină mică doar la locuinţa mea din oraş.

John tuşi. Singura grădină pe care o avea era compusă din nişte ferigi maro şi uscate care creşteau în preajma uşii din dos a locuinţei sale.

– Ai o casă în oraş?

John înjură în tăcere. Trebuia să o scalde şi mai tare.

– Cam aşa ceva.

Ea aruncă ramura de stejar lîngă celelalte într-o grămadă pentru a fi arsă, apoi îşi puse mîinile înmănuşate în şolduri şi-i aruncă, atît lui, cît şi răspunsului lui vag o privire sarcastică. Şoldurile ei delicioase, ca dealtfel întreaga ei atitudine, erau provocatoare. John porni motorul fierăstrăului electric şi-i zîmbi.

– Continuă să mă sîcîi, domnule Bartholomew şi o să-ţi strivesc motorul.

El opri motorul, sperînd să mai cîştige cîteva minute de conversaţie antrenantă.

– Nu *sîcîi* niciodată o femeie frumoasă care e înarmată cu un topor.

Ea dădu din cap şi mîngîie uşurel toporul, pe

care şi-l atîrnase cu o curea de talie.

– Isteţ bărbat.

Se întoarse la lucru, apucînd o nouă creangă cu ambele mîini.

– Deci ai o casă la Londra cu o grădină de trandafiri, aşa-i? Şi unde îţi ţii iahtul şi *Rolls*-ul?

– N-am iaht. Şi conduc o vechitură de maşină.

Asta cel puţin era adevărat.

– Lasă-mă să ghicesc. Arăţi ca un tip care conduce un *Ferrari*. Elegant, dar nu conservator.

El mormăi înfundat şi renunţă.

– Ăsta-s eu. Un *Ferrari*. Rapid şi puternic.

– Ştiam eu!

Ea părea că pluteşte de fericire.

– El zice că şofează o vechitură de maşină, îl imită ea, strîmbîndu-se şi scuturînd din cap. Nimic nu se compară cu o vechitură de *Ferrari!* Un *Ferrari* vechi e un *Ferrari* clasic.

– Ştiu cîte ceva despre maşinile *Ferrari*.

Apucă o creangă răzleaţă şi o îndesă peste morman.

Vocea îi deveni sumbră iar accentul tărăgănat dispăru.

– Tata avea vreo două. Mă lăsa pe mine să conduc una prin Los Angeles, cînd am obţinut permisul de conducere. Ce maşină grozavă!

Ea scutură din cap şi continuă să vorbească.

– Din ce an e *Ferrari*-ul tău?

John o cîntări încet. N-avea de gînd să-i povestească vreodată despre părinţii ei, o suspectă el. Ştia de ce.

El făcuse cercetări şi despre ei, ca şi despre ea. De-a lungul anilor, jucaseră la noroc toţi banii pe care îi cîştigase ea în televiziune, îi administraseră greşit fondul de cîştiguri şi o lăsară ruinată cînd cariera ei apusese. Un an după ce ea împlinise douăzeci şi unu de ani, muriseră într-un accident de maşină lîngă Las Vegas.

Ştia din propria lui experienţă cît de îngrozitor era să creşti lîngă nişte părinţi iresponsabili. Ar fi dorit să o poată asigura că o înţelege de ce îi este ruşine de părinţii ei.

– John?

– Da?

El clipi repede şi încercă să-şi amintească ce îl întrebase.

– *Ferrari*-ul tău. Ce model e?

Căuta prin memorie nişte informaţii despre modelele *Ferrari*. Dacă l-ar fi întrebat despre pistoalele clasice sau despre cuţite, i-ar fi putut povesti romane întregi. Dar, nu. Ea avea chef să pălăvrăgească despre *Ferrari!*

– E unul dintre modelele alea vechi din anii '60, cred.

– Nu ştii?

– N-am avut niciodată şansa să-l conduc.

– Nu conduci deloc? O, ar fi trebuit să ştiu! Pariez că ai şi un *Mercedes Sedan* mare şi un şofer particular. Aşa-i?

Era o conversaţie imposibilă. John se gîndi să arunce pur şi simplu fierăstrăul electric, să sară la Agnes, sprijinită de copac şi s-o sărute pînă

termină de pus întrebări.

El începu să chicotească vesel. Probabil că ea o să arunce cu toporul în el.

Agnes îi aruncă o privire nedumerită.

– Ce-i aşa vesel?

– Felul în care îţi imaginezi felul meu de viaţă.

– Am avut dreptate în legătură cu maşina şi cu şoferul?

– Ai fost pe aproape.

– Ai clasă. Mda, se vede.

John se încruntă. Dacă păsărica asta bună la inimă ar fi văzut unde locuia de fapt, şi ce maşină conducea, într-adevăr l-ar fi ameninţat cu toporul.

– Ei bine, să ai clasă nu depinde de clase elegante sau de maşini, îi spuse el. De exemplu, cred că tu arăţi foarte stilată acum. De parcă ai sta în jurul unui foc de tabără în munţi cu un pahar de vin în mînă.

Hohote de rîs o zguduiră.

– Eşti o dulceaţă de om sincer!

– Şi e bine?

– Juriul încă deliberează.

– Ce-ai spus?

– Nu m-am hotărît încă în legătură cu tine.

– Ah. Mda. Cînd mănînci „g"-ul din cuvinte şi vorbeşti cu miere în glas, eşti periculoasă.

– Mda. E un semnal de avertisment. Înseamnă că o auzi pe adevărata Aggie.

El îşi aminti de episoadele din *Familia Jones,* pe care le vizionase de curînd la arhivele televiziunii, într-una din universităţile din America.

Să-i verifice situaţia în care trăieşte ea fusese unul dintre primele lui scopuri. Spectacolul de comedie de la TV era groaznic, o porcărie totală. Dar micuţa roşcată, Agnes, care nu avea mai mult de opt sau nouă ani la vremea aceea, îl fermecase. Nu era o actriţă foarte bună, dar era adorabilă.

– Presupun că n-ai vorbit cu accent cînd ai lucrat în televiziune, spuse el nonşalant.

– Nici pomeneală. Nici un agent de film din California nu dorea un copil cu un accent tărăgănat.

Ea îşi puse o mînă pe gît şi îşi îndreptă umerii oficial, apoi vorbi pe o voce puternică, fără accent, exagerînd sunetele.

– Aşa am învăţat să in-to-nez şi să-mi mo-dulez vocea şi să vorbesc ca ori-ce alt copil me-dio-cru din televiziune.

Ridică din umeri, închizîndu-se din nou în atitudinea ei obişnuită şi întorcîndu-se la tăiatul crengilor de stejar.

– *Eram* o altfel de persoană.

– Dar nu mediocră, sînt sigur.

Cînd ea îl privi nesigură şi încruntîndu-se, el ştiu că nu prea se simţea în apele ei.

– Trebuie să mă întorc la slujba mea de la cîrciumă în vreo două ore, îl anunţă ea. Mai bine am termina cu vorbăria şi am repara gardul ăsta.

El dădu din cap şi se întoarse la lucru. Dar nu se putea abţine să n-o privească şi nu putea ignora sentimentul plăcut de prietenie care creştea în el. Şi era grozav să-şi simtă muşchii încordîn-

du-se şi relaxîndu-se uşor. Era ceva primitiv şi excitant să lucrezi cu Agnes, ambii transpirînd şi încordîndu-se să sprijine parii gardului, împărţind ziua de primăvară, insectele care forfoteau şi mirosul cald, reavăn de pămînt gras.

El ar fi dorit ca ea să nu fie atît de pornită în a-l cataloga drept un răsfăţat om de afaceri londonez.

Ar avea cu siguranţă îndoieli în legătură cu clasa de elită din care provenea el, dacă i-ar fi spus cum să strîngă mai tare botniţa cîinelui sau de ce stîlpii ar sta mai bine înfipţi dac-ar avea puţin mai mult noroi în jurul său. El n-ar fi trebuit să cunoască astfel de lucruri.

Trebuia chiar să se prefacă neştiutor în legătură cu fierăstrăul electric, să pară solemn cînd ea îi repeta instrucţiunile de siguranţă de cîteva ori. Ea nu ştia că el crescuse într-un apartament murdar din apropierea grajdului şi că-şi petrecuse copilăria făcînd cea mai grea şi scîrboasă muncă pe care fiul unui administrator de grajduri putea s-o facă.

În timp ce Agnes ţinea strîns o sîrmă în jurul unui par şi el mînuia un ciocan, sperînd că n-o face cu prea mare îndemînare, o înţepătură ascuţită îi săgetă pulpa din spate.

– O albină, strigă Agnes.

Apoi el îşi lovi degetul mare cu ciocanul.

Cuvintele pe care le rostise îţi făceau părul măciucă pe cap.

Nici ultimul om din cel mai grosolan cartier al

Londrei nu se putea exprima mai bine. Şi de cînd John fusese un astfel de om în cariera sa de detectiv la Scotland Yard, ceea ce spusese părea natural.

Agnes îşi acoperi gura cu mîinile înmănuşate şi se holbă la el. El aruncă ciocanul şi îşi vîrî degetul cel mare în gură. În timp ce îl sugea, îşi adresa lui însuşi înjurături în tăcere şi încerca să nu se schimonosească de durere, pe lîngă faptul că dorea să-şi potolească mîncărimea care-l sîcîia la spate, pe sub pantalonii scurţi.

John clănţăni din dinţi, surîzînd.

– Îmi pare rău.

Apoi îşi dădu seama, cînd îi studie ochii veseli ai lui Aggie, că, în spatele mănuşilor, ea se abţinea cu greu să nu rîdă.

– Nu te scuza, spuse ea cu o voce strangulată, îmi p-pare r-rău. Nu-i f-frumos ce fac.

Scotea sunete fornăite prin mănuşi.

– Agnes! Cum poţi să...

– Eşti real. Eşti uman şi real.

Ea îşi lăsă jos mîinile şi îşi construi o mască de precauţie pe faţă.

– N-am văzut niciodată un bărbat care să fie aşa de... real în viaţa mea! Sînt bucuroasă. Credeam că erai prea perfect ca să fii adevărat. Mă simt mult mai în siguranţă acum.

– Mă bucur că te-ai distrat.

Se simţea uşurat şi surprins totodată.

Ea îşi scoase mănuşile, se apropie de gardul pe jumătate reparat şi îi apucă cu grijă mîna

vătămată. O privi cu mai multă atenţie. Zîmbetul îi dispăru şi scoase un sunet ascuţit de compătimire.

– Îmi pare *într-adevăr* rău. E îngrozitor.

John privi sîngele din jurul unghiei degetului gros cu satisfacţie secretă. Era plăcut să fie dădăcit de Agnes.

Asta-i ajuta scopului urmărit de el, s-o facă să ţină la el. Şi... o, drace, era plăcut pur şi simplu.

– Sînt sigur c-o să supravieţuiesc, spuse el curajos.

– Haide, am un antiseptic şi nişte pansament în casă.

– Nu, ne-ar lua prea mult timp. Sînt bine. Crede-mă.

– Dar o să-mi umpli păşunea de sînge!

– Nu, doar colţul ăsta.

Îi plăcea felul grijuliu în care mîinile ei le ţineau pe ale lui şi cu părere de rău îşi trase mîna rănită.

– O să-mi spăl puţin degetul şi apoi o să ne întoarcem la muncă.

Apucă cu mîna de poalele tricoului lui.

– Nu. Aşteaptă!

Ea îşi trecu limba peste buza de jos pentru o clipă, apoi mormăi ceva încet şi-şi desfăcu cureaua de la brîu. După ce o lăsă să cadă începu să-şi desfacă şi cureaua de piele subţire care îi ţinea pantalonii scurţi.

El o privi cu dezaprobare.

– Ăsta-i un mod interesant de a acorda primul ajutor.

– Eşti un om norocos.

Ea îşi desfăcuse cureaua de la pantalonii scurţi doar ca să-i alunece pînă la şolduri şi să atîrne acolo în primejdia chinuitoare de a aluneca şi mai jos. Tricoul îi acoperea stomacul dar el îi zări chiloţii albi.

– Drăguţ stil, zise el, deşi un gentleman ar fi trebuit să se uite în altă parte.

Pentru moment, însă, trebuia să fie el însuşi.

– Au muşcat cîinii din ei.

Obrajii ei trandafirii se înroşiră în timp ce îşi ridica pantalonii de pe şolduri, apucînd grăbită de elasticul din talie al chiloţilor. Rupse materialul subţire din bumbac dinspre elastic spre partea nevăzută din pantalonii scurţi.

John îşi lăsă imaginaţia să umple detaliile.

– Îmi dai lenjeria ta? întrebă el solemn. Sînt onorat.

– Îţi dau doar vechii mei chiloţi din bumbac. E o diferenţă.

– Doar în formă, nu şi în spirit.

– Nu mai filozofa pe seama desuurilor mele.

Rupse şi cealaltă parte a chiloţilor apoi se întoarse cu spatele.

– Imaginează-ţi că nu vezi nimic pentru că eu sînt timidă.

– Agnes, eşti cel mai drăguţ buchet de contradicţii din lume. Înjur ca un marinar beat şi tu rîzi, dar cînd e să-mi arăţi o bucată nevinovată de material, te ruşinezi.

– Asta sînt eu, spuse ea peste umăr, în timp

ce îşi aranja cu grijă partea din faţă a pantalonilor scurţi. Un buchet de contradicţii.

– Un mister adorabil.

– Asta ca să nu zici că nu ţi-am dat nimic.

Îşi aplecă capul şi începu să-şi rupă chiloţii pe care şi-i scosese. El auzi sunetele materialului sfîşiat. Ea îndesă bucata de material rămasă într-unul din buzunarele din spate ale pantalonilor şi se întoarse cu faţa spre el.

– Dă-mi degetul.

El întinse mîna ascultător şi ea îi înfăşură în jurul degetului materialul moale şi cald. Rupse capătul bucăţii în două, le înfăşură în jurul degetului şi legă strîns.

– Am acordat odată primul ajutor făcînd pe asistenta în filmul lui Marcus Welby. Ştiam eu că o să-mi fie odată de folos.

John privi în tăcere ciudatul bandaj de la deget.

Dorinţa care îi înfierbînta sîngele îl sperie. Să porţi o bucată din lenjeria lui Agnes Hemilton la deget n-ar fi trebuit să fie cel mai erotic lucru care i se întîmplase, ţinînd cont de femeile atît de pline de imaginaţie pe care le posedase. N-ar fi trebuit să simtă furnicături în tot corpul, ca şi cum ea l-ar fi înţepat peste tot şi l-ar fi rugat să se tolănească cu ea în iarba înaltă.

– Ai făcut un lucru minunat, Agnes, spuse el într-un tîrziu.

– Nu pari prea bucuros. E prea strîns bandajul?

– Nu, e bine. Mulţumesc.

El se îndepărtă şi ridică ciocanul pe care îl aruncase.

– Mai bine ne-am întoarce la lucru.

Ea păru uimită şi puţin nemulţumită din cauza schimbării lui de atitudine.

– Hei, nu în fiecare zi îmi împart chilo... N-are importanţă. Lucrurile n-au luat întorsătura pe care o aşteptam.

– Hai să reparăm gardul ăla.

– Sigur.

Supusă şi gînditoare, ea îşi luă mănuşile de jos. John o privi într-o tăcere îngrijorată. Deodată planurile lui nu-i mai apărură atît de simple şi de egoiste cum şi-ar fi dorit înainte.

Aggie şi John se legănau în balansoarele vechi, cu articulaţiile scîrţîind de atîţia ani de folosinţă şi beau ceai cu gheaţă din căni de plastic de un sfert de litru, adunate de ea de prin restaurante fast-food. Fără nici un fel de lux, fără nici o ameninţare. Ea era bucuroasă că petrece cîteva momente plăcute împreună cu John, înainte de a lua o hotărîre în ceea ce-l priveşte. Dar el nu-i permise acest lux.

– Trebuie să plec, dacă vreau să găsesc un alt loc de cazare.

Ea cuprinse cu amîndouă mîinile cana ei înaltă, pe care erau desenate personaje de desene animate care dansau.

– Ştii că nu-i chiar aşa de simplu, murmură ea.

– Agnes?

Cînd ea îşi întoarse capul şi îl privi, apărîndu-se, găsi în ochii lui numai regrete.

– O să fiu mai direct, atunci. Sper că o să-ţi schimbi părerea şi că o să mă laşi să stau aici. Sînt o mulţime de peisaje pe care aş vrea să le văd în această parte a Floridei, pe care le-aş putea admira singur, în timp ce tu eşti la lucru.

El făcu o pauză şi valuri de emoţie îi sclipiră în ochi în timp ce privirea lui o ţintuia pe a ei. Ţinti mai direct spre inima ei.

– Şi o să mă bucur de tot timpul tău liber pe care mi-l poţi acorda.

Ea îşi puse cana jos şi, tremurînd, se îndreptă spre gardul de la verandă, aflat vis-à-vis de el. Aplecîndu-se, îşi dezlegă elasticul de păr, îl puse jos şi îşi trecu o mînă prin părul ei încîlcit şi umed.

– Aş vrea să am timp să fac pe ghidul cu tine. Mi-ar plăcea. Ar fi genul de distracţie de care n-am mai avut parte de ani de zile. Dar nu am timp şi mi-e teamă că vei fi dezamăgit dacă o să rămîi aici.

– Spune-mi cum sînt zilele tale. Nu cele speciale, ca asta, ci zilele obişnuite.

– Îţi aminteşti? Ţi-am promis că scriu cîteva articole pentru unul din ziarele din zonă.

– Da. Sînt impresionat.

– Nu sînt un reporter profesionist. Sînt articole scrise simplu, dar mă pricep la asta. Iau interviuri localnicilor, fac fotografii, apoi scriu articolele. Sînt plătită cu zece dolari pentru fiecare articol, de ziarul *Matanzas Bay Weekly News.*

El zîmbi la auzul numelui şi sclipiri de amuzament îi luciră în ochi.

– Mîine o să iau interviu unui om care construieşte machete de trenuri.

Ea tresări deodată.

– John! Ai vrea să mergi cu mine cînd mă întîlnesc cu omul ăla. Tu ai putea să-i pui întrebări la care eu nici nu m-am gîndit vreodată!

– Machete de trenuri?

Privirea lui goală era nedumerită. Dar aceasta dispăru înainte ca ea să poată s-o studieze.

– Da, mi-ar plăcea să te ajut. Nu sînt un oaspete, sînt un prieten.

– Un prieten temporar, îl corectă ea sobră, care o să se întoarcă în Anglia în cîteva săptămîni.

– Agnes, trăieşte în prezent!

– Sună caraghios cînd o spune un om care iubeşte istoria medievală.

Ea sări în picioare cu mai multă rapiditate şi graţie decît ar fi avut un om atît de voinic ca el, surprinzînd-o. Aşezîndu-şi cana pe verandă, el îi prinse mîinile cu căldură. Pielea îi ardea din cauza soarelui puternic de după-amiază, mirosind plăcut. Părul lui întunecat, de culoarea nucilor, îi atîrna pe gît, neîmblînzit, ca o tentaţie pentru degetele ei, şi surîsul lui sclipea făcînd un contrast

cu pielea bronzată. Bucuria vibrantă din ochi îi făcea scînteietori.

– Iubesc la fel de mult trecutul cît şi prezentul, spuse el încet, şi tu, frumoasă doamnă, le comanzi pe amîndouă.

– Oh, nu începe iar cu placa, frumoasă doamnă!

Dar vocea îi era delicată şi genunchii îi erau moi. Nu-şi putea desprinde privirea de la el.

– Tu eşti genul de femeie care i-a inspirat pe cavaleri în faptele lor glorioase.

– Opreşte-te!

Ea încercă să se desprindă din braţele lui.

– Agnes.

El îi rosti numele cu o mustrare aspră, trăgînd-o spre el puternic şi încolăcind-o cu braţele. Apoi, cu un calm care nu-i lăsă nici un moment să se gîndească, o ridică în braţe, ea stînd pe vîrfuri, se lipi de pieptul lui şi îl prinse cu braţele ca să se sprijine. O sărută fără s-o forţeze, încît, ea dîndu-se bătută, oftă şi îi răspunse la sărut.

Aggie îi exploră gura şi fu răsplătită cu sărutări dure şi înfometate. El era la fel de ţeapăn şi de drept ca un gard postat în burta ei şi mîinile lui o cuprinseră strîns de spate, apoi înaintară, ridicînd-o şi mai sus. Palmele lui îi presau sînii, făcînd-o să dorească chinuitor atingerea lor pe pielea goală.

Încercă să rămînă neutră cu mîinile şi cu corpul, rezistînd încă, dar tremurînd de teama că va aluneca într-o relaţie mai puternică decît orice

altceva cunoscuse mai înainte, o relaţie care era deja osîndită.

El o lipi cu spatele de unul din stîlpii rotunzi şi netezi ai verandei. Lemnul îi intră printre omoplaţi, fiindu-i complice lui John. Mîinile lui alunecară uşor pe coapsele ei, se strecurară între ele şi o ridicară. Încet, se împinse între picioarele ei. Ea îl privi într-un vîrtej de senzaţii, apucîndu-l cu mîinile de umeri prin tricoul ud de transpiraţie, fără să-l respingă deloc. Faţa lui era îmbujorată de dorinţă şi gura avea o expresie aspră şi tăioasă, din cauză că se stăpînea cu greu. Dar ochii lui o reasigurară de gentileţea lui, cu o incredibilă răbdare pe care ea nu o mai văzuse vreodată în momentele de pasiune ale vreunui bărbat.

– Agnes, să nu-ţi fie teamă, şopti el. Întotdeauna ai puterea să pui capăt acestui moment. Oricînd ar deveni periculos pentru tine.

Ea dădu din cap ţeapănă.

– Nu-i rău să te bucuri de aşa ceva.

Vocea ei se auzea cu greu, dar în tonul ei se simţea frica de pericol.

– Dar e rău să duci lucrurile astea prea departe.

– Doar un pic mai departe, promise el.

Presînd-o şi mai mult îi acoperi cu sărutări faţa ridicată spre el. Ea îşi strînse coapsele mai aproape de şoldurile lui. Mîinile lui alunecară pe picioarele ei goale, care-i ieşeau din pantalonii scurţi, pînă ce degetele îi atinseră rotunjimile catifelate ale feselor. O ţinea cu grijă, apăsîndu-se

în centrul feminităţii ei.

– Sîntem speciali împreună, şopti John înainte de a-şi apăsa din nou buzele pe ale ei.

Pierdută de plăcere, Agnes abia mai putea să vorbească. Ce rău putea să fie dacă scena ar continua? Dormitorul era aproape.

Îşi imagina trupurile lor goale pe cearceafuri albe şi speteaza de răchită a patului zgîlţîită de ritmul lor frenetic. Fiecare fibră feminină vibra de dorinţa de a-i simţi bărbăţia înăuntrul ei. Instinctele îi spuneau că el era la fel de tandru pe cît era de voluptos şi că el nu ar fi rupt vraja.

Vraja asta... Ea îşi pierduse simţul realităţii. Nu-şi dorise niciodată să fie necugetată din nou.

– John, trebuie să mă opresc, spuse ea foarte încet.

O lăsă în jos centimetru cu centimetru, sărutîndu-i faţa şi părul. Dacă era dezamăgit şi supărat, nu se vedea. El oftă adînc, dar era un sunet fericit.

– A fost fantastic, Agnes!

Ea îl privi temătoare.

– Cînd am început să mai cresc mi-am dat seama că era bine să te săruţi şi să te distrezi puţin, dar apoi să te opreşti. Dar regulile sînt diferite pentru adulţi. Să te săruţi înseamnă să demarezi cu toată forţa înainte şi presupun că nimeni nu trebuie să pună limite în timp ce trenul începe să accelereze.

Ezitînd, adăugă slab:

– Trenul meu e mai fericit dacă urmează ve-

chile reguli.

– Agnes, spuse el, cu un surîs parşiv ce îi apăru într-un colţ al gurii. Ai un tren mai virtuos decît altele.

Amîndoi rîseră. Ea îşi aplecă fruntea pe obrazul lui şi el îi mîngîie părul.

– E perfect pentru trenul tău să se mişte încet.

Ea îşi răsuci degetele în tricoul lui, plăcîndu-i senzaţia ce o încerca mîngîind materialul moale şi muşchii tari, care se simţeau pe dedesubt.

– Îţi datorez o explicaţie.

Ea tuşi să-şi dreagă vocea, temătoare.

– Nu m-am culcat cu nimeni de cînd mi-am părăsit soţul. Sînt mai mult de cinci ani.

El rămase tăcut pentru o clipă. Mîinile i se opriră în părul ei. Apoi spuse, luminos:

– Agnes, trenul tău a cam ieşit de pe şine în tot timpul ăsta.

Simţindu-i umorul în voce, ea se relaxă.

– M-am temut c-o să crezi că sînt sălbatică.

– Nu, dar sînt sigur că roţile tale au cam ruginit.

Ea izbucni în rîs.

– Aşa-i.

El făcu cîţiva paşi înapoi şi o privi cu ochi scînteietori.

– Nu-i nevoie să-ţi justifici bunul gust.

– Bunul gust?

– M-ai aşteptat pe mine tot timpul ăsta.

Era atît de abil în mînuirea vorbelor încît ea începu din nou să rîdă. Încet, vîrfurile degetelor lui

îi atinseră gîtul, apoi coborîră pînă la marginea tricoului ei. Ea oftă adînc cînd el începu să-i mîngîie sînii. Abia o atingea, degetele îi întîrziau pe piele, doar braţele i se mişcau, aşa încît atingerea era catifelată şi hotărîtă.

– O noapte plăcută la serviciu, Agnes.

Îi frecă sfîrcurile cu degetele, totuşi materialul aspru al sutienului nu-i diminua senzaţiile care o cutremurau. Deoarece el o redusese la tăcere, ea dădu uşor din cap.

– O să găsesc singur drumul prin pădure spre campingul tău, continuă el.

– Hmmm.

– Şi o să-mi instalez cortul. O să mă prezint oricărui cetăţean nemulţumit şi o să-l asigur că sînt un prieten al proprietarei.

– Familia Cranshaw. Stau aici toată vara. Au grijă de camping.

– Pe la ce oră să vin pe aici mîine?

– La amiază.

– Foarte bine. Am avut o zi minunată azi, Agnes. Îţi mulţumesc pentru bandajul de la deget. O să-l păstrez ca pe-o comoară.

El îşi ridică degetul bandajat spre bărbia ei, mîngîind-o. Ea îşi lipi gura de a lui încă o dată. Cînd îl privi în ochi, aceştia erau amuzaţi şi admirativi.

– O seară plăcută, şopti el.

– Pa!

John se îndepărtă, coborî scările verandei şi se îndreptă spre *Jeep*-ul lui. Sprijinită de unul din

stîlpi, Aggie îl privea simţindu-se stoarsă de puteri dar încă lacomă. Mintea îi era goală. El îi zîmbi în timp ce pornea *Jeep*-ul, apoi îşi duse degetele la buze pentru un moment, în timp ce părăsea curtea.

Urcînd apoi scările cu mîinile neputincioase ţinute în poală, Aggie simţi că era pe jumătate îndrăgostită de John Bartholomew, şi-l cunoştea doar de o zi.

Locuinţa ei era plină de mărunţişuri care o caracterizau. În raza de lumină îngustată a lanternei lui John, ele căpătau viaţă în întuneric, ca într-un început de spectacol, luminate puternic doar pentru o secundă şi pierdute din nou în întuneric.

De uşa sufrageriei era atîrnat un coş din rămurele de portocal împodobit cu un desen african luminos. Îndesate în fundul coşului erau chitanţele din acel an pentru mîncarea cailor şi pentru serviciul veterinar, pe toate acestea aflîndu-se ştampila „Plătit". Acest sistem al ei de contabilitate el îl consideră original dar cam stîngaci.

Mobilă solidă şi decolorată umplea sufrageria, iar pereţii erau acoperiţi cu tapet înflorat şi fotografii înrămate, ce reprezentau instantanee cu cai, drapate cu panglici din concursurile crescătorilor de animale, multe dintre ele datînd de vreo

douăzeci de ani.

Erau fotografii ale bunicului ei, Sam Hamilton, un bătrîn roşcat, cu nasul turtit şi cu o faţă îngustă, zîmbind alături de un cal premiat; în alta, era un tînăr arătos în uniformă de armată cu o insignă de căpitan.

John se uită la poze cu dezgust. Acolo era căpitanul Samuel Hamilton, hoţul care furase valoroasa moştenire a unei neajutorate familii englezeşti în timpul războiului. Omul acela îi osîndise pe bunicii lui John şi împreună cu ei, pe mama lui. Dar nu şi pe el, nu după ce-şi va lua cărţile înapoi.

John îndreptă fasciculul de lumină în altă parte. Agnes nu venea acasă de la lucru decît peste cîteva ore. Pentru ce mai ezita?

Manuscrisele acelea trebuiau să fie pe acolo, pe undeva, şi el spera să găsească vreun indiciu.

Se strecură încet prin holul din spate al sufrageriei, pantofii lui de jogging făcînd foarte puţin zgomot pe podeaua din lemn. Lanterna lui lumină o cameră mare cu un pat cu patru tăblii de alamă şi acoperit cu pături netede. O privire asupra decorului masculin al camerei îi spunea lui John că aceasta aparţinuse bunicului lui Aggie.

Camera alăturată era un birou. Rafturi acopereau pereţii văruiţi în alb, pline cu trofeuri din concursuri, fotografii înrămate şi cărţi de toate genurile. Sub ele, într-un colţ era un birou pe rotile pe care se găseau împrăştiate chitanţe neplătite şi un vas de ceramică ciobit, împodobit cu begonii de mătase. John frunzări cărţile, trecînd în

revistă toate volumele în latină sau cele despre istoria medievală.

Inima îi tresălta. Îşi concentra atenţia asupra cărţilor împrăştiate pe birou. Printre ele se afla un teanc de foi de scris. Scrisul era ferm şi feminin; era a lui Agnes.

El luă blocul de foi şi îl studie, citind exact ceea ce sperase să găsească: însemnări despre istoria Angliei din secolul al XII-lea, despre cavaleri, despre *Turnul Londrei* şi despre regele Henri al II-lea.

Perioada se potrivea exact. Detaliile erau perfecte. John nu avea nici o îndoială că bunicul ei îi lăsase jurnalul medieval şi cartea de rugăciuni. El spera că erau ascunse pe undeva prin cameră.

Deodată, o rafală de vînt spulberă cuverturile albe şi curate de pe pat. John stinse lanterna şi păşi prudent în întuneric privind talazurile luminoase. Simţi furnicături pe spinare. Nu credea în povestiri aducătoare de nenorociri însă îl copleşi ruşinea. Era atît de josnic să se strecoare în felul acesta în casa lui Agnes! Era împotriva stilului lui, împotriva codului lui de – de ce? De cavaler? Nu era o figură de roman decît atunci cînd încerca să o farmece pe Agnes. John îşi plesni puternic lanterna de podul palmei. Merita aceste cărţi! Nu dădea nici doi lei pe valoarea sentimentală şi pe semnificaţia faptelor sale şi n-o să le lase să-i înflăcăreze imaginaţia în acest fel.

Asta-i împotriva onoarei mele, insista încăpăţînată o voce interioară.

Acest gînd îi persistă în minte de parcă pînă atunci îl îngropase într-un colţişor liniştit, cu mult timp în urmă. Aşteptase doar momentul potrivit ca să se elibereze. El se lovi cu mîna de birou. Vaza se clătină de la locul ei şi scoase un sunet strident. Scrîşnind din dinţi el puse înapoi foile de hîrtie la locul lor. Era grijuliu să nu clintească nici un lucru de la locul lui. În cariera sa de la Scotland Yard fusese foarte meticulos în legătură cu detaliile. Stomacul i se strînse de părere de rău cînd îşi aminti ce mîndru fusese de munca lui. Ieşi din birou şi se opri în hol, uitîndu-se spre spatele casei. Dorea să vadă dormitorul lui Agnes pentru motive care n-aveau nimic de-a face cu găsirea cărţilor.

Dormitorul era de partea cealaltă a holului, un dormitor mic şi curat, cu un pat masiv din răchită, vopsit în alb şi acoperit de lenjerie albă, strălucitor de albă, fără să aibă vreo plapumă sau vreo cuvertură pe el. Patul dublu era plasat între piese joase de mobilă din lemn şi carpete împrăştiate peste tot. Sticluţe de parfum şi produse cosmetice erau aranjate pe o măsuţă de toaletă lîngă un crocodil de jucărie.

Perdele vărgate se unduiau seducător la geamul mare de lîngă capătul patului. O bibliotecă mare conţinea o combină stereo, un mic televizor portabil, o colecţie de cristale de cuarţ, scoici de mare, bucăţi obişnuite de roci şi conuri de pin.

Cu un aer mirat el atinse ciudata colecţie, micuţul şi caraghiosul crocodil şi cearceafurile

de pat albe.

Oricît de urît ar fi fost trecutul ei, nu-şi punea amprenta asupra ei aşa cum o făcea trecutul lui. Camera ei era luminoasă, cu un aer sănătos, un fel de încăpere de fabricat îngheţată, dar umplută de prezenţa provocatoare a unei femei mature. Parfumurile erau uşor înţepătoare şi exotice şi prin colecţia ei de truse de machiaj se afla şi un tub de ruj roşu ca flacăra.

Lui îi plăceau contradicţiile din fiinţa ei. Dorea să creadă că, dacă ea ar şti de ce venise el aici, i-ar înapoia cărţile cu scuze inocente pentru fapta urîtă a bunicului ei. Şi după aceea, ce urma?

John stătea în mijlocul camerei, privind gînditor în jur. Deci, va vinde cărţile pe o avere, îi va cumpăra daruri minunate lui Agnes şi o va duce într-un loc exotic, unde amîndoi vor deveni îndrăgostiţi unul de celălalt.

Doar dacă ea nu l-ar urî pentru minciunile pe care le crezuse pînă acum.

Brusc, se întoarse cu capul spre intrarea principală a casei. Agnes îl va înţelege. El o să-i explice şi n-o să-i lase nici o urmă de îndoială să se strecoare între ei.

Ieşi cu uşurinţă din camera ei, băgînd şperaclul în broască. Încuie din nou uşa şi, cu gesturi absente, mîngîie cîinii lui Agnes care i se învîrteau printre picioare. Dragostea lui pentru animale era la fel de naturală ca şi respiraţia. În seara asta va trebui să se răstească la prietenii lui patrupezi, dacă nu, îl vor însoţi pînă la camping.

În timp ce traversa curtea, cîinii începură să latre şi alergară spre grajd. El îi urmă pînă la gardul de la păşune. Acolo, lîngă gard stătea una din iepe. Avea capul aplecat şi adulmeca pămîntul în timp ce copitele scurmau neobosite pămîntul.

John se îndreptă spre ea, murmurînd cu respiraţia întretăiată. O examină şi o bătu uşor peste stomacul umflat. „Arată de parcă nu mai are mult pînă să fete". Urechile ei tresăltară. Iapa părea că-i înţelege cuvintele şi accentul vesel din voce.

O lovi uşurel pe spate. „Mai bine ar fi să-ţi lepezi odrasla la secţia de maternitate".

Apucînd-o de coamă, o duse în grajd. Era o cale ca să se înţeleagă cu Agnes în legătură cu şederea lui în casa ei neinvitat să joace rolul moaşei.

Aggie fu înspăimîntată cînd intră în curte la două şi jumătate dimineaţa şi găsi luminile de la grajd scînteind. Cîinii ţopăiau în jurul ei, urîndu-i bun-venit, lingîndu-i blugii albi, călcînd-o pe bascheţi şi sărind să o muşte de tivul cămăşii. Cîinii nu erau agitaţi, se gîndi ea şi sînt de obicei dacă e un străin în gajd. Se opri prudentă la intrare, nezărind nimic prin zăbrelele înalte ale acestuia.

– Cine-i acolo?

Nici un răspuns. Doar uşa unui stal de la ca-

pătul holului era închisă. Se apropie de ea, cu inima zvîcnindu-i ca un ciocan în piept şi aruncă o privire înăuntru. Îi scăpă un oftat lung şi încet de uimire şi de tandreţe. Culcată pe un aşternut moale de rumeguş stătea iapa ei roşcată, Dottie.

Genele lui Dottie fluturau în timp ce capul i se mişca moţăind. John dormea lîngă ea, încruntat, zburlit, dar foarte atrăgător în pantalonii lui vechi şi rupţi şi fără cămaşă. Capul i se odihnea pe crupa dolofană a lui Dottie.

Ghemuit lîngă el, fornăind, cu micuţul şi fragilul lui cap băgat în stomacul iepei, era noul mînz al lui Dottie. John îşi petrecuse un braţ pe după gîtul lui. Coada neagră şi boantă a mînzului se legăna cu mulţumire.

Aggie se sprijini cu braţele de uşa stalului şi îşi rezemă bărbia de ele. Ştia că avea un surîs zăpăcit pe faţă cînd privea scena din faţa ei.

John Bartholomew era minunat.

Capitolul 5

Ea spera că lui îi place mîncarea de ovăz. Învîrtindu-se prin bucătăria ei mică şi luminoasă Aggie scăpă jos tacîmurile, se lovi de masa veche şi mai că era să pună zahăr în loc de sare în oala care clocotea pe plită. Atenţia îi era distrasă de sunetul paşilor lui John, care se auzeau din camera bunicului ei unde el îşi petrecuse ce mai rămăsese din noapte, după ce amîndoi îngrijiseră mînzul abia fătat.

În timp ce ea tăia portocale pe tăblia chiuvetei de la bucătărie îi auzii paşii prin dormitor şi aproape că-şi tăie degetul cu cuţitul.

Scîrţîitul uşii o făcu să-şi şteargă în grabă degetul de pantaloni şi să-şi adune cîrlionţii rebeli

care scăpaseră din părul pe care-l legase nu prea strîns la spate. Nu voia să arăte ca o femeie ce voia să impresioneze un bărbat – dar chiar aşa era. Paşii lui mari şi apăsaţi pe podeaua holului îi făcură mîinile să tremure. Ea apucă o bucată de portocală şi o curăţă de coajă de parcă acest lucru era o artă care cerea o concentrare deosebită.

– Ce lucru plăcut pentru ochii unui bărbat cînd se trezeşte dimineaţa! spuse John din uşă.

Ea îi zîmbi peste umăr şi îşi continuă treaba.

– Bună. Sper că-ţi place fiertura fierbinte de ovăz.

– Hmm!

Se duse spre plită şi ridică capacul oalei.

– Terci! Mîncarea mea favorită!

Aggie îl ţintui cu privirea încercînd să nu-şi holbeze prea tare ochii de bucurie. Părul ei creţ şi expresia de pe faţă erau foarte senzuale. El purta pantaloni albi, largi, şi maiou alb asemănător cu al ei – numai că era îngust şi ceea ce îi dezvelea din pieptul lui puternic şi acoperit cu păr negru era mai interesant pentru Aggie decît să se admire pe ea însăşi. Expresia lui în timp ce adulmeca oala cu fiertură o făcu să izbucnească în rîs.

– Să nu-i spui fierturii mele terci!

Privirea lui rămase aţintită asupra corpului ei pentru o clipă, dar cu politeţe. Ea se simţea la fel de moale şi de fierbinte pe dinăuntru cum era şi fiertura de ovăz în timp ce ochii lor se întîlniră

din nou.

– Bună dimineaţa.

Ea dădu din cap cu veselie.

– 'Neaţa.

– N-am vrut să mă trezesc aşa tîrziu.

– Nu-i tîrziu, e doar şapte.

– N-am vrut să pierd nimic.

– Şi eu m-am trezit acum o jumătate de oră. M-am dus să-i văd pe Dottie şi pe mînzul ei. Sînt bine.

– Pe mine, mînzul m-a privit cu nişte ochi de învingător.

– Sper că şi cumpărătorii vor fi de acord cu tine, în vreo zece luni.

– Nu te gîndeşti să-l păstrezi?

Ea scutură din cap cu regret.

– N-am timp să-i cresc şi să-i înţarc, nici măcar pe cei mai buni dintre ei. Mi-ar plăcea să-ţi arăt proprii mei armăsari într-o bună zi, dar acum nu se poate.

– Ai nevoie de un partener.

Mîinile ei bîjbîiră neîndemînatice după felia de portocală. „Eu om de afaceri prosper? Dar n-o să discute niciodată acest subiect cu el. Era prea mîndră. Şi era foarte atentă cînd venea vorba despre ferma ei. Era tot ce avea.

Era oare inteligent să fie atît de precaută în legătură cu ferma, dar atît de nechibzuită încît să se îndrăgostească de el? Aggie se încruntă din cauza ironiei.

– Te gîndeşti la ceva al naibii de greu, Agnes,

zise el senin. Aproape că văd cum ţi se zbate o venă la gît.

– Ah, nu-i decît o urmă uşoară.

El se apropie şi-i atinse cu degetele rana de pe frunte.

– Te simţi mai bine?

– Da. Dar tu?

Ea îi apucă mîna stîngă şi se uită la degetul lui vătămat.

– Clasa întîi! Îmi place să ne comparăm amîndoi rănile. Avem multe în comun.

– Să nu punem la socoteală rănile.

Ea îi dădu drumul la mînă şi îl privi visătoare.

– O să se vindece şi o să uiţi de ele.

– Nu fi aşa practică, Agnes. Poate că nu mă refeream la capete şi la degete.

– Da? Ei bine, aş dori ca toate problemele mele să se rezolve aşa repede.

– Spune-mi despre problemele tale. O s-o fac pe doctorul.

Ea zîmbi răutăcios.

– O, nu, nu sînt încă pregătită să mă joc de-a doctorul cu tine.

– Nu am faţă de profesionist?

El îşi duse o mînă la pantalonii albi şi la maiou.

– Arăţi ca un protagonist dintr-un film artistic italian. Ai nevoie doar de o eşarfă la gît şi de o ţigară în colţul gurii. Haide, aruncă-mi o privire devastatoare şi spune-mi: *Ciao!*

John îi zîmbi cu ochii pe jumătate deschişi.

– *Ciao, seducente!*

Privirea lui nu era doar devastatoare, dar avea ceva conştient şi prădalnic în ea, ceva ce părea să aparţină altuia, unui bărbat mai puţin bun la inimă ca el. Emoţionată, ea îşi îndreptă atenţia spre portocala decojită.

– Nu-i bine să vorbeşti fără să fii pregătită.

– Agnes, spuse el, părînd preocupat, *seducente* înseamnă extraordinar. E un compliment.

– Oh, ştiu. Cînd trăiam în California aveam o îngrijitoare italiancă. Ea m-a învăţat cîteva cuvinte caraghioase ca să-l impresionez pe soţul meu.

Ea tresări şi medită. „Inteligentă mişcare, Hamilton". John îi făcuse un compliment şi drept răspuns ea îi povestise despre intimitatea ei cu un alt bărbat.

John se aplecă, se lovi cu palmele peste coapse şi se sprijini cu o mînă de plăcile vechi de faianţă albastră.

– Ah, ah, e evident că fostul soţ era extraordinar.

– Mai povesteşte-mi.

Doamna îşi dezvăluie o părticică din trecutul ei fericit cu atîta grijă.

Atitudinea pe care întîmplător o abordase el, era la fel de decepţionantă ca şi surîsul ei relaxat. Ea îi văzu sclipirea de emoţie intensă în ochi şi expresia aspră a gurii.

– Povesteşte-mi despre toate femeile pe care le-ai iubit, spuse ea, încă zîmbind.

– Pe care le-am iubit? Asta îmi îngustează orizontul. Dragoste e atunci cînd te încîntă ideea

să-ţi împarţi viaţa ta cu o altă persoană, cu greutăţile ei şi cu tot ce mai cuprinde ea, pentru tot restul zilelor tale. Am avut legături cu femei pe ici, pe colo, dar n-am iubit niciodată pe nimeni, după definiţia mea.

– Tu şi definiţiile tale, spuse ea cu o voce uscată. Mi-ar plăcea să am o copie a dicţionarului pe care-l foloseşti tu.

El rîse, dar se înclină în faţa ei cu o galanterie care o făcu să-şi ţină respiraţia.

– Totul e înmagazinat în inima mea.

– Trebuie să fie mare înghesuială în inima ta. Cred că n-ai vrea să ţi se înfunde vreo venă pe acolo.

– Agnes, inima unui om e la fel de mare ca spiritul lui.

Vocea lui căpătă inflexiuni seducătoare, care o tachinau.

– Şi e la fel de veşnică precum dorinţele veşnice ale omului.

Mîinile ei tremurau. Nu-şi putea lăsa imaginaţia s-o ia razna.

– O să-ţi spun eu ce-i veşnicia, replică ea cu seninătate. Înseamnă să aştepţi cu nerăbdare să se facă fiertura de ovăz, cînd ţi-e foame.

– Cum vrei tu, Agnes.

Apucă cuţitul şi curăţă o portocală cu el.

– Nu pari prea mulţumit.

– Sînt fericit că nu sînt portocală.

Aggie îndesă fructul decojit într-un storcător şi conectă aparatul la priza de deasupra pervazului.

– Ai noroc. Mă calmez după ce-mi beau cafeaua în fiecare dimineaţă. Ia cănile astea două şi toarnă nişte cafea în ele. Avem multă treabă de făcut.

– Ca de exemplu?

– Mergem la plajă. Sînt datoare să te distrez după tot ce-ai făcut ieri pentru mine.

Fără să mai adaug lucrurile minunate care s-au petrecut pe verandă, adăugă ea încetişor.

– Nu-mi eşti datoare, Agnes, spuse el încruntîndu-se.

– Dar vreau eu să mergem, bine?

Tăcură, privindu-se în linişte. El îi căută privirea şi ea aşteptă, hipnotizată. El zîmbi încet.

– Dacă aşa stau lucrurile, îmi face plăcere. Chiar foarte multă.

John îşi forma tăria de caracter. Da, dacă putea să stea pe nisipul cald lîngă Agnes, fără s-o atingă, atunci înseamnă că avea mai multă tărie de caracter decît ar fi bănuit vreodată că are.

– Primăvara e perioada perfectă a anului ca să te afli aici, îi spuse ea. Vremea e încă răcoroasă.

Tenul ei curat era uşor colorat într-o nuanţă caldă de roz de razele soarelui care se strecurau prin enorma umbrelă roşie de soare ce o închiriaseră. Stăteau pe burtă, pe o pătură colorată,

cu bărbiile sprijinite pe braţe.

– Într-o dimineaţă ca asta din timpul săptămînii, nu e prea multă lume pe-aici.

– E minunată.

John o privi în timp ce-i spusese asta.

– Nu-i înghesuială deloc.

Buzele ei se strînseră într-o expresie de ironie fină.

– Nu-i pe unde te uiţi tu. Te uiţi în spate.

– Îmi place peisajul.

– Hmmm, îmi place sinceritatea ta.

Îl privi, clipind din gene.

– Mă uit la dunele de nisip din spatele tău. Ochiurile formate de apa mării sînt drăguţe.

– Înseamnă că ai o vizibilitate teribilă pe partea ta, pentru că frumoşii tăi ochi albaştri şi stranii nu s-au clintit de pe atrăgătoarea ta persoană nici un pic.

– Ochi stranii? Ce descriere! Vrei cumva să-ţi pun o meduză pe spate?

– Ochii tăi sînt ciudaţi, dar într-un fel plăcut. Sînt mai deschişi în jurul pupilei de parcă ai presăra pulbere de argint într-o mare de albastru.

– Faci pe romanticul cu mine. Roşesc.

– O să roşim amîndoi.

– Ăsta-i un loc public.

El se încruntă spre ea, înjurînd încet faptul că era un loc public, şi îşi întoarse faţa de la ea înainte de a fi tentat să o sărute. Tînjea după mai mult decît un sărut. Nisipul moale era o saltea numai bună pentru dorinţa lui sexuală.

John îşi îndreptă atenţia spre decorul alcătuit din plaja albă şi oceanul bleu-verziu. Cîteva cupluri se plimbau pe faleza îngustă şi copiii stăteau pe vine în valurile ce se spărgeau de ţărm, adunînd scoici. Era un peisaj liniştit, se gîndi el, şi trebuia să-i potolească pornirile.

Dar îşi închise ochii şi îşi imagină cum briza mării spulberă o şuviţă moale din părul lui Agnes, iar franjurii umbrelei făceau umbre mici pe marginea nasului ei fin, luminîndu-i pistruii răzleţi.

Îi mirosi loţiunea de soare şi se gîndi ce bine s-ar simţi pielea ei emulsionată sub mîinile lui.

– De unde naiba te-ai pricopsit cu costumul ăsta demodat de baie? o întrebă el brusc.

El se rostogoli pe spate şi îşi puse mîinile sub cap, apoi îşi îndreptă întîmplător privirea sub umbrelă. Şi costumul ei de baie din două piese era tot roşu.

Ea chicoti.

– De la un magazin de vechituri. A fost probabil făcut pentru anii '50. Era decolorat, aşa că a trebuit să-l vopsesc. Altfel, e la fel de bun ca unul nou.

Se rostogoli şi ea pe spate, apoi îşi îndesă un prosop sub cap, drept pernă. John îşi permise să arunce o privire spre partea inferioară a costumului ei de baie. Îi acoperea abdomenul plat şi şoldurile pline în cute roşii, confortabile. Costumul putea la fel de bine să fie dintr-o singură piesă. O ascundea de la coapse pînă la talie şi lăsa doar o fîşie îngustă de piele să se întrevadă între cele

două piese. Sutienul avea aceleaşi cute ca şi slipul, arătînd modest, cuprinzîndu-i sînii plini cu cordeluţe înguste care se petreceau pe după umeri şi cu o bandă lată de material în centru.

Dar oricît de modest ar fi fost costumul de baie, Agnes îl umplea cu o linie a trupului care făcea ca ochii bărbaţilor să o privească ţintă.

– Îmi place, îi spuse el. Dar ce te-a făcut să alegi un model aşa de vechi?

– M-am plictisit de bikini. De cîte ori mă duceam să fac baie trebuia să mă ţin cu mîna de slip şi de sutien ca să nu-mi cadă. O dată chiar era să mă înec, încercînd să-mi păstrez demnitatea.

El ar fi plătit pentru privilegiul de a o salva din acea încurcătură.

– Atunci de ce nu-ţi cumperi un costum dintr-o singură piesă?

– Sînt prea transparente pentru gustul meu. Ultima dată cînd am avut unul, s-a făcut aşa de transparent cînd s-a udat, încît jurai că mi se vedeau tatuajele prin el!

Zîmbind de prostia pe care o spusese ea, el se întoarse pe o parte şi se sprijini într-un cot.

– Adevărat? Tatuaje? Unde?

Ea îi oferise o scuză perfectă ca s-o studieze. El îi privi trupul cu o inocenţă solemnă.

Ea rîse.

– Nu exită tatuaje, dar, dacă le-aş fi avut, le-ai fi putut vedea. Aşa că mi-am cumpărat costumul ăsta roşu, mare cît un dinozaur şi mă simt bine cu

el. E un costum din anii '50 şi eu am un corp din anii '50. Corpul meu are multe porţiuni cărnoase şi e lipsit de unghiuri ascuţite. Reprezint o întoarcere în trecut.

– Eşti perfectă.

El îi schiţă linia corpului de la gît pînă la coapse, ţinîndu-şi degetele deasupra corpului ei.

– Un corp ca ăsta a făcut-o celebră pe Marilyn Monroe.

– Uau! Ochi albaştri ca marea şi corp ca al lui Marilyn Monroe.

– Sînt sincer cu tine.

John se aplecă peste ea. Nările fremătară puţin şi ochii i se îngustară. Stătea nemişcată ca nisipul, privindu-l.

– Eşti foarte frumoasă. Te rog să nu crezi că flirtez.

Ezită, gura strîmbîndu-i-se cu umor.

– E un fel de flirt, dar e sincer.

Ea îşi umezi buzele cu vîrful limbii.

– Pînă acum n-am auzit de cineva care să intre în bucluc pentru că s-a sărutat pe plajă.

El îi puse o mînă pe mijlocul stomacului. Porţiunea micuţă de piele goală, un fragment atît de inocent din corpul femeii, era o bucată de mătase care-l făcea nerăbdător să exploreze cît mai mult din ea. Ea tremura sub mîngîierea degetelor lui.

– Sîntem foarte izolaţi aici de dunele astea, consimţi el, braţul alunecîndu-i spre capul ei, astfel încît capetele lor se apropiară. Nimeni nu-i atent la noi.

– Te deranjează dacă nu facem nimic altceva decît să ne sărutăm?

Ochii ei sclipiră de nesiguranţă, în ciuda expresiei ei nostime.

– Nu mă simt ca Marilyn Monroe ci ca Doris Day, în costumul ăsta, şi tot ce a făcut ea vreodată a fost să sărute.

Adierea fierbinte îi aduse o şuviţă de păr roşu pe faţă. El îi dădu la o parte părul de pe faţă şi îi mîngîie obrazul cu vîrful degetului mare.

– Nu vreau să stric prietenia dintre noi şi nu-i nici o grabă.

– John Bartholomew!

Ea îi pronunţă doar numele, dar puse o infinitate de înţelesuri în el, afecţiune de-o clipă şi dorinţă, de parcă îşi testa emoţiile cu voce tare să vadă ce s-ar putea întîmpla. Îi atinse buzele cu degetele, îi trasă linia gurii, apoi mîna îi alunecă pe obrazul lui într-o mîngîiere delicată pînă ce degetele i se încleştară în păr.

– Să nu te schimbi niciodată, şopti ea. Eşti cel mai dulce om pe care l-am cunoscut vreodată. Eşti într-adevăr înconjurat de o aură de bunătate.

Cuvintele ei îl tulburau. El nu era bun, în schimb ea era. Era un grad mult mai mare de bunătate în ea decît crezuse el cînd îi cercetase trecutul. El observă că, exact ca el, fusese grav rănită de oameni în viaţa ei.

Dorea cu disperare să creadă în cineva şi voia să creadă în el. Iar el îşi dorea să-i merite încrederea.

– Te gîndeşti prea mult, îl tachină ea amabilă.

– Încerc să mă hotărăsc ce colţ al gurii să-ţi sărut întîi. Ai buze sexy, Agnes. Nu pot să-ţi spun care dintre ele e mai drăguţă. Cred că sînt legate.

Ea se încruntă.

– Sărută-mă doar şi o să te ajut să te hotărăşti.

Cînd el îşi apăsă buzele pe ale ei, ea gemu uşor şi-şi desfăcu buzele, mai întîi în glumă, ca şi cum ea l-ar fi sărutat pe el, apoi atît de intens, încît tot ce mai putu face el a fost s-o strîngă repede în braţe. Un val brusc de emoţie îl făcu să se simtă din nou ca un adolescent. Pentru că sărutul era singura intimitate pe care amîndoi o puteau împărţi, iar această limită le sporea fiecare senzaţie erotică.

Abia putea să-şi menţină mîna pe stomacul ei, sub palma lui corpul ei unduindu-se ca valurile oceanului. El şi-o imagină căzînd pradă acelei pasiuni puternice. Se imagină dominînd-o.

Cînd ea se afundă în gura lui şi el îi răspunse tremurînd, el ştiu că era timpul să se oprească înainte de a fi copleşit de dorinţa imperioasă de a o seduce. Deja dorea să se afunde cu ea în dunele de nisip, unde nimeni nu putea vedea ce fac.

Dar nu-şi putea permite să facă asta. Cînd ar fi goi şi el ar face dragoste cu ea într-un abandon sălbatic, ea s-ar putea îndoi de afirmaţia lui de gentleman că cel puţin are răbdare. Îşi dorea ca ea să aibă încredere în el, nu să se întrebe dacă e manipulată.

John se retrase repede. Privind în ochii ei pe jumătate închişi şi la faţa ei strălucitoare, cu o expresie de dorinţă, fu uimit de propria lui stăpînire de sine. Poate că era puţin din cavaleria lui Sir Miles în sîngele lui, la urma urmei.

– Ai fost singură atîta timp, şopti el şi nu vreau să profit de asta, Agnes.

Ea se încruntă şi îşi duse o mînă tremurîndă la frunte de parcă încerca să-şi amintească cine este.

– Nu. Nu vreau să fiu neapărat nepăsător. Dar mă pricep mai bine decît să mă grăbesc prea tare.

Buzele ei erau umede şi de un roşu închis din cauza apăsării gurii lui. John îi privi buzele fascinat, dornic să o sărute din nou.

– La urma urmei, să ne sărutăm nu e un lucru aşa de nevinovat, admise el.

– Nu, în felul în care o faci tu.

Ea îl privi cu regret.

– Am fost singură pentru că aşa am dorit. Dar poate că-i timpul să-mi asum din nou nişte riscuri.

John îşi apăsă buzele peste ale ei. Oftatul ei de plăcere şi savoarea gurii aproape că-l făcură să-şi uite gîndurile neliniştite.

– Gustul tău e la fel cu cel al feliilor de portocală de la micul dejun.

El îi prinse buza de jos, mozolind-o înfierbîntat, apoi îi dădu drumul. Ce mîncare aş putea face din tine, doamna mea!

Geamătul ei slab de încîntare îl făcu să o

sărute din nou şi limbile lor se întîlniră într-un dans încet şi devastator în gura ei. Dar ea începu să-l bată pe umăr într-un ritm aproape nebunesc. El ştia ce dorea ea şi se forţa să se oprească.

Ridicîndu-se în capul oaselor se uită înspre ocean şi îşi sprijini braţele, pe genunchii lipiţi. Inspiră adînc briza oceanului si se concentră spre sunetele ascuţite ale pescăruşilor albi care străbăteau plaja în permanenţă. Se ridică şi ea în capul oaselor, îşi îmbrăţişă genunchii şi îşi aţinti în tăcere privirea spre linia depărtată a orizontului, unde vapoare micuţe traversau frontiera dintre ocean şi cer.

John încă se mai simţea de parcă ea îl săruta în continuare. Nu era doar dorinţă sentimentul care îi cuprindea pe amîndoi ca nişte clipe de eternitate; se ştia că amîndoi aveau ceva special, o tendinţă de apropiere atît de mare încît îşi puteau împărţi visurile şi problemele.

– Agnes, sînt o mie de subiecte pe care aş dori să le discut cu tine, spuse el încet, privind încă în depărtare pentru a nu cădea din nou în ispita de a o săruta. Totul, de la îngheţata ta favorită pînă la ambiţiile tale de viaţă şi la cele mai adînci sentimente de teamă. Tot ce doreşti, iubeşti sau urăşti. Dar acum aş dori să te întreb un singur lucru.

– Nu prea cred c-o să-mi placă, îl preveni ea moale.

Îşi trecu o mînă prin păr, obosită, răsucindu-şi pe degete o şuviţă din buclele ei roşcate.

– Dă-i drumul.

El se răsuci puţin, ca să-i poată urmări expresia feţei.

– Doar un om la care ai ţinut suficient încît să te măriţi cu el te-a putut transforma într-o singuratică. Ce ţi-a făcut soţul tău?

O privire înceţoşată îi apăru pe faţă şi privirea ei era plină de îndoială cînd o cercetă pe a lui. John îi cuprinse faţa cu palmele făcute căuş şi scoase un sunet slab.

– N-o să te judec pe tine din cauza greşelilor altuia. Dacă aş fi fost aşa de ticălos, te-aş fi părăsit cînd doamna Roberts zisese lucrurile alea stupide despre tine. Dar nu sînt un idiot cu mintea îngustă.

În ochii ei răsăriră lacrimi.

– Cred că nu te-ar deranja să aflii care-i îngheţata mea favorită, nu? E cea cu aromă de vanilie. Vanilia e simplă, clasică şi nu-ţi oferă surprize. Indiferent cum e preparată, vanilia e întotdeauna la fel.

– Agnes! *spuse el aspru.*

Ea oftă şi se întoarse din nou cu faţa spre ocean.

– E adevărat că soţul meu a fost comerciant de droguri. La scară mare. Organizarea era ireproşabilă, adăugă ea cu amărăciune. Nu şi-a murdărit niciodată mîinile sau imaginea respectabilă.

– Cînd ai aflat?

– Cu puţin înainte de a fi arestat. Eram căsă-

toriţi de trei ani.

– Nu folosea şi el droguri?

– Cîteodată, pe la petreceri.

Ea ezită, o fibră de muşchi zvîcnindu-i în falcă, apoi adăugă:

– Şi eu mă drogam uneori.

– Erai dependentă de ele?

– Nu, nici chiar aşa de îngrozitor. Voiam doar să încerc. Nu era greu să spun nu. Dar, ca să fiu sinceră, căzusem într-o stare depresivă atît de adîncă în ceea ce priveşte persoana mea, încît am vrut să încerc ceva care să mă facă să mă simt mai bine.

El îi puse o mînă pe ceafă şi îi masă muşchiul care zvîcnea.

– De fapt, cine erai tu?

– Un fost copil vedetă pe care nimeni nu-l mai recunoştea. O actriţă care a reprezentat o afacere bună la vremea ei şi care nu ştia să facă nimic altceva. Am lucrat în industria cinematografiei de cînd eram mică, pentru numele lui Dumnezeu! Cînd n-am mai primit roluri, m-am simţit pierdută şi inutilă. Am încercat să urmez un colegiu dar nu mă puteam obişnui cu programul.

– Eşti o persoană inteligentă şi disciplinată. Nu pot să cred că ai abandonat colegiul deoarece era dificil.

– Dar, vezi tu, nu ştiam cum să mă descurc cu orele de cursuri, cu orarele stricte şi cu toate chestiile alea. N-am fost niciodată la liceu!

– Doar nu vrei să spui că n-ai primit niciodată

educaţie!

– Aa, nu, am diplomă de liceu. Dar n-am urmat niciodată cursurile unui liceu. Erau angajaţi meditatori să-mi predea lecţii cînd lucram. În pauzele din timpul zilei. Ăsta a fost singurul timp pe care l-am avut la dispoziţie pentru şcoală. În comparaţie cu asta, colegiul era prea încet şi plictisitor pentru mine.

– Nu mi te pot imagina avînd eşecuri la colegiu din cauza lenei.

– Bine, bine, erau o mulţime de motive. Dar aş fi putut să mă străduiesc mai din greu.

– Ce te-a adus înapoi?

– Am petrecut prea mult timp alergînd după Richard şi făcînd tot ce vrea el. Lui nu-i plăcea să fiu ocupată cu şcoala. N-a înţeles niciodată ce înseamnă să vrei să ai mai multă educaţie cînd ai deja mulţi bani. S-a plîns aşa de mult în legătură cu programul meu, încît am abandonat.

– Richard, da? Sînt bucuros că-i ştiu numele. Acum nu mai e o faţă anonimă în mintea mea. Pot să mi-l imaginez.

– Oh? Cum crezi că arată?

– Are colţi şi o piele zbîrcită, iar în fiecare noapte se transformă în liliac.

Ea rîse scurt.

– Dacă nu mai ai nimic de spus, i-ai descris deja personalitatea.

– Spune-mi mai multe despre vampirul ăsta.

– Deţinea o companie, într-adevăr bogată. Vindea case scumpe la oameni cu bani. Era cu zece

ani mai mare ca mine şi era foarte sofisticat. Purta costume unicat, cheltuia bani de parcă nu mai exista ziua de mîine şi mă făcea să mă simt importantă, deşi nu mai eram o vedetă de televiziune.

– Bănuiesc că aveai nevoie de el din motive greşite, motive pe care nu le-ai înţeles decît cînd te-ai maturizat.

– Nu, nu dau vina greşelilor mele pe faptul că eram prea tînără. Aveam douăzeci şi doi de ani cînd m-am măritat cu el, dar felul în care m-am maturizat n-a mai fost tinereţe. Întreaga mea copilărie mi-am petrecut-o lucrînd ca actriţă neprofesionistă. Se aştepta de la mine să fiu pe jumătate adult. Am crescut prea repede.

– Precis n-ai avut niciodată o viaţă normală. Eşti lipsit de experienţă în sensul ăsta.

– Lipsită de experienţă sună mai bine decît zăpăcită şi proastă, cum eram de fapt.

– Sst! Dacă din cauza lui Richard ţi-a fost imposibil să mergi la colegiu, atunci ce aştepta el de la tine?

– O mulţime de distracţii, spuse ea încruntîndu-se. Eu eram proprietatea lui personală pentru distracţii.

Îşi îndepărta cu greutate nisipul de pe pantofi.

– Eram bună şi pentru distracţii.

– Ce s-a întîmplat cînd a fost arestat?

– Guvernul a confiscat tot ce deţinea el, adică tot ce deţinearn eu, de vreme ce totul era pe numele lui Richard. A intrat în puşcărie. Şi acum e

tot acolo.

– Şi ţie nu ţi-a mai rămas nimic?

– Mda. O săptămînă locuiam într-o casă pe plajă la Malibu şi-mi făceam cumpărăturile la Beverly Hills, iar săptămîna următoare îmi vindeam inelul de logodnă ca să-mi cumpăr alimente şi să închiriez un apartament ieftin.

– Asta s-a întîmplat cînd te-ai mutat aici ca să locuieşti cu bunicul tău?

Ea surîse trist.

– Nu, nu aveam de gînd să mă dau bătută fără luptă. Am stat în California încă un an. Voiam să demonstrez că toate ideile acelea preconcepute erau greşite. Nu eram doar o altă puştoaică vedetă care făcuse greşeli stupide.

Îşi trecu un degtet prin gură de parcă ar fi avut un gust amar acolo.

– Apoi am făcut şi mai multe greşeli, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici nu trebuia s-o facă. John ştia ce voia ea să spună. Văzuse o înregistrare a filmului pentru televiziune pe care ea îl făcuse. Agnes jucase rolul unei chelneriţe tinere care îi seducea şi apoi îi şantaja pe toţi oamenii importanţi dintr-un mic oraş din vestul mijlociu. Subiectul nu era mai mult decît o scuză pentru scene întregi de aluzii sexuale.

Scenariul fusese prost scris şi cam sărăcuţ. Şi Agnes aşa cum deja recunoscuse era o actriţă mediocră. Rolul ei principal în film era să se mişte de colo-colo, într-o varietate de modele de len-

jerie care-ţi tăiau respiraţia.

Cînd urmărise înregistrarea, John rîsese de abilitatea ei de a-şi juca rolul de a face comentarii indecente şi admirative în acelaşi timp în legătură cu corpul ei. Acum simţea un sentiment adînc de simpatie pentru ea, şi o dorinţă imperioasă de a-i strînge de gît pe producătorii aceia de film care o umiliseră punînd-o să joace în porcăria aia de film.

John îşi petrecu mîna de-a lungul gîtului şi îşi strecură degetele în părul ei des, descîlcindu-i cu grijă buclele şi mîngîindu-le tandru.

– Hai să mai vorbim despre Richard. Încă-l mai iubeşti puţin, nu-i aşa?

– Nu l-am iubit niciodată pe Richard, i-o întoarse ea atît de repede încît aproape că scuipă cuvintele. Confundasem dragostea cu nevoia. Aveam nevoie de siguranţă emoţională. Credeam că un soţ o să-mi ofere asta. Acum ştiu că îmi pot oferi singură siguranţă şi singurul motiv pentru care mi-aş dori un soţ este... nimic. Nu-mi doresc deloc un soţ, dacă stau să mă gîndesc.

John se încruntă spre ea.

– Nu-l lăsa pe Richard să te stîrnească împotriva dragostei şi a căsătoriei pentru totdeauna. Nu-i nimic mai minunat decît o relaţie de dragoste între un bărbat şi o femeie.

În clipa în care termină de spus aceste vorbe, el fu uluit. Aproape că le credea. Împinsese lucrurile puţin cam departe. Ea îl prinse de umeri şi îl privi în ochi cu o expresie înspăimîntată.

– Eşti o bomboană, şi cînd ai să pleci o să-mi fie dor de tine. Deja sînt sigură de asta. Dar parcă vii dintr-o lume de poveşti. N-ai cunoaşte viaţa adevărată, aşa cum priveşti tu lucrurile.

– N-am trăit în nori, Agnes. Ştiu ce-i aia viaţă adevărată.

– În regulă. E un loc unde puştii bogaţi merg la şcoli particulare şi tinerii plin de bani merg la *Oxford,* înainte de a moşteni afacerile familiei şi de a deveni persoane foarte bogate, care au atît de mulţi bani încît îşi pot lua o lună liberă ca să hoinărească prin America.

John îşi spuse că trebuie să ignore accesul ei de furie care îi izbucnise în piept. Dacă ar şti adevărul dur despre mediul în care crescuse el, n-ar mai fi atît de mulţumită de sine.

– N-am sentimentul că ai crescut într-o familie săracă sau asuprită, Agnes. E sigur că nu te-ai măritat cu un sărăntoc, după cîte mi-ai spus.

Ea rămase neclintită, părînd întîi uluită, apoi furioasă.

– Eu mi-am îmbogăţit părinţii, spuse ea încet, cu dinţii încleştaţi. Dar ajunsesem la un pas de creditori. Îţi aminteşti de *Ferrari*-ul ăla de care ţi-am povestit? A fost vîndut ca orice maşină pe care am avut-o vreodată. Părinţii mei n-au ştiut niciodată să economisească bani albi pentru zile negre.

– Probabil că Richard era un fel de măsură de siguranţă. Nu mă mir că ai crezut că-l iubeşti.

Faţa ei se albi. Se lăsă pe vine.

– Nu cumva mă întrebi dacă m-am măritat cu el pentru bani.

– Aşa a fost?

Întrebarea lui inocentă o şocă în aparenţă.

– Poate am făcut-o! izbucni ea. Poate că i-am iubit banii la fel de mult cît l-am iubit pe el. Nu te uita aşa la mine, să nu îndrăzneşti!

– Acum vezi şi tu cum arată metoda ta de a te apăra, după cîte înţeleg. Nu exagera.

– Mă judeci!

– Te judeci singură. Calmează-te!

– N-am nevoie de purtarea ta plină de bunătate, bine? Şi n-am nevoie nici de părerea ta de rău!

John strînse din dinţi. Simpatia lui se clătina. Ea abuza de curtoazia pe care pretindea că o adoră, ironizîndu-l că nu fusese destul de cinic. Avea o doză mare de cinism în el. Controlîndu-şi vocea, el spuse:

– Agnes, crezi că ţi-ar plăcea să fii teroristă?

– A, nu, cred că am doar o ureche fină care reacţionează la ipocrizii. Cred că vine din faptul că, prea des, sînt judecată greşit de străini.

– Acuzi un om inocent.

– Nu mă mir că iubeşti toate aberaţiile alea medievale despre cavalerie. Eşti un adevărat Sir Galahad, trebuie s-o recunosc, dar poate că-ţi permiţi să fii. Fii serios!

John fierbea pe dinăuntru. Îşi dăduse toată silinţa ca s-o facă fericită cu fantezii stupide despre el, se abţinuse să abuzeze de singurătatea ei,

îi ascultase părerile de rău cu o ureche atentă şi nu fusese răsplătit decît cu acuzaţii. Fusese prea mult acuzat pe nedrept în ultimul an.

John îi apucă una din mîini, i-o sărută violent, apoi i-o puse înapoi în poală.

– Eşti o snoabă, Agnes. Îmi pare rău pentru tine.

– Îţi pare rău pentru mine, repetă ea ridicînd vocea. N-am avut niciodată nevoie de mila ta.

– Ai nevoie de mult mai mult decît mila mea. Ai nevoie de mine ca să-ţi spulber părerile greşite despre cum trebuie să se poarte bărbaţii cu femeile. Cînd un bărbat se poartă drăguţ cu tine pentru un singur motiv, n-ar trebui să ţipi la el ca o isterică!

– Asta nu-i o poveste medievală romanţioasă! Asta-i viaţa adevărată! Cînd vine vorba de chestii serioase, să nu te aştepţi s-o fac pe lady Agnes pentru tine!

– Ai fi crezut mai mult în mine dacă aş fi profitat de micuţul tău trup flămînd acum cîteva minute? Ai fi putut şi tu să ştii asta. Dar n-am făcut-o. Hotărăşte-te – sînt un erou sau un idiot care te-a tratat cu respect?

– Nici unul, nici altul! Eşti un gen diferit de om, unul pe care nu l-am identificat încă!

– Conversaţia asta e fără sens. Hai să ne schimbăm şi să mergem la unul din restaurantele de pe plajă.

O să luăm cina devreme. Ţi-ar prinde bine o farfurie aburindă de mîncare de legume cu peşte.

– Cred că mai bine te-aş lăsa pe tine la camping. Atunci o să poţi face ce vrei şi o să mă duc şi eu la interviul meu.

– O, nu. Doar n-o să uiţi de invitaţia pe care mi-ai făcut-o. Merg cu tine ca să-l văd pe meşteşugarul ăla care face modele de trenuri.

– Nu-i un meşteşugar, e un omuleţ bătrîn şi ciudat pe care-l cheamă Squid, care construieşte trenuleţe în miniatură din blocuri de sare şi copăcei din bucăţele de varză creaţă. Lumea mea n-are clasă, John! Nu ştii mare lucru despre mine sau despre viaţa mea, dar crezi că ai toate răspunsurile. Nu le ai!

Se sculă şi ridică o mînă. Îi era suficient.

– Ridică-te, Agnes şi nu mai miorlăi ca o mîţă. Îmi pare rău că te-a deranjat subiectul cu fostul tău soţ. Dar nu-ţi vărsa furia pe mine.

– Să nu mai miorlăi? îngînă ea, ghemuindu-se. Tu, javră îngîmfată ce eşti!

– Ai nevoie să te răcoreşti puţin!

O apucă de braţe, o ridică în picioare şi o luă în braţe. Se întoarse şi intră cu ea în valurile de la ţărm.

Ea avea prea multă mîndrie ca să ţipe în public, aşa că atîrna de spatele lui, cu unghiile, tăiate scurt, înfipte în spatele lui John, în timp ce-i şoptea:

– Opreşte-te, pune-mă jos!

Cîţiva copii, care se jucau în apropiere, chiuiră de încîntare şi-i chemară şi pe părinţii lor să privească.

– Agnes, o să-ţi spun ceva şi veau să nu uiţi niciodată.

John plonjă în valuri pînă ce apa îi ajunse pînă la talie. O aruncă într-o parte, în valurile înspumate. Cînd ea reuşi să-şi recapete echilibrul, adunîndu-şi părul la spate şi strîngînd din pumni, el arătă cu un deget spre ea şi îi spuse calm:

– Eu nu sînt Richard!

Ea se opri, buzele rotunjindu-i-se de uluire.

Apoi furia îi trecu şi pumnii strînşi i se scufundară în apă.

– Ştiu asta.

– Ştii, dar nu vrei să crezi. O să continui să mă tratezi de parcă aş fi o permanentă ameninţare pentru tine, pînă o să accepţi ideea că nu toţi bărbaţii sînt ca el. Ia-mă cum sînt şi nu mă urî decît dacă-ţi dau motive s-o faci.

– Nu te urăsc. De ce crezi că mă sărutam cu tine acum un minut?

– Oh, e aşa de uşor să săruţi!

– E cel mai bun lucru pe care-l pot face acum!

– E în regulă, dar vreau să-ţi cer scuze pentru lucrurile urîte pe care mi le-ai spus.

– Am vrut doar să nu-mi dai sfaturi în legătură cu dragostea şi căsătoria. Tu n-ai fost căsătorit niciodată! Şi n-ai fost niciodată îndrăgostit!

– Dar ştiu ce vreau.

Îşi întinse mîinile. Următoarele lui cuvinte fură un şoc pentru amîndoi.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Agnes.

Ea îngheţă, holbîndu-se la el ca la un nebun.

Apoi păru că începe să priceapă şi izbucni în rîs.

– Cu siguranţă ştii cum să schimbi dispoziţia unui om, spuse ea printre hohote de rîs, stăpînindu-se cu greu de parcă absurditatea propunerii lui îi slăbise puterile.

– Ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l puteai spune. În regulă, atunci! Tu şi cu mine căsătoriţi uau!

Ea scutură din cap şi se aplecă de atîta rîs.

John se uita la ea înspăimîntat. Nu ştia de ce-i spusese asta. Avusese o presimţire tot timpul acesta că relaţia dintre el şi Agnes se va sfîrşi într-un mod imprevizibil, pe care nici unul dintre ei nu şi-l putea imagina încă. Asta era dovada. Dar ştia un singur lucru, în timp ce-şi analiza sentimentele contradictorii.

Ea credea că el glumeşte; dar spre marea lui uimire, nu glumea.

Capitolul 6

Într-o sîmbătă noaptea, în plin sezon turistic de primăvară, barul *Conquistador* era atît de plin de turişti încît ameninţa să dea pe dinafară. Disc-jockey-ul Jimmy Buffet, care-şi vedea de treabă în colţişorul lui îngust, dăduse amplificatorul mai tare decît de obicei. Un comisionar îi înmînă lui Aggie un cactus înflorit. Ea se opri în mijlocul treburilor şi nu se mai putu concentra deloc.

Are ţepi, dar e adorabil cînd e înflorit, scria în bileţelul care însoţea cactusul.

Aggie băgă cactusul sub tejgheaua barului, mototoli bileţelul şi îl vîrî într-un vas roşu de pămînt, apoi rămase nemişcată, holbîndu-se încruntată la plantă.

– De la cine e? mormăi proprietarul barului, un om între două vîrste, cu păr cenuşiu tăiat scurt, cu o insignă a marinei pe unul din bicepşii lui cărnoşi ascunzînd o inimă mare şi bună.

Oscar Rattinelli, zis şi Rat, pentru cei dornici să rişte nişte maxilare sfărîmate, subofiţer ieşit la pensie, aruncă o privire peste umărul ei în timp ce aştepta să se termine de preparat un punch cu rom la o maşină automată.

– De la un tip cu numele John Bartholomew.

Aggie puse o halbă cu bere sub robinet, lîngă tejghea, alături de cactusul făcut cadou de John.

– Stă în campingul meu de-o săptămînă.

– E de treabă?

– Prea de treabă.

– De ce?

– M-a cerut în căsătorie.

Oscar aproape că scăpă din mînă automatul.

– Ce-a făcut?

– M-a cerut în căsătorie. Acum o săptămînă.

– Şi tu ce i-ai spus?

Ea dădu halba înspumată unui client de la bar, ferindu-se cu delicateţe de privirile uluite ale unui Oscar de aproape o sută cincizeci de kilograme.

– Am rîs cum n-am mai rîs de ani de zile.

– Şi după aia el ce ţi-a spus?

– Mi-a spus că şi-ar fi dorit să-mi pocnească o cusătură la costumul meu de baie.

– De unde ştii că glumea, în legătură cu

chestia aia cu căsătoria?

– Are clasă. Încerca doar să pună punctul pe „i".

– Şi asta ce înseamnă?

– Înseamnă că are clasă.

– Oh, sînt un zăpăcit.

– Mă respectă. Asta-i.

– Oh, ar fi bine să te respecte. Tataia Rattinelli o să-i rupă degetele numai dacă suflă o vorbuliţă.

– Nu, dar mersi oricum.

Îl bătu pe Oscar pe umărul lui enorm cu o mînă liberă în timp ce cu cealaltă turna o măsură de whisky pentru un alt client.

– Trebuie să am grijă de tine. Eşti cea mai bună ajutoare de barman pe care am avut-o vreodată. Şi cea mai drăguţă. Şi singura care nu şi-a dat demisia după ce am ţipat prima dată la ea.

– Cînd ţipi tu, ţip şi eu!

– De asta eşti deosebită. Dacă aş avea o fată, aş vrea să ţipe exact ca tine.

– Eşti mai dulce decît o plăcintă cu lămîie pentru că te-ngrijeşti de mine. Dar nu-i nevoie. John e la mijloc între prinţul Charles şi un mototol. Le ajută pe micile răţuşte să treacă strada.

– Ce înseamnă asta? Îşi face treabă pe la iazul tău?

– Mda. Şi oamenii îl iubesc la fel de mult cum îl iubesc şi raţele cele bătrîne. A reparat carburatorul maşinii *Crasnhaw*.

– S-au întors pentru alt sezon?

– Mda. Aşa cum fac de patru ani încoace. Le-am dat aceeaşi treabă pe care o făceau şi cu bunicul. Să stea în camping fără plată şi să beneficieze de toate facilităţile în schimbul supravegherii întregii zone. Adună plăţile, păstrează locul curat şi mă anunţă dacă alţi musafiri şi-au mai făcut apariţia.

– Îl plac şi ei pe Bartholomew ăsta, aşa-i?

Ea dădu din cap vag şi murmură ca pentru sine. „Caraghios. Nu m-aş fi gîndit că ştie să monteze un carburator. Mai ales după întîmplarea aia cu macheta de tren".

– Întîmplarea cu macheta de tren?

– I-am luat un interviu lui Squid Davis la magazinul de jucării. John a venit cu mine. Oscar, dacă tu ai fi proprietarul unui lanţ de magazine care ar vinde, printre altele, machete de trenuri nu te-ai pricepe să faci ceva mai mult decît să-ţi laşi cheile de la maşină în trenuleţul electric al lui Squid?

– Presupun. Asta a făcut John?

– Mda. A scos o siguranţă din tabloul de comadă a lui Squid. A deraiat întreaga linie de marfă ce ducea spre golf şi spre Vest.

– Şi John ăsta pretinde că e un expert în machete de trenuri?

– Spune că e doar proprietarul magazinelor. Propriu-zis, nu construieşte el machete de trenuri.

– Genul de tip care se ocupă cu conducerea, nu?

– Da, tipul de şef britanic foarte priceput. Dar,

în acelaşi timp, tipul ce-şi petrece mult timp în aer liber.

– Deci o să stea toată vacanţa în camping-ul tău?

– Nu, o să-şi petreacă timpul construind o verandă în spatele casei mele.

– De ce?

– Îi plac verandele.

– Şi ce mai face în afară de asta?

– Citează din filosofii greci. Discută despre isoria medievală. Joacă foarte bine *Monopol*. Trişează la cărţi, dar recunoaşte asta. Curăţă grajdurile şi-mi farmecă iepele.

– Îţi farmecă iepele?

– Mda. Toate cele şase iepe ale mele sînt nebune după el. Se poartă natural cu ele. Şi deja mi-a obişnuit noul mînz să poarte căpăstru.

– Sună de parcă şi pe tine te-ar duce de căpăstru.

Fără să vorbească, ea se gîndi la observaţia lui Oscar. Probabil că avea dreptate. Cînd nu era cu John, nu făcea decît să se gîndească la el şi, cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai dornică să-i stea prin preajmă, la fel de docilă ca şi mînzul lui Dottie. Dar n-avea de gînd să recunoască asta în faţa nimănui. În joacă îl lovi pe Oscar cu un prosop.

– Ei... nu pot să scap de el, asta-i tot.

– Iar zîmbeşti.

Veselia îi dispăru de pe chip.

– Mda. Nu mă pot abţine, spuse ea încruntată.

Asta-i problema mea.

– Şi ce ai de gînd să faci?

– O să-l duc mîine seară la un restaurant drăguţ, în primul rînd. În al doilea rînd o să petrec împreună cu el fiecare minut liber din următoarele trei săptămîni. Şi o să tot zîmbesc pînă pleacă.

– Dar unde pleacă?

– Acasă. În bătrîna şi vesela Anglie.

– Oh. Şi ce-o să faci atunci?

Aggie puse cactusul în faţa sa şi îi atinse florile roz. Îşi întoarse faţa pentru ca Oscar să n-o vadă cît de supărată era.

– O să mă trezesc din visurile mele.

Dacă unul din vechii lui prieteni din Londra ar şti că-i propusese unei femei pe care o cunoştea de ceva mai mult de o săptămînă să se mărite cu el, ar paria că nu-i întreg la cap. John nu-i învinovăţea. Pe înserate, în timp ce conducea maşina pe liniştitul bulevard Sf. Augustin, străjuit de copaci şi de magazine, se frămînta să afle un răspuns la întrebarea care-l chinuise toată săptămîna.

Mersese prea repede în decepţia lui. N-ar fi trebuit să-i propună ei căsătoria doar ca să-i cîştige încrederea! Se străduise ferm să-şi înfrîneze decepţia şi făcea progrese în fiecare zi. Propu-

nîndu-i din senin să se căsătorească cu el, fusese cel mai uluitor lucru pe care-l făcuse în viaţa lui. Cît o să mai încerce s-o seducă? Fusese vrednic de dispreţ din partea lui s-o ceară de nevastă. Dar nu se gîndise la nici un motiv cînd făcuse asta. Se gîndise doar că era normal să vrea aşa ceva. Probabil că soarele fierbinte îl dogorîse. Trebuia să-şi stăpînească sentimentele. Trebuia să înceteze să-şi petreacă timpul gîndindu-se la ea, simţind că-i este dor cînd se ducea să lucreze la bar şi întrebîndu-se cum ar mai fi fost posibil să calmeze lucrurile dacă ea ar afla ce urmăreşte el de fapt.

Ea era o pasăre greu de prins. Cel mai greu. Dacă s-ar fi gîndit într-adevăr serios să se însoare cu ea, ar fi trebuit să se asigure că era pregătită să accepte asta; atunci ar fi fost mai fin şi mai convingător, nu-i aşa?

John înjură cu voce tare şi recunoscu adevărul. Căutase adevărul exact cum îşi propusese s-o facă. Şi fusese respins. Şi rănit. Absurd! John scutură din cap apoi îşi încleştă mîinile pe volanul *Jeep*-ului. Fusese un prost că-i făcuse propunerea aceea stupidă.

Mergînd pe drumul pe care ea-l făcea spre redacţie, John coti pe un bulevard ce dădea înapoi spre golf, unde bărci şi ambarcaţiuni de croazieră se amestecau cu bărcile pentru pescuit crevete. Cîteva dintre ele aşteptau să treacă pe dedesubtul *Podului Leilor.*

Frumuseţea oraşului în care locuia Agnes făcu

deodată ca urîtele lui planuri să pară şi mai odioase. John conduse *Jeep*-ul în jos, pe o străduţă îngustă, înţesată de căsuţe zgomotoase, zugrăvite în culori pastelate, aproape în întregime ascunse după copaci înfloriţi şi viţă-de-vie. Firmele colorate ale micilor magazine îşi făceau apariţia de la verande şi balcoane. Chiar în centrul turistic al districtului era greu de spus unde se sfîrşeau clădirile vechi coloniale şi unde începeau copiile lor moderne. În timpul în care localiza redacţia se simţea atît de nemulţumit încît frînă brusc *Jeep*-ul şi roţile acestuia încălecară bordura.

Scrîşni din dinţi şi încercă să-şi ia o mină veselă în timp ce intră în holul alb al casei, strecurîndu-se printre vasele enorme în care se aflau muşcate roşii. Deschise o uşă albă şi îngustă pe care scria: *Noutăţi săptămînale din golful Matanzas.* În camera aceea era o tejghea pe care se afla un vraf de ziare din săptămîna trecută şi o bombonieră. Dincolo de ea erau cîteva birouri pe care se aflau terminale de calculator şi alte rechizite necesare. Pereţii erau acoperiţi cu pagini înrămate din ediţiile speciale ale ziarului. Cu un zîmbet pe faţă el observă un titlu, care-i atrase atenţia în mod special: *Raţe din regiune fugind din calea localnicilor.*

Singura persoană din încăpere era o brunetă micuţă care arăta ca o păpuşă, într-un costum sport şi cu cercei roz strălucitori. Ea se ridică de la birou şi se îndreptă repede spre tejghea.

– Tu trebuie să fii John!

El dădu din cap posomorît şi se forţă să zîmbească.

– Da, sînt John Bartholomew. Cum de v-aţi dat seama?

Femeia rîse veselă.

– Aggie a spus că ar fi imposibil să nu te recunoască cineva. Avea dreptate.

– A spus asta cu o expresie de fericire pe faţă sau cu un zîmbet afectat?

– A spus asta în timp ce-şi ascuţea un creion. N-aş putea spune.

– Sînteţi o doamnă tare diplomată.

– Numele meu e Meg Gordon. Eu sînt editorul şi proprietarul acestui cuib de bună dispoziţie.

– Îmi pare bine să vă cunosc.

Proasta lui dispoziţie era acum sub control, în cea mai mare parte, deoarece era dornic s-o vadă pe Agnes. Aruncă o privire, printr-o uşă deschisă, într-o cameră din spate.

– Agnes e aici?

– Tocmai a ieşit să cumpere o crosă de baseball. Se întoarce imediat.

După ce-i aruncă o privire surprinsă, John se aplecă încet pe tejghea şi culese o scamă minusculă de pe mîneca hainei lui albe. Viaţa cu Agnes n-o să fie niciodată plictisitoare. Cu o afectare exagerată, scutură din cap şi oftă.

– Ador femeile care îşi iau cu ele echipamentul sportiv la restaurant.

Ochii lui Meg Gordon sclipiră.

– Aggie spunea că nimic nu te-ar putea tul-

bura. Avea dreptate.

– N-ar trebui să întreb, dar nu mă pot abţine. De ce avea nevoie de o crosă de baseball?

– O să-ţi explice ea. Uite-o!

John se întoarse şi se îndreptă repede spre uşa deschisă. În ciuda dispoziţiei lui proaste un sentiment adînc de plăcere îl cuprinse cînd o văzu. Aşa se simţea de fiecare dată cînd o vedea, chiar şi la fermă, unde ea părea hotărîtă să se ascundă sub tricouri prea largi pentru ea şi pantaloni scurţi. Ce purta ea acum, îl făcu să i se înmoaie genunchii. Purta o rochie mini al cărei bust era făcut din material imprimat cu flori strălucitoare. Dacă ar sta într-una din grădinile oraşului ar părea ea însăşi o floare apetisantă, cu petale roşii. John nu putu să nu-i admire picioarele timp de cîteva clipe. Erau două lujere minunate, ar fi vrut el să spună. Pantofii ei albi aveau tocuri înalte şi ascuţite. O poşetă micuţă şi albă îi atîrna pe umăr, iar cureaua ei îngustă trecea printre sîni. Cureaua îi îndreptă atenţia spre vîrfurile rotunde şi catifelate ale sînilor care-i răzbăteau prin materialul rochiei. Rochia care-i dezvăluia atît de fidel feminitatea ar fi stat sexy pe orice femeie atrăgătoare, dar pe corpul ca de pluş al lui Agnes era mai mult decît sexy, provoca pe orice bărbat cu sînge fierbinte să se uite în altă parte.

– Înţeleg acum de ce ai cumpărat crosa, îi spuse el. Pentru protecţie.

Ea se oprise în uşă imediat cum îl văzuse şi rămăsese acolo, cu o mînă pe mînerul uşii, cu

cealaltă mînă încleştată pe crosă şi cu privirea ţintuită asupra lui. Părea la fel de şocată ca şi el.

– Frumos costum, spuse ea într-un final, cu o voce răguşită. Şi cămaşa-i frumoasă.

El îşi atinse nasturii de la gulerul cămăşii albastre.

– N-am cravată. Sper că se acceptă asta la restaurantele locale, nu?

– Sigur.

Scutură din cap şi începu să zîmbească.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Mă gîndeam doar că am nevoie de crosa asta ca să te protejez pe tine. Ştii, roiuri de femei în vacanţă mişună pe străzile astea. Ar putea să-ţi pună o pătură în cap şi să te răpească.

El rîse. Înconjurînd tejgheaua prin spatele lui John pentru a-i atrage atenţia asupra ei şi asupra realităţii, Meg Gordon le transmise salutările ei de rămas bun, apoi stinse lumina şi ieşi pe uşa din spate, chicotind cu respiraţia tăiată.

– Meg nu m-a văzut niciodată aşa, explică Agnes cînd ea şi cu John se aflară singuri în semiobscuritatea crepusculară a biroului.

– Te-ai îmbrăcat ca să încînţi un bărbat? Bine. Îmi place să cred că n-ai purtat niciodată rochia asta pentru altcineva, ci numai pentru mine.

– Îmi pare rău, dar am împrumutat-o de la şeful meu de la bar. De la prietena lui, vreau să spun.

A suportat atîtea întîlniri fierbinţi, încît aproape

că fermoarul i s-a topit. Era o tipă foarte ocupată înainte de a rămâne cu Oscar.

– Îmi pare bine că m-ai prevenit. Dacă vreun străin îţi mulţumeşte că l-ai distrat o să-ţi spun că s-a înşelat.

– Oh, deci eu nu te distrez?

El îşi duse o mînă la inimă.

– Agnes, de fiecare dată cînd sînt cu tine mă distrez.

– Vezi poartă-te ca un tip înţelept. Sînt înarmată.

Clătină puţin crosa de baseball.

– Te rog să-mi explici. Am aşteptat destul, cu politicoasa mea curiozitate.

– Cînd am făcut rezervarea pentru masă am promis că o să aduc o jucărie pentru loteria de caritate a clubului de afaceri. Proprietarul restaurantului e răspunzător de loterie. E un prieten bun de-al meu.

– Cunoşti pe toată lumea pe-aici, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

– Le-am vîndut oamenilor cai, am făcut reportaje pentru ziar, tot felul de chestii dintr-astea. Cunosc lumea de pe aici. Din multe puncte de vedere, ăsta-i încă un oraş mic. Oamenii de la magazin şi de la restaurant sînt strîns legaţi.

– Îmi place prietenia de aici.

– Te-ai potrivi şi tu cu ea dacă, ei bine... dar asta-i în afara subiectului. O să întîrziem dacă nu plecăm mai repede.

Ea arătă cu mîna pe stradă.

– După tine. Hmmm. Într-adevăr îmi place costumul tău alb. Arăţi ca un inocent hoţ de bijuterii care dă tîrcoale prin Casablanca.

– Aşteaptă!

Erau aproape la jumătatea drumului spre ieşire cînd el o opri strecurîndu-şi uşor degetele pe sub braţul ei.

John ştiu după felul cum îl privea, că nu era singur.

– Ce voiai să spui despre faptul că m-aş potrivi şi eu prieteniei de aici?

– N-are importanţă. N-o să rămîi.

– Dar m-aş potrivi cu locurile dacă aş rămîne? Chiar crezi asta?

– Bineînţeles. Dar vorbeam fără să-mi consult creierul. Ştiu că nu poţi să rămîi.

– Şi tu n-ai putea veni în Anglia să mă vizitezi?

– Nu.

– Bineînţeles că ai putea veni. Dacă ai vrea.

Sprîncenele ei se ridicară a surpriză.

– Nu pot să părăsesc ce am aici. Ferma e singurul lucru pe care l-am stăpînit vreodată de una singură. O s-o fac înfloritoare, cum voi putea. Trebuie s-o fac, aşa că sînt conştientă că pot să-mi conduc singură viaţa şi să fac o treabă bună la fermă.

„O s-o fac înfloritoare, cum voi putea." John se gîndea la cărţile medievale şi la ce-ar însemna pentru ea banii obţinuţi din vînzarea lor. N-o să renunţe niciodată la ele fără luptă. El dorea să o strîngă în braţe şi să-i ceară să recunoască că le

are undeva ascunse. În loc de asta, o apucă uşor de umeri şi se forţă să se calmeze.

– Nu te încrunta la mine, ordonă ea. Unul dintre noi trebuie să fie cu picioarele pe pămînt.

El privi amurgul dorindu-şi să-i poată spune că el fusese realist toată viaţa şi că mai degrabă şi-ar dori să încerce cîteva fantezii.

Luna începuse deja să umple străduţa îngustă cu lumină.

– E o noapte prea frumoasă ca să vorbim de subiecte aşa de deprimante, spuse el aspru. Sau să ne întrebăm ce vom face după aceea.

După o clipă, ea răspunse cu o voce joasă:

– Ai dreptate. Vrei să ne plimbăm? Sînt doar cîteva blocuri.

– Să ne plimbăm, da. O să ne limpezească gîndurile.

El arătă spre crosa ei de baseball.

– Pot să-ţi duc eu arma de război?

– Bineînţeles.

El o apucă de capăt şi o ţinu lîngă corp, cu braţul îndoit. Cum mergeau ei pe strada pustie, el îşi dădu seama că urmărea cu privirea aleile lăturalnice dintre case şi că strîngea crosa amenin-ţător. Acesta era un vechi obicei de-al lui, de cînd se plimba pe străzile londoneze atît de periculoase, un obicei de care n-o să scape probabil niciodată.

Dacă ar şti Agnes ce rigid şi lipsit de sentimente fusese universul lui, cît de mult încercase să-l schimbe şi cît de mult fusese trădat acest

univers! Atunci i-ar înţelege temerile şi motivele aspre care-l îndemnau să ceară ce-i aparţinea. Dar va înţelege ea oare de ce o înşelase el ca să obţină ce dorea?

Căzînd din nou pe gînduri rămase tăcut în timp ce o luară pe o stradă drăguţă din spate, străjuită de magazine întunecate şi de felinare care pîlpîiau slab. Strada era pavată în mod neregulat, cu cărămizi pe care se aflau scoici zdrobite. Semne tacite îi spuneau că strada era închisă traficului de maşini. Mii de vizitatori plimbăreţi călcaseră pe acele cărămizi de-a lungul anilor.

Aggie îşi pierdu echilibrul pe suprafaţa alunecoasă şi el o prinse de braţ.

– Mulţumesc, spuse ea moale.

El îi dădu drumul braţului, simţindu-se însă că nu e în stare să reziste fără s-o atingă. Ea nu protestă cînd el îşi strecură degetele printre ale ei. Fără să se uite unul către celălalt se ţineau de mînă şi continuau să se plimbe.

– Mă simt ca un preistoric, glumi el. Am o bîtă într-o mînă şi o femeie în cealaltă.

– Nu prea mi te pot imagina luptîndu-te cu un tigru cu colţii ascuţiţi. Mai degrabă oferind o ceaşcă de ceai.

El rîse forţat şi dădu din cap aprobator.

– Ceaiul bun e o armă bună pentru civilizaţie.

Ajunseră pe o alee îngustă, aflată între două clădiri vechi din lemn, pictate în roz şi alb. Deasupra capului observă o boltă acoperită cu viţă-de-vie. Aleea era acoperită de un covor de iarbă

iar la capătul ei se zărea un tunel de verdeaţă.

– Hai să mergem acolo, spuse ea trăgîndu-l pe John după ea. E o scurtătură.

John era intrigat de tunelul de verdeaţă care se contura slab în lumina lunii. La capătul celălalt al tunelului era o stradă largă şi bine luminată şi, dincolo de ea, se aflau grădini cu arbuşti şi palmieri în faţa unei clădiri care arăta ca un bloc mare de piatră şi care reprezenta unul din muzeele oraşului.

Ea se opri la jumătatea drumului prin tunelul de verdeaţă şi el o privi cu simţurile tresăltînd. Locul acesta era drăguţ şi ascuns de ochii lumii, perfect pentru orice putea avea ea în minte. Şi, mai mult, perfect pentru ceea ce el cu siguranţă avea în minte.

– Priveşte cum razele lunii se strecoară printre frunzele viei, îi spuse ea, arătînd cu degetul spre pămînt. Fac dungi argintii pe iarbă.

– Îmi place felul în care razele lunii îţi luminează faţa.

Încet, ea îşi ridică faţa spre el. Mîna ei era strîns încleştată în mîna lui. El îi simţi deodată stîngăcia în acelaşi timp în care îi simţi tentaţia.

– N-o să te sărut, îi spuse el cu o notă de victorie în glas.

O s-o provoace. Agnes n-o să poată rezista tentaţiei.

– O să trebuiască să mă săruţi tu prima şi să admiţi că tot timpul ai plănuit să mă săruţi. Ai dat dovadă de o stăpînire fantastică săptămîna tre-

cută şi la fel m-am stăpînit şi eu.

Răsuflarea ei calmă sparse liniştea.

– Nu plănuiesc nimic, asta-i problema. Niciodată nu ştiu care va fi următoarea mişcare pe care-o voi face cînd sînt cu tine. Asta mă sperie.

– Sau te excită, dacă te relaxezi.

– Vrei să auzi un secret? Dacă n-aş crede că eşti atît de deosebit, ar fi mai uşor să mă implic sentimental.

– Asta n-are nici un sens.

– Oh, bineînţeles că are. Mi-ar fi mai uşor să uit pe cineva obişnuit. Am destulă experienţă în spate. N-aş vrea să-mi fie dor de tine cînd vei pleca acasă.

– Eşti laşă. Chiar mai rău, profiţi de mine şi mie nu-mi place asta.

Vocea lui era moale, dar tăioasă. Îndesă crosa de baseball în pămînt şi îi apucă ambele mîini.

– Te foloseşti de mine, Agnes.

Răsuflarea ei întretăiată îşi pierdu ecoul în pereţii tunelului de verdeaţă.

– Mă folosesc de tine? În ce fel?

– Termenul gentleman", e făcut din două cuvinte. Cel de-al doilea este „man", adică bărbat, cu toate sentimentele adînci şi dorinţele pe care acesta le are. Nu mă aştept să te arunci în braţele mele, dar aş vrea să ştii că totuşi nu mă poţi trata ca un cîine care nu poate face nici un rău.

– Nu mi-am dat niciodată seama că asta făceam.

Vocea i se stinse şi el putu observa supărarea

de pe faţa înneguratã.

– Îmi pare aşa de rău! Îmi tot propun să fiu neutră faţă de tine, dar nu mă descurc prea bine.

– Nu, nu te descurci prea bine. Dar presupun că nu în fiecre zi ţi se întîmplă ca un străin să intre în viaţa ta şi să refuze să plece.

El se îndreptă de ea, îi sărută mîna, apoi îi dădu drumul. Să-i dea drumul era ultimul lucru pe care dorea să-l facă, dar hotărîse să n-o forţeze. El arătă cu capul spre destinaţia lor.

– Înainte! Gata cu teoria mea! Am spus ce aveam de spus, gîndeşte-te la asta.

John ridică crosa de baseball de pe pămînt. În clipa de faţă ar fi avut chef s-o izbească de cîteva ori de pereţi. Agnes îl apucă de umăr.

– Aşteaptă. Uită-te din nou la mine, vocea sunîndu-i chinuit. Te rog.

John se mişcă încet. Faptul că o rănise îl supără. Îşi drese vocea cu greutate.

– Hai să luăm cina, Agnes. Puteam să vorbim mai mult despre asta mai tîrziu.

– Nu.

Deodată, ea îi încolăci gîtul cu braţele şi se ridică în vîrful degetelor. Înainte ca el să poată clipi, ea îi dădu cel mai adînc şi fierbinte sărut, mişcîndu-şi gura încet peste a lui şi masîndu-i ceafa cu degetele.

El se înfioră de surpriză şi îşi petrecu braţele în jurul ei, trăgînd-o strîns spre el.

– Nu mă aşteptam la asemenea scuze, reuşi el să şoptească cînd ea îl lăsă să răsufle.

– Nu-ţi vreau vinovăţia, ci pasiunea.

– Una a provocat-o pe cealaltă, dar pasiunea a învins! Ssssst!

Apoi reîncepu să-l sărute, fermecîndu-l cu stilul ei molcom şi iubitor. John o aplecă pe spate, pe braţul lui îndoit şi se lăsă pradă afecţiunii ei, împletindu-şi limba cu a ei şi mişcîndu-şi buzele pen tru a veni în întîmpinarea dorinţei ei. Sînii ei îi apăsau pieptul. El lăsă o mînă să-i alunece pe spatele ei pînă ce dădu de pielea goală de deasupra rochiei. Părul ei era o masă bogată de bucle care-i gîdilau palma. El ridică mîna şi mîngîie adîncitura catifelată dintre umerii ei. Cu abilitate ea îi descheie gulerul cămăşii. Lui îi fierbea sîngele în vene în timp ce degetele ei agere îi mîngîiau gîtul. Ea mai descheie încet cîţiva nasturi în timp ce el o ţinea dreaptă, în faţa lui şi o privea, mîinile alunecîndu-i încet pe spate.

Respirînd repede, ea îşi strecură mîinile în cămaşa lui şi i le apăsă pe piept, explorîndu-l cu palmele şi cu degetele. Cînd îşi aplecă capul şi îşi cufundă faţa în părul lui de pe piept, sărutîndu-i apoi mijlocul pieptului, croindu-şi drum prin văi înguste, el o sprijini uşor de cel mai apropiat perete de verdeaţă şi se lăsă peste ea.

– Da, şopti ea, în timp ce buzele-i sărutau gîtul.

John o sărută pe păr. Întunericul îi înconjura şi lumina lunii cădea uşor pe buclele-i de un roşu aprins. El îşi răsuci mîinile în părul ei şi îşi împinse şoldurile în abdomenul ei care tremura. Scoţînd un geamăt slab de plăcere, ea îşi petrecu din nou

braţele pe după gîtul lui şi îşi apăsă gura pe buzele lui. Se legănau, mişcîndu-se senzual pe zidul protector de verdeaţă, din spatele lor. Vibraţia corpului îi învioră picioarele şi îl lăsă să se apropie mai tare de centrul feminităţii ei. John crezu c-o să moară de plăcere din cauza pulsului adînc al trupurilor lor.

El îi mîngîie coapsele la marginea dintre tivul rochiei şi piele. Ea îi masă spatele coborîndu-şi mîinile pînă ce ajunse la şolduri, îndemnîndu-l să se scufunde în moliciunea ei. Încet îi ridică rochia. Faptul că ştiau că tentaţia nesăbuită pe care o exercitau unul asupra altuia într-un loc public, făcea ca fiecare acţiune să pară mai seducătoare şi mai interzisă. Gemetele ei îi răsunau în urechi; el dorea să o satisfacă, chiar mai mult decît dorea să se satisfacă pe sine. Şi mai era şi dorinţa de a fi protectorul ei. Şi apărătorul ei. *Cavalerul* ei, se gîndi el.

Ea îi prinse una din mîini şi i-o duse la sîni. John zîmbi printre buzele ei cînd ea îl săruta din nou. Mai întîi el o mîngîie cu degetele pe deasupra bustului rochiei, apoi, găsind încurajare în trupul ei care fremăta, îşi strecură mîna pe dedesubt şi trase de fermoarul rochiei.

Ea scoase un sunet de surpriză, dar tremură şi mai tare. Încet, fermoarul alunecă în jos. Bustul rochiei atîrna larg pe torsul ei. Şoptindu-i numele în căldura gîtului, ea îşi ridică puţin braţele pentru a-l ajuta să-i tragă materialul în jos. Rochia căzu mototolită pînă în talie şi, în lumina lunii, cum se

aplecă pe spate, sînii îi zvîcniră delicat înainte. Pielea lor albă şi catifelată căpăta nuanţe argintii.

John se aplecă înainte şi-i murmură ceva admirativ în ureche. Ea scoase un sunet înăbuşit din gît.

– Te rog, atinge-mă.

Punîndu-şi mîinile desfăcute pe sînii ei, el îi frecă uşor sfîrcurile cu degetele mari de la mînă. El îi simţi genunchii încleştaţi. John îşi strecură un braţ între coapsele ei şi apoi o ridică de la pămînt. Ea îl prinse de umeri, cu capul lăsîndu-i-se pe spate, iar el se aplecă deasupra sînilor excitanţi şi îi supse pe rînd, alternînd gesturile aspre cu cele de o tandreţe desăvîrşită. O muşcă uşor, auzind-o cum scoate un sunet cînd îşi petrecu limba pe deasupra fiecărui sfîrc.

O chinui astfel pînă cînd ea începu să-l implore să se oprească.

– Mă faci să mă simt prea slabă. Respir prea repede, explică ea chicotind în şoaptă.

Imediat ce picioarele îi atinseră pămîntul se apăsă pe el şi îi luă în stăpînire gura cu o nouă serie de sărutări devastatoare.

Mîinile ei se mişcau în jos, atingîndu-i pieptul dezgolit, mîngîindu-i fiecare porţiune de corp şi apoi rătăcind pe cutele din faţă ale pantalonilor lui albi. Cînd el tremură sub mîinile ei vibrînde, palmele ei se făcură căuş, mîngîindu-l cu degetele prin material.

– Oh, domnule Bartholomew, şopti ea aspru. Eşti fantastic.

El îşi dorea să o învîrtă în cerc şi să strige întregii lumi că găsise pe cea mai sexy şi iubitoare femeie din lume. Dar nu era nimic mai important decît să-şi petreacă din nou braţele în jurul ei şi s-o ţină strîns, mîngîindu-i spatele. John îşi petrecu mîinile pe fundul ei şi-i simţi rotunjimile cu palmele. Ea se încolăci în jurul lui şi îi prinse talia cu braţele. Sfîrcurile tari îi apăsau pieptul lui prin cămaşă, iar ritmul rapid şi neputincios al respiraţiei ei îi aţîţară şi mai mult dorinţa, tot atît cît şi o intenţie nouă şi fierbinte de a face ca fiecare clipă să fie specială pentru ea.

El îşi strecură o mînă pe sub tivul rochiei, îl ridică, apoi, cu mîna făcută căuş, îi cuprinse centrul feminităţii. Lenjeria ei lucioasă aluneca pe coapsele netede şi calde ca porţelanul. În interiorul acestui înveliş ea se descompunea pentru el în feminitatea elementară, şi el ştia asta. Degetele lui îi alunecară printre coapsele ei şi se strecurară pe sub învelişul lucios al chiloţeilor.

Aggie scînci, apoi se arcui şi îşi îngropă faţa în umărul lui, murmurîndu-i numele din nou. Cutremurat de puterea reacţiei ei, el îi dădu jos rochia şi o cuprinse din nou în braţe ca pe un copil, legănînd-o încet. Probabil că un gentleman nu i-ar fi spus că i-ar fi plăcut să-i dea jos chiloţeii, să-i ridice picioarele în jurul taliei şi s-o îngroape cu fundul în viţele-de-vie, iar bordura aspră a unui perete de verdeaţă să-i zgîrie umerii.

După o clipă ea ridică capul şi îl privi. Nu-şi puteau zări prea bine trăsăturile în lumina slabă a

lunii, dar el ştiu că era fericită. Îi simţea colţurile gurii care surîdea în timp ce-i săruta pe rînd obrajii roşii şi umezi. Ea îşi sprijini fruntea de a lui. John îi prinse din nou mîinile, apoi i le petrecu în jurul obrajilor lui. În timp ce ea îi mîngîia obrajii el îi trase la loc bustul rochiei, apoi îşi strecură cu abilitate mîinile pe spatele ei şi trase la loc fermoarul.

– Să mai zici că femeile nu sînt norocoase! o tachină el pe o voce răguşită. Nimeni nu poate spune ce fac! Dar noi, bărbaţii, sîntem diferiţi. Trebuie să ne oprim înainte ca, hmm, afecţiunea noastră să devină imposibil de ascuns.

– Nu-i nimic rău să fii timid, spuse ea, şi îl sărută cu tandreţe. Înţeleg. N-am mai făcut niciodată aşa ceva într-un loc public înainte.

Nu, ea nu înţelegea, se gîndi John blînd. El era gata, dornic şi capabil să facă dragoste cu ea chiar acolo şi nu fusese niciodată timid în materie de sex.

– Vreau să-nvăţ totul despre corpul tău, îi spuse el atingîndu-i faţa cu dosul degetelor. Să nu grăbim nici măcar o singură clipă de intimitate. Orice secundă e foarte preţioasă.

Ea strigă ascuţit şi-l sărută pînă ce el crezu c-o să-şi piardă minţile de atîta dorinţă. O lipi şi mai tare de el.

– Vreau să stau lîngă tine la o masă într-un restaurant să te privesc şi să fiu foarte politicos în timp ce voi încerca să mă gîndesc ce făceam noi aici, şi să mă uit la tine şi să observ cum te gîn-

deşti şi tu la asta.

– O să ne jucăm cu picioarele pe sub masă. N-o să fiu în stare să mă controlez.

– O să-ţi încurajez picioarele să fie obraznice, foarte obraznice, Agnes. Vreau să te previn – cînd cina se va termina, o să fii în extaz.

– Să mergem. Picioarele mi se împleticesc deja.

Amîndoi rîseră moale. El nu cunoscuse niciodată o combinaţie atît de acută de tandreţe şi umor. Stăteau foarte aproape unul de celălalt şi nu mai vorbeau, permiţînd dorinţelor lor înflăcărate să se calmeze, în timp ce afecţiunea dintre ei sporea şi mai mult.

El se relaxă, închise ochii şi îşi cufundă faţa în părul ei. Ea îşi apropie şi mai mult capul de al lui şi oftă fericită. Agnes îl făcea să uite că fusese vreodată un alt fel de om decît bărbatul care devenise pentru ea. Lui începea să-i placă mult această imagine a sa.

Poate că într-adevăr era aşa de politicos şi civilizat cum îl credea ea. Împărţea cu ea un sentiment perfect de mulţumire.

Pînă cînd cineva îi îndesă o armă în spate.

Capitolul 7

Aggie stătea ţeapănă în biroul ofiţerului de poliţie, simţind cum amorţeala îi cuprinde corpul. Doar voinţa ei puternică o reţinea să nu sară de pe locul ei şi să plece în căutarea lui John. Desigur, poliţia avea dreptate să numească un doctor pentru a-l controla pe John. Aceasta era o politică foarte bună a poliţiei pentru păstrarea bunelor relaţii cu publicul, să aibă grijă de un turist care fusese atacat.

Dar ea mai suspecta şi faptul că poliţiştii doreau s-o despartă de John ca să-i pună mai multe întrebări despre incident. Se forţă să rămînă calmă, deşi nu se dezmeticise încă după tot ce se întîmplase. În plus, îi reveneau şi amintirile urîte de

la investigaţia care urmase arestării lui Richard.

Aggie răsuflă furioasă şi îşi încleştă mîinile pe poşetă. Nu se putea învinovăţi că era curioasă, în nici un caz acum cînd toţi trei răufăcătorii se fuduleau cu dosare de criminali, şi cînd John îi băgase pe toţi trei în spital.

Ea îşi înăbuşi un chicot obosit, care n-avea nici urmă de umor în el. Se gîndea că trebuia să cumpere o nouă crosă de baseball pentru adunarea în scopul strîngerii de fonduri a clubului oamenilor de afaceri. Cealaltă avea pete de sînge pe ea.

Detectivul Herberts intră în încăpere şi se aşează la birou. Era la fel de ordonat ca şi biroul lui, fără nici o pată pe cravata lui aurie sau vreun smoc răzleţ de bucle în părul castaniu tuns cu grijă. Faţa lui rotundă şi netedă avea o expresie de satisfacţie de sine care avertiza că el nu lasă niciodată să-i scape vreun detaliu. Zîmbind subţire, îşi trase o agendă în faţă şi începu să scrie.

– De cît timp îl cunoaşteţi pe John Bartholomew?

– De o săptămînă şi jumătate. E oaspete în campingul meu.

– El spune că e proprietarul unui lanţ de magazine pentru diferite hobby-uri în Londra. Asta v-a spus şi dumneavoastră?

– Da.

Herberts îi comunică o adresă londoneză.

– Asta-i adresa de pe paşaportul lui. Aveţi vreun motiv să vă îndoiţi de ea?

Uimită, ea scutură din cap.

– De ce mă-ntrebaţi toate astea?

– Sînt doar curios. Un turist ca el nu ne vizitează în fiecare zi.

„Sau în fiecare secol" se gîndi ea.

– Ce vreţi să spuneţi?

Herberts bătea tactul cu degetele lui galbene şi subţiri.

– Nasuri sparte. Coaste sfărîmate. Comoţii. O splină ruptă. Un pumn fracturat. Asta-i tot ce le-a făcut celor trei indivizi care aveau o reputaţie a dracului de periculoasă, dacă-i scuzaţi limbajul. Ce vreau să spun, domnişoară Hamilton, e că cetăţenii obişnuiţi nu obişnuiesc să-i bată măr pe răufăcători.

Aggie se aplecă înainte furioasă, ţintuindu-l cu privirea.

– Şi ce trebuia să facă John? Unul dintre ei avea un pistol! Şi celilalţi aveau cuţite!

– De acord, nu merită nici un strop de înţelegere. Dar nu vedeţi unde vreau să ajung. L-aţi auzit cum descria ce s-a întîmplat. Majoritatea victimelor răufăcătorilor nu-şi amintesc atîtea zeci de detalii. Dumneavoastră vă amintiţi?

– Dar totul s-a petrecut atît de repede!

– Atunci de ce-şi aminteşte John Bartholomew atîtea detalii specifice?

– Pentru c-a rămas calm, de asta. Vorbea cu ei şi le spunea că o să le dea portofelul, pînă cînd unul din ei a pus mîna pe mine.

– În regulă. Şi apoi ce s-a mai întîmplat?

Ea îşi trecu degetele prin păr, încercînd să-şi amintească. Era *într-adevăr* ciudat că John fusese în stare să-şi aducă aminte totul atît de clar, de parcă bătăile pe aleile lăturalnice erau un lucru pe care-l făcea în fiecare zi. Aggie scutură din cap.

– L-a lovit pe cel care avea pistolul.

– Unde anume l-a lovit?

– Chiar între picioare, tare. Cu piciorul său.

– De parcă ar fi antrenat în arte marţiale?

– Presupun. Totul s-a întîmplat aşa de repede pentru mine, ca să nu mă mai întreb dacă John făcea vreo schemă de Kung-fu. Şi următorul lucru pe care-l mai ştiu a fost că John a apucat crosa de baseball şi ticăloşii ăia trei s-au gîndit probabil că-şi aleseseră greşit omul pe care să-l tîlhărească.

– V-a pomenit vreodată ceva despre trecutul lui? Despre vreo pregătire în arta autoapărării?

Încruntîndu-se, ea clătină din cap.

– Dar eu, ah, cred că se pricepea destul de bine la scrimă cînd era la gimnaziu.

Herberts îşi roti ochii în cap şi faţa îi luă foc.

– Scrimă vrei să spui? Adică doi oameni care se împung unul pe altul cu săbii subţiri. Apoi îşi dau mîinile şi iau un ceai împreună, aşa cred.

Ea zîmbi spre el, încercînd să înveselească interogatoriul.

Herberts nu schiţă nici un surîs.

– Poate că domnul Bartholomew ar trebui să-şi pună îndemînarea în mînuirea crosei în slujba vreunei echipe importante de baseball. Sau să se

alături unei bande de pungaşi la strada mare.

Stomacul lui Aggie i se întoarse pe dos şi răbdarea îi dispăru. Se ridică.

– Cred că ai fi fost mai fericit dacă i-ar fi lăsat pe pungaşii ăia să ne tîlhărească, să ne bată, şi poate să mă şi violeze, la naiba!

– Calmează-te. E meseria mea să fiu meticulos.

– Dar ţi-ai făcut datoria. Acum John şi cu mine o să plecăm de aici. Nu mai sîntem în pericol şi nu ştiu de ce crezi că e ciudat ca un bărbat să reacţioneze aşa cum a făcut-o John.

Herberts se ridică rigid.

– Vă mulţumesc pentru cooperare. Noapte bună.

Ea îl urmări cu privirea cum se îndepărta.

În holul din faţă, John îşi aruncă haina pe braţ şi îşi îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor, sfidînd durerea din încheieturile lui bandajate strîns. Nu era atent la nimic, cu excepţia gîndurilor lui întunecate privitoare la faptele sale şi la felul în care reacţiona Agnes la ele.

Continua să-şi imagineze ce i s-ar fi putut întîmpla ei dacă el n-ar fi acţionat. Fiori reci îl furnicau. Nu trebuise niciodată să apere pe nimeni altcineva decît pe el însuşi înainte.

După ce-l lovise pe individul cu pistolul acesta îi izbise un pumn în faţă. Omul scăpase arma instantaneu, căzuse şi John se repezise la ceilalţi doi. Fusese vag conştient că primul om se tîra greoi pe pămînt iar Agnes se năpustise spre el ca o pisică feroce. Cînd îi termină pe ceilalţi doi John

se repezi spre Agnes şi spre tipul căzut la pămînt, gata să-l omoare pe individ dacă ar fi rănit-o.

Dar atacatorul pe jumătate conştient gemea şi tremura în timp ce Agnes îl ameninţa cu pantofii care şi-i ţinea în mînă. Se aşezase pe el şi-i îndesa cîte un toc înalt şi ascuţit în fiecare ureche. Intenţia ei era clară – o singură mişcare greşită şi hoţul ar fi avut nevoie de un chirurg care să-i scoată pantofii din cap.

– I-ai făcut praf, John, i-ai făcut praf! exclamase ea emoţionată.

El n-o să uite niciodată expresia de pe faţa ei cînd îl privea. Mîndrie şi recunoştinţă i se adunaseră în ochi. Părul îi era zburlit şi bucle îi atîrnau în obraji ca nişte aripi de foc.

Dragostea pe care el încercase atît de greu s-o ignore îl invadă deodată, şi într-atît de puternic, încît scăpase din mînă bîta de baseball, se apropiase de ea încet, o ridicase de pe pungaşul aproape inconştient şi o sărutase. Ea îl sărutase la rîndul ei, apoi zîmbise. *Zîmbise,* stînd în tunelul de verdeaţă cu pantofii ei periculoşi spînzurîndu-i în mîini şi cu cei trei oameni însîngeraţi zăcîndu-i la picioare.

Nu mai era în toată lumea nici o femeie ca ea. El ştiuse asta dinainte, dar acum o recunoscuse.

Cînd auzi pantofii ei micuţi şi ascuţiţi pe gresia holului secţiei de poliţie se întoarse repede. Se întîlniră la jumătatea holului. Ea arăta îmbujorată şi puţin încruntată, dar îşi aruncă braţele în jurul

gîtului lui şi îl strînse tare.

– Eşti bine? o întrebă el răguşit.

– Da.

Ea îl privi surprinsă.

– Detectivul mi-a pus cîteva întrebări. Te simţi bine?

– Bine.

– Bine, îl îngînă ea în glumă, vocea molipsindu-i-se. Îşi atîrnă poşeta de un umăr şi îi cuprinse repede mîna vătămată în palmele ei.

– Ce-a spus medicul?

– Că ar trebui să-mi controlez instinctele mele de om primitiv pînă mi se vindecă încheieturile.

Ea scutură ferm din cap.

– Nu mai vorbi aşa. Sînt mîndră de ce-ai făcut.

– Eşti? Cînd am ajuns aici, te holbai la mine de parcă nu mă văzusei înainte în viaţa ta.

– Nimeni nu mi-a apărat onoarea înainte. Sînt uluită. Şi să-ţi spun cinstit, eram îngrijorată. Păreai tare departe de toate astea, sau retras în tine.

– Departe de toate? Dar nu m-am gîndit decît la tine. Dar tu păreai să ai nevoie de puţină intimitate ca să realizezi ce s-a întîmplat şi să te hotărăşti ce simţi tu în legătură cu mine.

– Îmi pare rău. Locul ăsta mă cam scoate din apele mele pentru că am trecut prin atîtea cu Richard. Au trecut mai mult de cinci ani, dar nu cred că o să mă mai simt vreodată bine într-o secţie de poliţie. Ştiu că pare lipsit de sens, dar mă simt ruşinată şi vinovată, deşi n-am făcut ni-

mic rău, atunci sau acum.

El o îmbrăţişă strîns.

– Ce te-a întrebat detectivul?

– Dorea să ştie despre îndemînarea ta în mînuirea bîtei.

Cînd John se încruntă, nedumerit, ea adăugă serioasă:

– El crede că e ciudat pentru un domn drăguţ ca tine să se bată atît de bine. Se întreba dacă erai antrenat în arte marţiale. I-am spus că nu.

Ridică capul şi-l privi pe John curioasă.

– Te-ai antrenat în arte marţiale? Tu şi cu mine am vorbit mult despre vieţile noastre săptămîna trecută şi totuşi mai sînt atîtea lucruri pe care nu le ştiu.

– Sper să mă cunoşti destul de bine ca să ai încredere în mine.

Aggie îşi aţinti privirea pe faţa lucioasă şi sculpturală, faţa care o arătase, dar care o descurajase de la început. Linia sprîncenelor groase, nările care fremătau, ochii întunecaţi şi mari, gura seducătoare, toate acestea ar fi putut părea dure şi înspăimîntătoare pentru oricine altcineva, dar nu pentru ea.

Părul lui închis la culoare era brăzdat de parcă el îşi trecuse degetele printre şuviţele groase şi ochii erau aspriţi de îngrijorare. Arăta deprimat şi ea nu înţelegea de ce.

– Ai făcut ce trebuia în seara asta, îi spuse ea moale.

– Dar a fost foarte urît. Îmi pare rău că m-ai

văzut aşa.

– John, ador ideile tale galante care îmi protejează idealurile, dar nu-ţi fă prea multe probleme. Nu mi-am schimbat părerea despre tine. Sîntem amîndoi teferi datorită ţie. Priveşte-mă şi sub aspectul ăsta sînt ca una dintre doamnele acelea medievale care supravegheau recoltele, îi îngrijeau pe bolnavi, croiau haine pentru familie şi se duceau la vînat cînd aveau nevoie de carne pentru cină. Poţi să mă tratezi ca pe stăpîna castelului, dar lady Agnes nu e o persoană slabă şi timidă, Sir John.

Faţa lui se îngustă la remarca ei ciudată. Părea aproape supărat.

– Ştiu că am procedat cum trebuie, dar n-aş vrea să crezi că am o altă faţă, întunecată, despre care nu ţi-am vorbit niciodată.

Ea îi prinse palmele între mîini şi îl sărută, în ciuda privirii grijulii a sergentului din biroul de vis-à-vis de ei.

– Ar trebui să nu ne mai afişăm în locuri publice.

Aggie simţi un nod de emoţie în gît.

Căldura din ochii lui o încălzi.

– Atunci, hai să mergem acasă.

Ea dădu din cap, fericită. *Acasă.* Adora felul în care acest cuvînt îl includea şi pe el. El îi întinse o mînă şi ea o apucă. Cînd părăsiră secţia de poliţie, ei i se păru că el nu-i răspunsese la întrebarea despre artele marţiale. O, dar oricum n-avea importanţă. Ştia tot ceea ce dorea să ştie

despre el şi nu fusese niciodată mai încrezătoare în viaţă. Îl iubea cu disperare.

Trecutul îl ajungea din urmă, nu în felul în care puteau observa alţii, dar în interiorul sufletului său, din cauză că jumătăţi de adevăr pe care acceptase să le creadă Agnes despre el aruncau o umbră urîtă asupra viitorului lor. John privea melancolic cum ea traversă salonul ca să dea drumul la un buton cu aer condiţionat.

El îşi strînse mîna rănită şi abia mai simţi durerea. Trebuia să-l amestece pe John Bartholomew cu bărbatul care era în realitate, cu omul care-i demonstrase contrastul puternic în seara asta. Ea nu numai că avea încredere în el, dar îl credea în totalitate.

Pentru ea, nu era deloc ciudat ca un om de afaceri britanic să se schimbe în genul doctorului Jekyll şi a domnului Hyde.

Domnul Hyde nu e un monstru, ar fi vrut el să-i spună. A cîştigat chiar cîteva recompense pentru servicii publice. Este cinstit şi loial, în ciuda evidenţelor care demonstrează contrariul.

– John?

Ea veni spre el şi-i luă mîinile, studiindu-l neliniştită.

– Vino şi stai jos. Arăţi supărat şi epuizat.

– Nu mi-a plăcut deloc să-i rănesc pe tipii ăia. Dar n-am avut cum să evit asta.

– Sst. Nu-mi mai explica. Înţeleg.

Ea îl conduse spre canapeaua desfăcută şi confortabilă, îi scoase haina, apoi îl culcă uşor într-un colţ al canapelei.

– Lasă-te pe spate.

Îi puse cîteva perne răzleţe la spate, apoi îi sprijini picioarele pe o pernă mai mare pe care o scoase din lada de la studio.

Apoi îi scoase repede pantofii moi.

– Aşa. Ţi-e foame?

– Nu prea.

– Ştiu eu ce-ar fi bun! Vin imediat.

El se forţă să zîmbească. Agnes era de neoprit. Cinci minute mai tîrziu, se întoarse din bucătărie cu un castron plin cu îngheţată de vanilie şi cu un pahar înalt în care zornăiau cuburi de gheaţă.

– Dulciuri şi lichior, spuse ea răutăcios.

John se cufundă mai adînc între perne şi rîse. Grija ei deosebită pentru el îl încînta. Sorbind încet băutura tare, o privi cum se ghemui lîngă el. Îl hrăni cu o linguriţă cu îngheţată şi el simţi răceala ei, după gustul arzător al lichiorului.

– Excelent, recunoscu el.

– Mă gîndeam eu c-o să-ţi placă. După ce o să termini toate astea vei fi sub vraja mea.

– Sună tentant. Şi după aceea?

– Ei, nu ştiu. Să fim spontani.

Îi dădu mai multă îngheţată. El termină o jumătate din băutură cu o înghiţitură mare, apoi o

privi cu ochii întredeschişi şi cu un mic surîs care spunea multe, pe buze. Dorea ca ea să-l iubească. Acesta era primul pas necesar ca să pună lucrurile în ordine.

– Ce să fac pentru tine, Agnes? spuse el în şoaptă, băutura încălzindu-i vocea.

Ea îşi frecă degetele de fruntea lui. Lacrimi îi luciră în ochi, dar păru senină.

– Să te simţi tu bine, răspunse ea. O să te fac să te simţi şi mai bine.

Ea atinse uşor picătura de vanilie de pe buzele lui, se aplecă repede în faţă şi o linse cu vîrful limbii.

O undă uşoară de dorinţă îl străbătu. Se simţea mai greu pe canapea. Inima îi bătea mai repede şi pielea îi era fierbinte şi sensibilă la orice atingere.

Îi sărută mîna.

– Acum mă simt ca un sultan leneş şi obosit care ar adora să se întindă aici şi să te las să te joci de-a sclava din harem. Dar nu-i prea cinstit pentru tine. Şi tu eşti obosită.

Băgîndu-i o altă linguriţă de îngheţată în gură, ea scutură din cap. Seducţia din ochii ei făcu ca îngheţata să i se topească pe limbă.

– N-aş vrea să fii un gentleman în seara asta, îi ordonă ea pe o voce fermă. Şi nici eu n-o să fiu o doamnă. El scăpă o răsuflare tremurătoare. Ea clipi şi se ridică de pe canapea.

– Unde pleci?

Ea era deja la jumătatea drumului spre dormitorul ei.

– Să-mi pun straiele de harem.

John puse vesela pe un colţ de masă, îşi lăsă din nou capul pe perne şi închise ochii, cu gîndurile învălmăşite.

O să-i cîştige încrederea. Dar putea oare să-i cîştige şi dragostea?

Aggie se dezbrăcă şi, ducîndu-se spre dulapul din dormitor, luă o pelerină pe care şi-o cumpărase după divorţ, ca să se înveselească, dar n-o purtase niciodată pînă în seara asta.

Genunchii îi tremurau, dar nu era nervoasă. În corpul ei era atîta tandreţe trezită la viaţă.

Atingîndu-şi sfîrcurile, oftă de plăcerea pe care i-o provocau, cu semeţia şi duritatea lor.

Cînd se întoarse în cameră, ducea cu ea un prosop umed. John îşi întoarse capul cînd ea se aşeză din nou lîngă el. Admiraţia din ochii lui negrii o ardea. Încet, privirile lui se strecurară pe sub suprafaţa subţire a pelerinei pînă la cureaua neagră care-i cuprindea talia. Ea îşi aranjase reverele în aşa fel încît să se poată vedea o porţiune din pielea ei albă, pînă spre mijlocul pieptului.

Respiraţia lui se înfioră cînd se apropie şi-şi plimbă un deget pe fîşia subţire, îngustă de piele dintre sînii ei.

– Un reper adorabil pentru călători capricioşi.

– Ai un talent de-a mînui cuvintele...

Îngenunche pe canapea şi începu să-i şteargă faţa cu prosopul. Cu cealaltă mînă îi descheie cămaşa pînă la cureaua îngustă de piele de la pantalonii lui albi. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui în timp

ce-i deschidea cămaşa şi plimba în cercuri domoale materialul ud şi fierbinte pe pieptul lui.

Faţa lui era îmbujorată şi avea o expresie primitivă de dorinţă, la un loc cu urma slabă a unui zîmbet, care-o făcură să-şi dea seama că tigrul acesta moleşit aştepta răbdător s-o devoreze. „Se vede încă pericolul din el", se gîndi ea cu plăcere.

Unii oameni foloseau genul acela de putere emoţională ca pe o armă. Aşa făcuse Richard. Şi părinţii ei, la fel. Dar cu John ea împărţea un sentiment de siguranţă şi de tovărăşie. Mediile din care proveneau nu aveau nimic în comun, dar el părea că-i înţelege problemele şi dorinţele.

Degetele lui Aggie tremurau de dorinţă în timp ce-i desfăcea cureaua şi pantalonii. Fiorul lui de răspuns o pătrunse şi mai mult în timp ce întinse prosopul peste abdomenul lui şi peste tăria bărbătească care se întrezărea.

Încolăcindu-şi braţele în jurul picioarelor lui, ea se aplecă în faţă şi depuse sărutări pe acea parte dornică şi intimă a corpului lui. Mîinile lui se înfipseră convulsiv în părul ei şi spatele i se arcui.

Plăcerea lui vibra în corpul ei.

Ea îl chinui încet, ascultînd murmure moi, baritonale, de încurajare, vorbe pe jumătate formate amestecîndu-se în ritmul greu al respiraţiei lui. Deodată, el scoase un mormăit răguşit de constrîngere şi o ridică spre el. Ea stătea pe pieptul lui, cu pelerina desfăcută, în timp ce mîinile lui îi strîngeau şi-i presau sînii. El o sărută dur şi ea se lipi de el.

Cîteva secunde mai trîziu, erau amîndoi goi şi se întindeau pe canapea, răsucindu-se unul în jurul celuilalt.

Aggie îşi arcui mîna de-a lungul muşchilor lunecoşi de pe spatele lui şi oftă de plăcere cînd el îşi strecură piciorul adînc între ale ei. Îl strînse între coapse. El o trase spre el şi se arcui aţîţător. Pe Aggie o străbăteau spirale de senzaţii.

Ea îl încurajă sălbatică, strecurîndu-şi limba în gura lui, adorînd gustul de vanilie şi alcool, John se sui peste ea şi îşi trase haina de pe capătul canapelei. Haina căzu peste ei, catifelată şi moale pe pielea ei.

El scoase ceva dintr-un buzunar interior, apoi o gîdilă pe braţ cu marginea subţire şi moale a obiectului.

Aggie ridică capul pentru a se uita la pacheţelul de plastic.

Schimbară o privire serioasă şi tăcută cînd John îi atinse uşor buzele cu pacheţelul.

– Am cumpărat vreo cîteva din astea azi.

Aggie sărută pachetul şi dădu din cap, satisfăcută. El era perfect; aşa cum şi-l imaginase ea.

– Şi eu am cumpărat cîteva azi, admise ea. Ţi-am spus că nu ştiu niciodată ce-o să se întîmple între noi. Am hotărît să fiu pregătită.

Ea îl pregăti cu mîini încete şi provocatoare, în timp ce el îşi cufundă degetele în părul ei şi o sărută. Apoi îngenunche între picioarele ei şi o aşează cu spatele pe pernele confortabile. Cu privirea ţintuind-o intens pe a ei, se întinse pe ea

tot mai tare şi mai tare, pînă cînd, deodată, fu înăuntrul ei.

Geamătul ei de plăcere sună pătrunzător.

– Doamna mea, zumzăi ca un clopoţel care tocmai a fost sunat, îi şopti la ureche.

Aggie îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui. Un hohot exotic de rîs îi ţîşni de pe buze.

– O, şi ce bine ştii tu să suni, Sir John!

Zîmbind, el îşi lipi gura de a ei, oprindu-i rîsul şi spulberîndu-i ultima fărîmă de conştiinţă cu mişcările corpului lui. Ea îi şoptea numele de parcă ar fi fost ecoul dulce şi catifelat al unui cîntec fără de sfîrşit.

John stătea în biroul ei întunecat, cu un pahar de lapte în mînă, o pereche de pantaloni scurţi acoperindu-i pe jumătate şoldurile.

Masa ei de scris părea ridicol de uşor de deschis. Încuietorile nu rezistară nici un minut cînd el încercă cu şperaclul subţire de metal pe care-l ţinea în buzunarul din spate al pantalonilor. Cînd Agnes se duse să lucreze la bar în noaptea de joi, el încercase sertarele şi le verificase conţinutul.

Poate că ea nici n-avea cărţile. Trebuia să afle, ca apoi să se decidă cum să-i spună de ce venise aici. Dacă nu le avea, tot nu i-ar fi fost prea uşor să se explice. Dar, la naiba, o s-o convingă

el într-un fel că acele cărţi erau o problemă separată şi că nu aveau nimic de-a face cu sentimentele lui pentru ea.

El trecu în revistă cărţile şi ziarele de pe birou. Ea îşi pusese în altă parte cărţile medievale şi însemnările. Văzu doar manuale despre medicina veterinară şi formulare pentru a fi completate cu datele noului mînz, aşa cum fusese confirmat de registrul oficial pentru caii de rasă.

John se juca leneş cu vaza de ceramică în care se afla o begonie de mătase, cînd se uită înăuntru cu o speculaţie îndărătnică.

Oare ascunsese Agnes în mod voit dovezile de el? El nu-i dăduse niciodată nici un motiv să se teamă de intenţiile lui. Poate că n-avea atîta încredere în el pe cît îşi închipuise.

John aruncă vaza, supărat. Cum se întîmplase şi rîndul trecut, cînd pusese mîna pe ea, vaza sună de parcă ar fi avut ceva înăuntru. Repede, el o întoarse cu faţa în jos, apucînd begoniile false cu mîna, ca să nu se împrăştie.

O cheiţă micuţă şi ruginită căzu.

Cu respiraţia oprită, el introduse cheia în sertarul de sus al biroului, încercă şi simţi cum broasca cedează. Simţea gustul primitiv al victoriei. Agnes nu se pricepea prea bine să ascundă lucruri. Nu era prea iscusită în arta decepţiei, aşa cum era el. Sau poate că-l credea prea cinstit şi onorabil ca să se uite prin biroul ei. John încuie sertarul fără să-l deschidă, dădu drumul cheiţei în vază şi ieşi din cameră.

Ţinînd încă în mînă paharul cu lapte, se întoarse în dormitorul ei. John se încruntă la pahar şi rîse de el însuşi. Sănătos, mda. Se opri la capătul patului şi o privi pe Agnes cum dormea. Era ca o formă palidă şi ispititoare, pe jumătate acoperită de cearceafuri. Stătea culcată pe spate cu o mînă pe sîni şi cu cealaltă strecurată sub perna lui goală.

El îşi promise în tăcere că n-o să fure nimic de la ea sau s-o rănească în vreun fel.

Ea se întoarse, se întinse somnoroasă cu corpul la fel de suplu ca al unei pisici. Cearceaful alb şi subţire accentua priveliştea tentantă. O dorinţă dulce-amară aproape că-l zăpăci.

Mîna ei se întinse pe perna lui. Se ridică într-un cot şi privi în jur ameţită.

– John?

El se apropie de un capăt al patului şi îngenunche, trecîndu-şi o mînă prin părul ei.

– Ssst. Sînt aici. Am fost să-mi iau un pahar cu lapte. Trebuie să-mi menţin puterea, să ştii.

– Hmm. Ţine-o tot aşa.

Degetele ei îşi urmară drumul spre abdomenul lui şi dădură peste pantalonii lui scurţi, care abia îl acopereau.

– Hmm.

John inspiră tăios.

– Laptele meu o să se verse. Îi duse paharul la gură şi ea luă o înghiţitură.

– Acum am o mustaţă de viţel, îi spuse ea, chicotind.

John aşează paharul pe noptieră, se aplecă deasupra ei şi îi cuprinse faţa între mîini. Îi linse urma de lapte de pe buza ei superioară.

– Nu mai ai.

– Ce păcat.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi îşi frecă nasul de al lui. Apoi îi şopti numele cu tandreţe.

– Noaptea trecută a făcut să merite o viaţă întreagă de singurătate.

John luă din nou paharul cu lapte, trase cearceaful de pe ea şi începu să-i sărute coapsele. Balansă paharul cu lapte peste ele şi picură încet laptele peste părul castaniu-deschis şi rebel dintre coapse.

Ea gîfîi.

– O să trebuiască să schimb aşternuturile!

Dar vocea îi era gîtuită.

– N-o să las să cadă nici o picătură, promise el.

– Ce-i asta? întrebă Oscar imediat cum intră ea în bar, în noaptea de joi. Cîţiva turişti mîncau sandvişuri pe mesele mari şi rustice, acoperite cu feţe de masă de vinilin; barul era un loc de petrecere de după-amiază şi mulţimea n-ar fi trebuit să ajungă decît peste vreo oră.

Aggie zîmbi misterios şi încercă un şorţ alb peste pantalonii ei scurţi. Legă şorţul la spatele bluzei ei de un roşu-aprins.

– Îţi iei inima în dinţi şi promiţi, să nu mă tachinezi?

– N-am inimă.

Oscar făcu un X pe porţiunea învelită de tri-

coul alb şi care ar fi trebuit să ţină loc de inimă.

– O să-mi pun stomacul la bătaie. E partea căreia îi acord cea mai mare atenţie. Sau, mă rog, aproximativ.

– Eşti destul de aproape.

Ea se aşează pe un scaun înalt din spatele tejghelei şi îşi balansă picioarele, veselă.

– Sînt îndrăgostită!

– Uau! De tipul ăla englez?

Ea dădu din cap.

– Nu doar îndrăgostită, dar efectiv nebună după el. E genul de poveste care ţi se întîmplă o dată în viaţă. Crezi că ar putea spune cineva că sînt mai fericită decît am fost vreodată?

– I-ai spus toate astea?

– Încă nu.

– Dar el ţi-a spus?

– Ei, nu încă.

Ea se încruntă la Oscar.

– Am căzut de acord că locuim în prezent. Luăm lucrurile încet. Abia ne cunoaştem de două săptămîni!

– Aha. Încet şi bine. Dar deja l-ai catalogat drept „Domnul pentru totdeauna".

Oscar vădea îndoială.

– O să te iubească în viitor şi acum nu?

Ea încetă să-şi balanseze picioarele.

– Oscar, dacă te roagă cineva vreodată s-o faci pe Cupidon, stîlceşte-i mutra!

– Dar ce s-a întîmplat? Nu poţi să suporţi realitatea?

– Urăsc realitatea.

Se supără din cauza purtării lui Oscar.

– Am căzut de acord ca săptămîna asta să ne cunoaştem mai bine. Săptămîna *viitoare* o să vorbim despre dragoste, sînt sigură.

Oscar strînse din buze, afectat.

– Mda, să vă cunoaşteţi mai bine.

Aggie îl fulgeră cu o privire ucigătoare şi spuse caraghios.

– E o bijuterie, Rattinelli. O bijuterie. Am cunoscut o mulţime de falsuri în viaţa mea, dar John e adevărat. O să vezi.

– Sper.

Oscar se îndepărtă pentru a întîmpina un cuplu mai în vîrstă care bătea nerăbdător cu cănile pe tejghea.

Aggie privi după el. Se aşteptase la felicitări de la Oscar cel generos. O cunoştea destul de bine ca să vadă că John îşi schimbase purtarea într-un mod remarcabil. Şi asta nu era ceva necugetat, ci un lucru bun, la naiba! Ce era rău în faptul că se hotărîse că fanteziile pot deveni realitate?

Privi încruntată la Oscar tot restul nopţii.

La ora închiderii, îşi ridică privirea de la tejgheaua pentru spălat pahare ca să-l vadă pe detectivul Herberts cum deschide cu un scîrţîit uşa barului. Aggie se holbă la el cu exasperare, dar şi cu un sentiment de panică. De ce era aşa insistent?

– Mai e timp să vă servesc cu ceva de băut, spuse ea brusc.

Arătă spre scaunele aşezate pe mese şi spre

neoanele stinse care luminau reclamele cu bere. Oscar era în spate, făcînd inventarul.

– Facem închiderea.

– N-am venit să beau nimic.

Herberts îşi aşează trupul bronzat şi îmbrăcat îngrijit pe un scaun de la tejghea şi o studie sobru. Spre norocul lui, n-arăta prea ursuz.

– Nu mi-am putut stăpîni curiozitatea în legătură cu prietenul tău.

– O, nu, n-am chef de un alt interogatoriu. Îţi spun că John Bartholomew este un stilat om de afaceri britanic, care n-are nimic de ascuns. Dacă ar fi fost încă mai idealist, mai cinstit şi mai curajos, ar fi fost încuiat într-un muzeu cu o plăcuţă pe care să scrie: *Singurul de acest tip*.

Scutură picăturile de apă dintr-un pahar de bere şi cîteva săriră pe Herberts.

Detectivul oftă.

– O, a fost închis, de acord, dar nu într-un muzeu. Acum o lună se afla într-o închisoare din Londra.

Herberts avu bunul-simţ să nu zîmbească cînd paharul de bere se sparse pe podea.

Capitolul 8

John stătu un timp îndelungat în biroul întunecat al lui Agnes, înainte de a aprinde lampa cu picior, da a lua cheia din vaza cu begonii şi de a descuia sertarele biroului.

În sertarul cel mai de jos găsi o cutie secretă din metal. O luă în poală, cu nervii încordaţi. Oare era o comoară înăuntru? Dacă era, oare Agnes îşi dăduse deja seama? Un fior de teamă îi furnică şira spinării. Oare ţinea în mînă jurnalul şi cartea de rugăciuni care aparţinuseră strămoşilor lui cu mai mult de opt sute de ani în urmă?

El îşi trecu degetele mari peste încuietoarea cutiei. Cunoscînd-o pe Agnes, cheia era probabil băgată într-o despărţitură dintre sertarele biroului,

uşor de găsit la nevoie. Dar metoda lui avea să fie mai simplă. Aşează cutia pe birou, văzu două agrafe într-un pahar de plastic dintr-un sertar şi le îndoi ca să-i servească scopul urmărit.

După un minut de îndemînare delicată şi creativă, mecanismul cedă. Pulsul lui John îi zvîcnea în urechi în timp ce ridică capacul.

Le găsise. O carte era mai mare decît cealaltă, mai groasă şi mai lungă decît degetele lui răsfirate. Cealaltă era un volum subţire, suficient de mic ca să încapă într-o mînă.

Învelitorile din piele erau decolorate şi aveau crăpături fine. Desenele încă vizibile erau impregnate în piele şi cuvintele erau în latină. Îşi dădu seama că mîngîia cuvintele cu vîrfurile degetelor. Deschizînd cartea cea mai mare, descoperi un scris întunecat, de bărbat, pe filele de pergament galben. Scrisul era tot în latină, dar întoarse paginile cu respect, de parcă le-ar fi înţeles. Sîngele acestui om curgea în venele lui.

Cartea mică mai conţinea arabescuri frumoase în colţurile paginilor şi scenariul bogat ornamentat dezvăluia probabil faptul că manuscrisul fusese copiat de călugări pentru a fi folosit în biblioteca unei biserici sau în colecţia particulară a vreunui nobil bogat. Paginile erau pline de titluri în versuri. Era evident cartea de rugăciuni a lui Sir Miles.

John nu se aşteptase niciodată să se simtă de parcă găsise ceva sfînt şi totuşi foarte personal. Dar aceste cărţi erau legătura lui cu o moştenire de familie mult mai nobilă decît oricare dintre

familiile din timpurile moderne.

Aşează ceremonios cărţile pe birou.

Sub cărţi se afla un teanc gros de hîrtie de scris prins cu o clamă groasă şi neagră. John umblă prin el, cu inima cît un purice. Scrisul era unghiular şi dezordonat, nu era scrisul uşor şi rotund al mîinii lui Agnes. John îşi dădu seama deodată că avea în faţă traduceea jurnalului. Scrisul era al bunicului ei.

Dar scrisul din pătrăţele de hîrtie galbenă strecurate într-o pagină era fără îndoială a lui Agnes.

John citi notele, nevenindu-i să creadă. Fraze, în mod evident din jurnalul lui Sir Miles, erau copiate şi subliniate.

Dragostea şi onoarea nu se uită niciodată. Un bărbat e măsura inimii lui. Să trăieşti fără onoare înseamnă să negi curajul.

Şi pe o foaie de hîrtie scrisese Sir Miles de zece ori, cu înfloriturі nostime. Era genul de lucru pe care l-ar face o şcolăriţă care visează la un anume băiat.

Uluit, John se holbă la cărţi. Acum înţelegea de ce ea n-avusese suficientă încredere în el ca să vorbească despre ei, în felul în care sperase el c-o va face.

Sir Miles de Norcross, un erou, un martir, era cavalerul în armură strălucitoare pe care-l dorea Agnes.

John închise ochii şi înjură plictisit. Intrase în visele ei fără să-şi dea seama că n-o cîştiga cu propria lui galanterie, ci cu a predecesorilor lui.

Ea era îndrăgostită de un bărbat care murise cu opt secole în urmă.

El ştia că era un sentimental aiurit, dar îl durea. Îl durea pentru că nu era la fel ca strămoşii săi, la fel cum un cal obişnuit nu era la fel cu unul pursînge.

John băgă la loc în cutie cărţile şi notiţele şi puse cutia în sertar.

Ieşi din birou cu paşi mari şi supăraţi şi în toane proaste. Agnes nu dorea să-l iubească pe el, nu pe adevăratul John Bartholomew şi fusese un prost să-şi imagineze că-l va iubi vreodată. Măsurînd podeauna camerei de zi, el se uită la canapeaua pe care făcuseră prima dată dragoste. De cine se lipise ea atît de sălbatic – de o stafie? Telefonul sună în bucătărie. El ridică receptorul din furcă şi salută cu răceală.

– Doamna Cranshaw la telefon, spuse o voce plîngăreaţă de la camping.

– Mda, răspunse el repezit.

– Soţul meu a căzut. Cred că şi-a rupt piciorul. Vă rog să veniţi să ne ajutaţi. Nu mai e nimeni altcineva în camping. Vă rog.

Ce-şi putea închipui că e el? Doctor? Obosise să tot joace rolul sfîntului pe acolo. Obosise să se poarte ca în visele lui Agnes. Poate că nu era perfect, dar nici de cruzime nu era capabil.

John îşi îndulci vocea şi-i spuse să nu-şi facă griji, că totul va fi în ordine. Închise telefonul şi murmură înjurături în timp ce-i mîzgălea lui Agnes un bileţel.

Îl înfipse în uşa din faţă cu ajutorul unei pionieze pe care-o bătu cu palma.

„Nu sînt vreun afurisit de sfînt", se gîndi el cu necaz în timp ce porni motorul şi demară pe drumul murdar dinspre camping. Încă se mai gîndea la asta cînd îl duse pe domnul Cranshaw la spital şi cînd îşi petrecu restul nopţii liniştind-o pe doamna Cranshaw în sala de aşteptare. „Nu sînt un afurist de sfînt". Mai bine şi-ar da seama cu toţii. Şi mai ales Agnes.

Ea găsi bileţelul cînd se întoarse acasă în sfîrşit, după ce stătu de vorbă timp de o oră cu detectivul Herberts.

Îl duc pe domnul Cranshaw la spital. Are piciorul rupt. O să te sun.

John.

Agnes se sprijini ţeapănă de perete, sub lumina din verandă şi se holbă la cuvintele lui John în timp ce lacrimi îi apărură pe faţă. Ca de obicei, el făcea pe gentleman-ul. Salvatorul. Protectorul viteaz al celor care aveau nevoie.

Era un mincinos brutal şi cu sînge rece.

Cîinii o înconjurară, privind-o curioşi în timp ce-i ascultau suspinele. Ei săreau şi mîrîiau în timp ce ea scoase un sunet gutural de durere şi furie cînd cîinii o urmară în salturi spre grajd.

Agnes aprinse lumina şi se opri în mijlocul grajdului, cu mîinile tremurînd şi pieptul tresăltînd. O să-i dea o lecţie la fel de amară şi dureroasă aşa cum îi dăduse şi el ei. O să-l facă să recunoască adevărul în legătură cu persoana lui – cine era şi ce dorea şi apoi să-l facă să asculte fiecare cuvînt înţepător pe care o să i-l pregătească ea drept răspuns.

Poate că acele cărţi într-adevăr aparţineau familiei lui. Putea să se bucure de această victorie şi se putea întoarce în Anglia cu un zîmbet afectat pe faţă, dar n-o să uite niciodată lecţia pe care i-o va da ea. Agnes descărcă cîteva roabe de rumeguş într-un loc curat. Verifică inelul greu de fier înfipt în peretele din spatele grajdului. Nici unul dintre caii care fuseseră priponiţi acolo ani de-a rîndul nu fusese în stare să scape. John Bartholomew, în ciuda faptului că era atît de bine clădit, n-avea nici o şansă.

Cînd se întoarse acasă la Agnes, el era pe jumătate adormit. Doamna Cranshaw stătea confortabil la un motel lîngă spital şi soţul ei se simţea bine. Copiii mari ai familiei Cranshaw erau deja în drum spre Florida, ca să-şi ajute părinţii.

Supărarea lui cu privire la Agnes scăzu. Resemnarea îi luă locul, împreună cu oboseala. Avea nevoie de ea în măsura în care marea avea nevoie de ţărm.

Nu putea să nege acest lucru, chiar dacă ea nu-l iubea chiar dacă, atunci cînd îl privea, ea îl vedea în el pe Sir Lancelot din Camelot, în locul

unui bărbat în carne şi oase, supus greşelilor lumeşti.

Casa şi grajdul ei erau învăluite de ceaţa roz a zorilor de ziuă. Aerul era rece şi tăios. John coborî cu greutate din *Jeep* şi observă că uşa grajdului era deschisă. Încruntîndu-se, alungă cîinii care se adunaseră în jurul lui şi intră. Luminile erau aprinse.

Iapa lui Agnes, Sassy, îl privea dintr-o boxă, din colţul cel mai îndepărtat al grajdului.

– Agnes? strigă el, încruntîndu-se. Eşti aici?

Se auzi un foşnet într-unul din staluri. Ea ieşi împiedicîndu-se, cu picioarele goale şi cu rumeguş pe tricou şi pe pantalonii scurţi. Cu părul ciufulit, îşi freca ameţită ochii. Judecînd după faţa ei roşie şi umflată, dormise cîteva ore. Nu-i de mirare că nu răspunsese la telefon cînd o sunase el.

– 'Neaţa, spuse ea cu o voce răguşită. Familia Cranshaw e bine?

– Da.

Îi povesti ce se întîmplase. Ea dădu din cap.

– Mulţumesc că i-ai ajutat. Probabil că eşti epuizat.

El se apropie de ea, simţind o vibraţie ciudată în aer, dar nefiind în stare să pună punctul pe „i".

Fiind într-o dispoziţie cam proastă, care-l fierbea, îşi putea imagina multe lucruri.

– Da, sînt. Dar de ce eşti aici?

– Sassy se învîrtea singură pe aici cînd am ajuns acasă. Cred că o vor apuca durerile facerii. A avut o sarcină dificilă anul trecut. Vreau să stau

prin preajmă.

Agnes îl apucă de mînă.

– Vino. Am aranjat un culcuş în grajd. Rumeguşul e un pat grozav. Hai să ne culcăm.

– Asta e cea mai bună propunere pe care am auzit-o în noaptea asta.

Ea întinsese pături într-un colţ al grajdului. Cînd el se întinse lîngă ea, patul de rumeguş luă forma trupului său ca o saltea de lux.

– Băiat dulce, şopti ea şi-i sărută un obraz. Vrei să-ţi dai jos hainele? Doar ştii ce cald se face aici dimineaţa.

– Asta e cealaltă propunere grozavă din noaptea asta.

– O să te ajut.

Ea îi dădu repede jos pantofii de jogging, pantalonii scurţi kaki şi puloverul alb cu mîneci scurte. John oftă cînd simţi adierea plăcută a aerului de dimineaţă pe pielea goală.

Era liniştitor să stea întins acolo, fără nimic pe el în afară de chiloţii albi. Se simţea de parcă Agnes îl eliberase de cîteva din îndoielile sale. Deşteptarea instinctelor lui fu foarte rapidă.

– Hei, băiete, spuse ea, vocea avîndu-i din nou accente tăioase. Sau poate era aşa doar în imaginaţia lui?

Ea îl bătu în joacă peste stomac, dar îl duru. John văzu expresia dezaprobatoare de pe faţă.

– Întîi dormi, după aceea te joci, spuse ea.

– Nu sînt genul de om pe care să-l baţi la cap Agnes, se forţă el să rîdă.

– Eşti un urs bătrîn care aleargă după miere. Hai, la culcare!

Vocea ei tărăgănată era dulce ca siropul. El îşi aminti deodată ceva despre care îl avertizase ea. Asta era o parte a laturii ei periculoase, îi spuse ea. Dar ce era oare periculos în faptul că stătea întins lîngă ea, numai cu chiloţii pe el, în timp ce mîinile ei îi masau umerii?

El închise ochii. Emoţii răvăşitoare îl năpădeau încă, tristeţe şi îngrijorare şi un sentiment de trădare din cauză că sentimentele ei pentru el nu erau probabil cum şi-ar fi dorit el să fie. Dar cînd ea continuă să-i maseze umerii, el deschise ochii şi o privi blînd.

– Arăţi de parcă ai fi fost dat prin storcător.

El se ridică să-i mîngîie faţa.

– E ceva în neregulă?

Ea se lăsă pe spate, scutură din cap, dar zîmbi.

– Dacă mă atingi aşa, o să mă reped asupra ta. Dar s-ar putea să fie dureros.

El chicoti adormit şi-şi retrase mîna.

– Întinde-te lîngă mine şi strînge-mă în braţe.

– Da. Dar lasă-mă să mă ocup întîi de tine.

Ea îi îndesă hainele într-un colţ îndepărtat al grajdului şi începu să-i deseneze cercuri mici pe frunte, degetele ei coborînd asupra lui aripile somnului.

El închise ochii şi-şi spuse că o să încerce să se dumirească mai tîrziu ce vrea Agnes de la el, atunci cînd mintea o să-i fie proaspătă.

Ea se aplecă asupra lui, în timp ce el se cu-

funda în împărăţia somnului.

– Relaxează-te, eliberează-te, îngînă ea, masîndu-i tîmplele. Şi cînd o să te trezeşti o să simţi că eşti un om nou.

„Poate că pe el o să-l iubeşti, se gîndi John chiar înainte de a adormi.

Agnes stătea în colţul grajdului şi îl privea cum se trezea.

Era acoperit de broboane de transpiraţie, dar nu din cauza temperaturii amiezii. Ventilatorul pe care-l instalase ea în uşa deschisă a stalului făcea o adiere uşoară şi plăcută.

Ea spera că el avea un coşmar.

Corpul lui musculos, aproape gol se odihnea pe pături. El îşi frecă faţa cu o mînă şi, cu ochii încă închişi, făcu o grimasă.

Ea tresări şi îşi cuprinse propriul corp cu mîinile. Natura lui aspră şi imprevizibilă îi ieşea la iveală în timpul somnului. Ar fi trebuit să observe dinainte, dar fusese oarbă.

Ochii lui se deschiseră brusc şi el sări în picioare, respirînd greu şi încruntîndu-se din cauza luminii care pătrundea printr-o fereastră mare.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea pe o voce acră. Dar el nu observă schimbarea ei de atitudine şi răspunse ameţit:

– Am visat că eram sugrumat. Ce vis ciudat...

Se opri.

Mîinile lui mari, voluntare se opriră pe lanţul gros încuiat cu lacăt din jurul gîtului său.

Privirea lui uluită îi întîlni privirea ei amară.

– Sîntem îmbufnaţi, Agnes?

– Nu, sîntem realişti. Eşti un om vicios. Te-am pus în lanţuri ca pe un cîine turbat.

El apucă lanţul care-i atîrna pe piept, se holbă la el şocat, apoi îl răsuci la spate şi observă că lanţul ducea spre perete, unde capătul celălalt era încuiat de un cîrlig de fier. Lanţul era destul de lung ca să se mişte prin jur, chiar să stea aşezat dacă dorea, dar nimic mai mult.

Agnes îl privea cu o expresie de amărăciune tăioasă.

El se întoarse din nou spre ea, căutîndu-i faţa pentru a găsi răspunsuri. Ea nu scoase nici un cuvînt. Şi nici el. Într-un final, ea văzu explicaţia.

Pentru o clipă, expresia feţei lui era copleşită de emoţii care-o şocau. Ei nu-i venea să creadă că vedea păreri de rău şi durere.

El închise ochii. Falca îi clănţănea şi tendoanele i se zăreau încordate pe gît. Dar cînd deschise ochii, îşi redobîndi controlul şi o sclipire rece şi tăioasă luă locul expresiei de uluire.

Genunchii ei erau moi. Acum îl vedea oare pe adevăratul John Bartholomew pentru prima oară?

– Cum ai aflat? întrebă el. Chiar şi vocea i se schimbase. Vibraţiile vocii lui atingeau o limită dură. Îşi bătea joc de povestea lui cu casa din

Londra şi dezvăluiau adevăratul loc în care locuia, un apartament ieftin deasupra unei agenţii de escortă. Putea la fel de bine să locuiască deasupra unui bordel, îi spuse detectivul Herberts.

– Minciunile tale te-au trădat.

Ea îi relată convorbirea ei cu Herberts.

Dezgustul îi licări în ochii lui John.

– Ţi-a spus adevărul. Dar nu ştie *întreg* adevărul.

– *Adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decît adevărul, aşa să-mi ajute Dumnezeu,* cită ea pe o voce amară. Asta vreau de la tine.

– Nu, nu vrei asta. Ai hotărît deja ce să crezi.

– M-ai minţit. M-ai folosit.

Picioarele o lăsară şi se aşeză slăbită într-un colţ. Voia să plîngă din nou, dar furia îi ţinea spatele ţeapăn şi bărbia ridicată.

– N-ai fost la *Oxford,* n-ai făcut parte din echipa olimpică de călărie a Marii Britanii şi cu siguranţă nu ai nici un magazin de suveniruri. Aşa că, prezintă-te. Vreau să fac cunoştinţă cu Inspectorul Bartholomew, de la Scotland Yard.

El inspiră tăios.

– Fii mai clară. Ex-inspector. Ex-condamnat. Trimis la puşcărie pentru trei luni anul trecut, acuzat de luare de mită de la grupuri teroriste pe care trebuia să le spionez. Văd neîncredere pe faţa ta; tot ce crezi că ştii despre mine şi tot ce urăşti.

– Urăsc minciunile. Urăsc să fiu înşelată. Urăsc să mă culc cu un om care mă foloseşte aşa cum s-ar folosi de un vecin de-al lui de la aşa-numita

agenţie de escortă.

– Ai găsit că-i al naibii de uşor să tragi concluzii despre mine şi obiceiurile mele. Şi despre felul în care te foloseam. Urăşti minciunile, ei bine, şi eu la fel. Dar mai urăsc şi felul în care mi-am pierdut moştenirea din cauza unui hoţ de căpitan american care-a profitat de bunicii mei în timpul celui de-al doilea război mondial.

– Nu aşa s-a întîmplat!

– Sînt dornic să-ţi dau o şansă să-mi explici. Mai dornic decît eşti tu să-mi explici mie!

– M-ai minţit în legătură cu tot ce ţinea de mediul tău. Eu am fost întotdeauna cinstită cu tine. Asta-i diferenţa între încrederea mea în tine şi încrederea ta în mine!

– Cinstită? Atunci de ce nu mi-ai spus de cărţile ascunse în biroul tău?

– Ţi-aş fi spus, curînd! Mi-a fost teamă să spun *oricui!*

Se holbă la el cînd îşi dădu seama de unde ştia el de ascunzătoarea cărţilor.

– Ai căutat prin biroul meu!

Privirea lui grea, neclintită îi răspundea că da, se uitase prin biroul ei. Aggie se rezemă de colţul stalului şi spuse, paralizată:

– Mă spionai.

– Doream să aflu adevărul fără să te ameninţ. Doream să-mi iau cărţile înapoi şi m-am gîndit că o să negi că le ai dacă ţi le cer. Nu eram nici măcar sigur că le ai. Ce altceva aş fi putut să fac?

– Un lucru onorabil. Vocea i se sparse. Să fii

cinstit.

– Şi ce-ai fi făcut tu? Dădeai cu piciorul la o avere fără luptă? Te scuzai pentru ce-a făcut bunicul tău cu aproape cincizeci de ani în urmă? Mi-ai fi spus să-mi iau înapoi ce era drept al meu?

John se strîmbă cu dezgust.

– Sună ca dracu'.

– Bunicul meu n-a furat cărţile alea! I-au fost date ca să aibă grijă de ele. După război n-a mai putut găsi proprietarii. A încercat ani de zile!

– Cine zice asta?

– Mi-a lăsat o scrisoare cînd a murit. N-a pomenit niciodată nimănui despre cărţi! Se temea că o să-l acuze cineva că le-a furat. Şi, în afară de asta, le iubea. Şi-a petrecut ani întregi studiind jurnalul şi încercînd să afle mai mult despre Sir Miles. Mi-a lăsat toate notiţele lui. Nu se gîndea la cărţi din punctul de vedere al banilor!

– Da? Atunci de ce-a încercat să le vîndă anul trecut?

– Ce-ai spus?

– Toamna trecută i-a scris unui comerciant de cărţi rare din Londra. I-a spus despre cadoul dăruit de un englez în timpul războiului. L-a rugat să vîndă cărţile unui colecţionar particular.

Umerii ei se prăbuşiră.

– Aşa ai aflat despre ele?

John zîmbi subţire şi dădu din cap.

– Scotland Yard-ul păstrează dosare cu obiecte de artă furate şi cu manuscrise rare. Am făcut un inventar al cărţilor cu ani în urmă, în caz că vor

apărea pe piaţă. Comercianţii verifică dosarele alea ca să se asigure că nu cumpără obiecte furate.

– Aşadar, omul ăla a venit la tine şi ţi-a spus că a aflat cine are cărţile.

– Aşa-i. Şi eu eram prins de problema minoră de a mă apăra de acuzaţiile criminale de atunci, altfel aş fi venit aici mai repede. Bucură-te că am fost la închisoare. Altfel, l-aş fi hărţuit pe iubitul tău bunic. Şi n-aş fi jucat prea fjnuţ, să ştii.

– O să-ţi doreşti să te fi luptat cu el în locul meu, cînd o să termin cu tine. O să-ţi doreşti să fii înapoi în puşcărie.

Ea vorbea de parcă cuvintele îi făceau rău.

– Nimic nu-i prea dezgustător pentru tine, nu-i aşa? Să iei mită de la terorişti... Un rechin are mai multă cunoştinţă decît tine.

– Reputaţia mi-a fost călcată în picioare, trei luni de libertate mi-au fost răpite, precum şi cariera mea la Scotland Yard, îi spuse el, cu vocea joasă şi gîtuită. Adică tot ce-a însemnat ceva pentru mine. Şi totul a fost din cauză că nişte persoane cu poziţii sus-puse ştiau că le suspectez de legături cu un grup politic terorist. Ca să mă scoată din calea lor, m-au băgat la închisoare. M-au înrămat, cum spuneţi voi, americanii. N-am luat niciodată nici o afurisită de mită. Dar n-ai de gînd să crezi asta, nu-i aşa?

– Nu.

Aproape scuipă cuvîntul.

– N-am nici un motiv s-o fac.

– Atunci sîntem, în impas.

El smuci de lanţ. Ochii i se îngustară.

– Scoate-mi chestia asta.

Ea se ridică şi părăsi stalul fără să se uite la el. Agnes auzi cum lanţul zornăi în timp ce el sări în picioare. Înalt, frumos şi aproape gol, John Bartholomew, fost detectiv la Scotland Yard şi artist elevat, era înlănţuit de un perete în grajdul ei. Şi avea de gînd să-l ţină aşa.

– Agnes, n-o să obţii nimic cu răzbunarea asta, îi strigă el.

Vocea îi era calmă, dar vibra de autoritate.

Ea îl ignoră şi se întoarse spre robinetul de apă. Dădu drumul la apă la presiune minimă, apoi trase de un furtun încolăcit dintr-un vestibul al grajdului. Se opri în faţa uşii deschise a stalului, trase cu picioarele furtunul, apoi, cu degetul mare, destupă furtunul de capac şi-l împroşcă pe John cu un jet puternic de apă rece.

– Nu-ţi pot curăţa mintea, dar măcar pot să limpezesc restul, îi spuse ea sarcastic.

El stătea nemişcat din cauză că nu mai era mare lucru de făcut, ţinînd cont că lanţul era scurt. Arăta uluit şi ridică o mînă ca să-şi protejeze faţa cînd ea îndreptă spre el jetul de apă. Chiloţii lui se transformară într-un fel de piele albă, translucidă, peste protuberanţa dintre picioare.

Ea se mîndri că avusese delicateţea să nu arate spre acea zonă delicată.

În timp ce el era ud leoarcă, cu şiroaiele de apă curgîndu-i din cap pînă-n picioare, ea scoase

furtunul din stal şi opri apa. În străfundul minţii ei, se întreba ce i-ar face el în momentul acela dacă ar fi liber.

În ciuda furiei, Aggie nu şi-l putea imagina jignind-o. Se sprijini de un perete al grajdului şi copleşită de nefericire, îşi acoperi faţa.

Cînd se întoarse în stal, el era dezbrăcat. Uitîndu-se aspru la ea, aruncă spre ea chiloţii lui făcuţi ghem.

Ea fu atît de uimită, încît nu reacţionă cînd chiloţii lui o loviră în piept. Lăsară o urmă umedă pe cămaşa ei roşie. Ea îi aruncă pe podea.

– Dacă asta vrei... îi spuse ea, privind intenţionat spre corpul lui.

Teamă, furie şi amintiri dureroase îi furnicară pielea.

Bărbatul ăsta nu era niciodată prea finuţ. Chiar şi acum îşi bătea joc de ea cu bărbăţia lui, sau îi făcea complimente, în caz că ea continua să se poarte ca o fraieră.

– Un cîine turbat n-are nevoie de lenjerie, spuse el cu vocea chicotind.

Aggie ridică spre el ochii înlăcrimaţi. Îi admirase corpul şi pasiunea atît de mult în ultima vreme! Acum simţea o disperare ca un gol în suflet.

– Cel puţin eşti cinstit în legătură cu anumite lucruri.

– N-o să meargă. N-o să obţii nimic de la mine în felul ăsta.

Îşi pierdu stăpînirea de sine. Apucă lanţul şi îl forţă. Muşchii din braţe i se încordară violent.

– Desfă-mi lesa asta blestemată!

– Calmează-te! O să ieşi de aici şi o să te întorci în Anglia înainte de a zice *Buckingham Palace!*

– Desfă-o *acum!* spuse el foarte încet, accentuînd fiecare cuvînt.

– Nu-ţi ţine respiraţia.

Ea o scoase pe Sassy din staul şi o duse la pajişte, împreună cu celelalte iepe. Sassy servise planului lui Aggie. Distrată şi epuizată, Aggie se îndreptă poticnindu-se spre casă, cotrobăi prin bucătărie şi se întoarse în grajd cu un sac plin de mîncare.

John se plimba prin colţul strîmt al stalului atît cît îi permitea lanţul. Văzîndu-l din nou, ea avu un nou şoc.

Într-adevăr îl legase de peretele grajdului. Gol.

El se opri şi se holbă la ea aşa cum o panteră îşi vede deodată prada – ochii i se îngustară şi corpul i se încordă de parcă ar fi fost gata să sară.

Aggie umplu cu apă un ulcior curat, pe care-l folosea de obicei pentru lapte şi i-l întinse. El îl luă, îi dădu drumul pe podea ca unei pietre şi se uită la sacul cu mîncare sfidător.

– Păstrează-ţi mîncarea şi apa afurisită! N-am nevoie de ele.

– Mîncarea şi apa mea sînt mai bune decît cele cu care ai fost tu obişnuit în puşcărie.

Tăcerea lui creştea în intensitate. Aşezînd sacul cu mîncare pe podea, ea scoase un pachet

cu prăjituri, fără să se uite la el. Dar următoarele lui cuvinte o făcură să se simtă vinovată.

– N-ai mai glumi despre puşcărie dacă ai fi fost măcar o dată acolo, Agnes. Şi mai ales, dacă n-ai fi meritat să te aflii acolo.

Aggie ţinea capul plecat. Lupta cu nodurile din gît.

– Fostul meu soţ a stat în puşcărie. Mi-am făcut o idee despre cum trebuie să fie pe-acolo.

– Ţi-ai făcut pe naiba! spuse el, vocea devenindu-i veninoasă. Cele mai umilitoare lucruri pe care a trebuit să le înfrunţi vreodată au fost articolele din ziare despre tine şi soţul tău şi părinţii tăi, care jucau la noroc fiecare bănuţ pe care-l cîştigai!

Ea ridică capul.

– Ai citit articolele vechi despre mine?

– Da. Aşa că ştiu adevărul!

– Deci tot timpul ăsta tu ai ştiut adevărul?

Părînd satisfăcut, el îşi frecă ambele mîini de spatele ud.

– Doar nu degeaba eram considerat unul dintre cei mai buni detectivi din Londra! Sînt foarte meticulos.

– Şi ai pretins că nu ştii!

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de un perete, apoi îşi încurcişă şi picioarele. Chiar gol, cu sexul atîrnîndu-i de-a lungul coapsei ca un soldat care nu făcuse niciodată nimic altceva decît să se odihnească, el arăta totuşi degajat.

– Mi-am zis că, eventual, îmi vei spune tu.

Aveai încredere în mine. Merit să aibă cineva încredere în mine, Agnes.

Aggie aruncă spre el cu pachetul cu prăjituri. Îl lovi la umăr.

O licărire de surpriză îi apăru pe faţă, dar se stinse repede.

– Asta te face să te simţi mai bine? întrebă el.

– Nici pe departe.

Ea căută în sacul cu mîncare şi azvîrli un pachet cu salam de *Bolonia.* El îl prinse cu o mînă şi îl puse deoparte. Dar roşia prea coaptă, pe care i-o aruncă, îl nimeri în stomac. Tresări cînd bucăţile de roşie îi alunecară pe abdomen. Miezul roşiei îi căzu pe sex şi rămase acolo o clipă, apoi căzu pe podeaua acoperită cu rumeguş a staulului.

Apoi, Aggie aruncă spre el o bucată zemoasă de pepene galben, rece.

Cuprins de furie, amestecată cu demnitate, el încetă să se mai ferească şi, stînd cu braţele pe lîngă corp, îndură lovitura feliei de pepene galben în plin stomac. Apoi, felia de pepene fu urmată de o cutie desfăcută de iaurt, care îi împroşcă pieptul cu o dîră albă şi, în cele din urmă, de un pachet.

– Poftă bună, îi ură ea tăios. O să mă întorc pe înserat.

– Nu mă poţi lăsa aici!

El sări în picioare, oprindu-se cu greu înainte de a se sugruma singur. Nimeni altul decît John Bartholomew putea să arate ridicol acoperit cu resturi de mîncare.

Cu o umbră hoţească de barbă, cu părul ud şi

ciufulit, parcă din cauza tensiunii interioare şi cu ochii de culoarea alunei, alături de o gură fermă, el nu fusese totuşi umilit.

– O, nu pot? Stai să vezi!

– Ce ai de gînd? o întrebă el cu o voce joasă, slabă. Merit ura ta pentru că te-am înşelat, dar nu pentru ce sînt. Cărţile alea îmi aparţin mine. Nu uita asta!

– Ţi-a plăcut. Şi tot ce ţi-a mai rămas pentru mine a fost o armură din zale şi un cal alb şi aşa *poate* m-ai fi iubit. Dar eu n-am fost niciodată Sir Miles din Norcross. N-am fost decît un om modern, un bărbat care ţi-a hrănit fanteziile şi tu îţi doreai fanteziile astea.

Uluită, ea clătină slab din cap. Oare el nu-şi dăduse seama ce mult ţinea ea la el, chiar cînd era brutal de uman, chiar în noaptea aceea cînd se luptase cu tîlharii?

– Nu poţi crede asta cu adevărat. Vrei numai să mă faci să mă simt vinovată.

– Recunoaşte, Agnes, m-ai folosit. Ai stabilit standarde imposibile privind bărbatul ideal – singurul bărbat în care doreai să crezi. N-ai putut să găseşti nicăieri bărbatul ăsta, cu excepţia cărţilor antice. Eu am fost un subtituit acceptabil, dar cel mai bun după Sir Miles!

– Ai idee ce-a scris Sir Miles în jurnalul lui?

– Nu.

El se strîmbă.

– Uită fantasmele alea afurisite şi vorbeşte-mi despre sentimentele tale pentru mine. Asta-i tot

ce vreau să ştiu!

– Sentimentele mele pentru tine?

Lacrimi îi apărură în ochi.

– N-ai nici un drept să întrebi aşa ceva. N-ai nici un drept cel puţin pe moment.

Ea ieşi din staul şi se duse spre locul unde-i pusese hainele şi pantofii. Luîndu-i pantalonii scurţi kaki şi cureaua, se întoarse şi i le dădu.

– Uite, ai înapoi puţin din demnitatea ta. Asta-i tot ce obţii de la mine.

– E suficient.

– În seara asta o să-ţi citesc cîte ceva din scrierile alea medievale. Vreau să fiu sigură că n-o să te întorci în Anglia fără să auzi cum e tratată o femeie de un om onorabil.

– Lectura nu se potriveşte cu captivitatea. Arătă spre ea acuzator.

– Scoate-mi lanţul ăsta, sau o să regreţi!

– Poţi să-ţi petreci întreaga după-amiază gîndindu-te la ce se va întîmpla astă-seară. Distracţie plăcută!

– Planul ăsta al tău n-o să facă nici un pic de bine. Nu mă interesează ce credea gloriosul meu strămoş despre onoare şi cavalerie. El n-a avut de-a face cu o vrăjitoare cu părul roşu care m-a înlănţuit de pereţii grajdului. El e o fantezie creată de imaginaţia ta. Eu n-am fost niciodată ca el.

Ea se simţea de parcă ar fi fost ruptă în bucăţi. Fiecare muşchi din corpul ei era încleştat de încordare. Cu vocea tremurînd îi spuse:

– Acum două săptămîni l-am întîlnit pe cel mai

gentil, mai bun şi mai atent om din viaţa mea. N-a venit din imaginaţia mea şi nu l-am găsit într-o carte. Dar tu ai dreptate – n-a fost real. N-o să-l mai văd niciodată. O să mă uit la tine şi o să mă gîndesc ce mult îmi vei lipsi.

Expresia mînioasă de pe faţa lui John îi spunea că îl supărase mai mult decît se aşteptase vreodată.

– Poţi să mă ţii înlănţuit în grajdul tău, Agnes. Poţi să-mi citeşti lecturile tale. Poţi să încerci să mă umileşti. Dar o să te fac să nu uiţi că ai avut un tigru în lesă cînd voi ieşi de aici. Dacă eşti hotărîtă să crezi că eşti un om rău, o să-ţi arăt eu cît de rău.

– Ai doar un lanţ de patru picioare lungime în care-ţi poţi manifesta răutatea, spuse ea, arătînd spre lanţ. Aşa că nu-mi fac prea multe griji.

Surîsul lui moale şi viclean o făcu să-şi piardă sîngele rece.

– O să-ţi pară rău, îi promise el.

John îşi petrecu după-amiaza lungă şi fierbinte stînd pe podea cu braţele sprijinite de genunchii îndoiţi şi cu capul lăsat pe spate. Pierdut în gînduri chinuitoare, era doar vag conştient de lanţul care-i înconjura gîtul. Transpiraţia îi curgea pe spate. Făcu pantalonii scurţi ghem şi îi folosi

drept pernă. Dacă Agnes îşi imagina că el era conştient de trupul lui, se înşela.

Picioarele şi spatele îi erau murdare de rumeguş. Se privi, se uită la pielea care-l mînca din cauza resturilor alimentare, în ciuda duşului pe care-l făcuse cu furtunul, se uită la aşchiile de pe părul pieptului, care păreau fragmente de confetii. Ce-i făcuse Agnes îl făcuse furios. Dar, mai mult ca oricînd, ştia de ce o dorea.

Doar Agnes Hamilton ar fi avut neruşinarea să facă asta unui bărbat. Iubea această faţă sălbatică a personalităţii ei. O iubea *pe ea* şi ştiind că o pierduse probabil pentru totdeauna, îşi dorea cu disperare să întoarcă timpul cu două săptămîni în urmă şi s-o ia de la capăt.

Ar fi putut avea oricîte femei, care erau moarte după adevăratul John Bartholomew, dar trebuise s-o aleagă pe cea care-şi dorea un cavaler reîncarnat.

Umbrele tîrzii ale înserării îi accelerară pulsul. Ea se va întoarce în curînd, cu lecturile şi cu mîndria ei. El trebuia să-i schimbe atitudinea şi s-o facă să recunoască că au existat clipe, mai ales în pat, cînd ea nu şi-a dorit deloc un gentleman.

Îşi ridică de jos cureaua lungă de piele, îşi făcu un nod la cataramă şi începu să-şi facă planurile.

Capitolul 9

Ea nu se aşteptase ca el să fie atît de tăcut şi de atent. Era oare posibil să se fi hotărît în sfîrşit să asculte, într-adevăr să asculte? Cînd Aggie aprinse o lumină care era conectată şi în colţul staulului în care se afla ea, îl privi cu coada ochiului. Simţea goluri în stomac şi fiecare muşchi din corpul ei vibra de emoţie. Ochii îi erau tulburi fiindcă plînsese toată după-amiaza.

El era întins în colţul său, înfruntînd-o cu o mînă sub cap. Se spălase şi îşi luase pantalonii scurţi. Cînd intrase în staul, după ce dăduse de mîncare la iepe, el ridicase un deget şi-i spuse răutăcios:

– Sexy echipament, şefa!

Îmbrăcămintea ei uşoară de vară era neglijentă şi decolorată şi fusta îi era în permanenţă pătată. Dorise să se îmbrace comod şi nu se gîndise că bluza ei lejeră ar arăta suficient din rontujimea sînilor pentru a fi considerată sexy. În timp ce ea se aşezase într-un colţ şi-şi trăsese picioarele sub ea, continua să-l privească prudentă pe John.

– Taci din gură şi ascultă-mă, îi ordonă ea.

El ridică o mînă, desfăcu palma, de parcă ar fi invitat-o să-l trateze ca pe un cavaler. Apoi îşi lăsă braţul de-a lungul corpului şi îşi întinse leneş mîna pe şold.

E prea relaxat, o avertiză speriată din străfundul voinţei ei. Dar dorea să creadă că intenţia lui era s-o facă pe ea să se simtă bine, că îi părea rău că o folosise ca să afle despre cărţi.

Aggie luă setul de notiţe în poală şi îl deschise.

– Strămoşul tău şi-a iubit soţia, începu ea.

– Probabil că mariajul fusese aranjat de părinţi sau de tutori. Multe dintre ele aşa se făceau în trecut.

Vocea lui John nu suna războinic, ci demonstra pur şi simplu că el cunoştea faptele.

Aggie întoarse o filă şi citi cu voce moale:

Niciodată n-am fost mai dator tatălui tău că mi te-a dăruit, toţi aceşti ani, dragă Eleanor. Ce odată a însemnat datorie pentru mine, s-a transformat imediat în bucurie cînd te-am privit a doua oară. Şi cînd mi-am dat seama că şi tu simţi acelaşi lucru, am crezut că inima nu-mi va putea

suporta atîta fericire.

John ridică din sprîncene cu un gest aprobator.

– Au fost norocoşi. Dar ce are asta de-a face cu mine?

– El se purta minunat cu ea. Şi ea îl adora. Ascultă, Aggie citi cu voce tremurîndă:

Şi deşi eram decepţionat cînd te întrebai dacă căsătoria noastră nu era decît un mijloc de a obţine pămînt şi putere, acum ştii că n-a fost nimic fals în toată bunătatea mea. Te-am iubit de la început, deşi nu doreai să auzi asta, crezînd că e o minciună.

– Vrei să spui că Sir Miles nu era aşa de onorabil cum părea?

– Nu, vreau să spun că n-a vrut niciodată s-o jignească pe Eleanor, indiferent cît de originale erau motivele pentru care dorea să se căsătorească cu ea. Din ce-a scris, au fost întîi motive politice. Tatăl lui Eleanor era un conte normand cu legături puternice la curtea regelui Franţei. Dar Sir Miles era îndrăgostit de Eleanor.

– Vrei să spui că eu nu sînt atît de bun ca Sir Miles pentru că am vrut să te rănesc? Nu. Niciodată. Nu vrei să crezi, asta-i tot.

Aggie întoarse mai multe pagini, căutînd traducerea bunicului ei cu ochii înlăcrimaţi.

– De ce nu încetezi să faci observaţii fără sens şi nu vrei să asculţi pur şi simplu?

Îşi drese vocea.

Sînt blestemat, scumpă Eleanor. Sînt trădat şi

blestemat. O să mor aici, în turn, fără să te mai văd vreodată. Dar ai grijă de copiii noştri şi spune-le că-i iubesc, pe ei şi pe toţi cei care vor urma, încît fiecare suflet pe care noi l-am conceput să ştie în secole ce vor urma, ce înseamnă puterea dragostei.

De această dată, John tăcu. Ea îl privi, cu ochii în flăcări. În penumbră, faţa lui era imobilă, dar stătea foarte calm.

– A murit, şopti ea. Dar dragostea lui şi a lui Eleanor n-a murit. Asta am vrut eu să ştii. Porţi ceva preţios în tine. N-ar fi trebuit să necinsteşti comoara pe care o porţi.

– N-am necinstit-o, spuse John, pe un ton jos, vibrînd de emoţie. Am venit să-mi iau cărţile, nu să-ţi distrug viaţa.

Ea aruncă notiţele în poală şi îşi întinse picioarele în faţă cu degetele încleştate de parcă participau la nenorocirea ei. Se aplecă şi începu să plîngă încet cu palmele la ochi.

– Agnes, nu. Te rog.

Vocea lui John era gîtuită. Ea ridică privirea, nesigură. El stătea pe burtă, privind-o încă, cu bărbia în podul unei palme. Ridică o mînă, i-o întinse din nou, chemînd-o cu un semn. Ea studie distanţa dintre picioarele ei şi mîna lui. Doar o lungime de braţ le mai separa. El nu putea s-o atingă, chiar dacă ar fi vrut.

Ea se mută puţin mai la dreapta, displăcîndu-i confuzia care-o cuprindea. Încrucişîndu-şi picioarele, se sprijini de peretele grajdului apoi se în-

tinse spre notiţele bunicului ei, pentru a citi mai departe.

John îşi trăsese atît de repede mîna întinsă, încît nu mai fu decît o sclipire de înţelegere în ochii ei.

El mişcă brusc ceva în rumeguş. Un laţ de piele moale îi cuprinse călcîiele lui Aggie. Cu aceeaşi mişcare, el îşi trase mîna şi laţul îi înşfăcă picioarele. Trase din nou şi laţul se prinse strîns de gleznele ei.

Totul se petrecuse doar în două secunde.

Aggie ţipă cînd el se ridică în genunchi şi se lăsă apoi cu toată greutatea pe spate, cu ambele mîini încleştate de celălalt capăt al curelei. Cureaua lui! realiză ea înnebunită. Făcuse un laţ din cureaua lui, îl ascunsese în rumeguş şi aşteptase s-o prindă ca pe un iepure în cursă.

– Vino încoace, ordonă el pe un ton dur. Acum o să stăm într-adevăr de vorbă.

O trase uşor spre el, în ciuda zvîrcolirilor ei sălbatice, a felului în care se împotrivea cu podurile palmelor încleştate în podea drept frîne. Cînd el îi cuprinse ambele glezne cu mîinile, ea ştiu că nu mai avea scăpare,

Cum ţipa ea incoerent şi încerca să-şi recapete echilibrul ca să se ridice, el îi legă picioarele cu cureaua şi strînse tare.

– Vino aici, repetă el şi mai autoritar.

Cuprinzîndu-i genunchii cu mîinile, el o trase spre el, ea protestînd, tîrîndu-i corpul în colţul lui exact cum un leu îşi tîrîie căprioara în culcuş. Ea

reuşi să-şi recapete echilibrul, dar el îi prinse braţele şi o imobilizã. Ea se împletici, copleşitã de strînsoarea lui şi deodatã el o prinse de spate.

Aggie gîfîi şi se luptã cu disperare, dar, ochii lui o dominau încruntaţi. El îşi puse un picior lung şi greu peste picioarele ei rãsucite şi se prãbuşi peste ea.

Greutatea lui îi paralizã efectiv toate mişcãrile, deşi n-o durea, observã ea uluitã, deşi încheieturile ei se aflau în strînsoarea puternicã a mîinilor lui.

Cu faţa atît de aproape de a ei, încît ea îi simţea respiraţia pe gurã, el spuse pe o voce joasã, metalicã.

– Dacã într-adevãr crezi cã sînt rãu, atunci ar trebui sã-ţi fie fricã de mine în momentul ãsta.

– Nu mi-e fricã de tine, rãspunse ea, sînii încordîndu-i-se din cauza presiunii braţelor lui, cînd încercã sã-şi ţinã respiraţia. Dar asta nu înseamnã cã nu voi mai avea vreodatã încredere în tine.

– O sã ai încredere în mine. Dumnezeule, o sã recunoşti cã cel puţin nu sînt un criminal.

O rãsturnã uşor cu burta la pãmînt, ca şi cum ar fi întors un buştean. Cînd ea îşi încleştã mîinile în pãmînt şi încercã sã se elibereze, el îşi puse o mînã pe umãrul ei şi îşi cufundã o alta în interiorul bluziţei ei de bumbac.

Ea gemu şocatã cînd îi rupse materialul pînã la talie.

– Rochia mea! ţipã ea furioasã. Nu cã i-ar fi pãsat de ea, dar nu-şi putea crede ochilor vã-

zîndu-l ce face.

– O să-ţi cumpăr altele, spuse el cu o voce îndîrjită.

Aggie încercă să-şi ducă mîinile la piept, dar el îi trase rochia în jos pînă la coate apoi îi ţinu braţele lipite de-a lungul corpului şi îi dădu jos rochia pînă la şolduri. Ea se zbătu ca peştele pe uscat, dar mişcările nu-i ajutară la nimic, ba dimpotrivă, îi uşurară lui încercarea de a-i trage rochia în jos, pînă la graniţa picioarelor.

O umplu furia cînd simţi aerul îmbălsămat al nopţii cum îi mîngîie pielea goală. Nu purta nimic altceva pe ea decît o pereche de chiloţi albi de bumbac şi rochia de plajă din două piese.

– Acum sîntem de-o seamă, îi spuse el. Îşi trecu mîinile în jurul taliei ei şi o trase din nou spre el. Ea se răsuci ca să-l înfrunte şi întinse o mînă spre el.

John apucă o încheietură, o încolăci cu cealaltă mînă în aşa fel încît celălalt braţ al ei era lipit de corp şi o întinse din nou pe podea. De data aceasta, pieptul lui era pe sînii ei dezgoliţi.

El nu purta decît pantalonii scurţi, fără curea, aceştia dezvelindu-i abdomenul, încît ea îi putea simţi greutatea pe şolduri.

Cînd ea îşi ridică genunchii şi îşi arcui spatele ca să se lupte cu el, el îşi puse din nou un picior peste ea şi o îmbrăţişă, ţinînd-o lipită de corpul său.

Aggie nu-şi putea da seama dacă era înfierbîntat sau nu; nu putea gîndi suficient de clar ca

să-şi dea seama. Practic, lipită de el, scotea sunete guturale din fundul gîtlejului.

– Încetează, îi ordonă el. Vreau să vorbim, nu să mormăim unul la celălalt.

Ea se holbă la el şi amuţi, deşi continua să se zbată şi să se răsucească. Gura lui avea o linie dură şi subţire şi ochii îi erau aproape negri de emoţie, cînd îi întîlniră pe ai ei. Dar acum, fiind atît de aproape unul de celălalt, ea văzu altceva în privirea lui. O părere imensă de rău.

– Crezi că sînt în stare să-ţi fac rău? o întrebă el.

Un muşchi îi zvîcni în falcă. Cînd ea îşi muşcă buza şi refuză să-i răspundă, el scutură uşor din cap.

– Agnes, ştiu că eşti în puterea mea. Ştiu că pot să fac ce vreau cu tine? Dar aşa crezi c-aş face? Mîna lui era încleştată pe încheietura ei. Chiar crezi că sînt capabil de aşa ceva?

– Nu!

Cuvîntul îi ţîşni pe buze înainte de a-şi da seama că n-avea de gînd să zică nimic. Fusese un sunet ferm, plin de furie. Un sunet de condamnare totală.

Ea îl simţi tremurînd deasupra ei. Reacţia lui o redusese la tăcere ca nimic altceva înainte. Uluită, ea observă cum expresia i se îmblînzeşte puţin. Era oare uşurare în ochii lui?

Aggie simţi cum lacrimi de confuzie îi alunecă pe obraji.

– Nu, repetă ea cu o voce spartă. Nu cred că

mi-ai putea face rău pe plan *fizic.* Nici nu-mi pot imagina aşa ceva. Poftim! Eşti mulţumit? Dar asta nu înseamnă că voi mai avea încrederea în tine în vreun alt fel.

– Măcar pentru asta îţi mulţumesc. Da, mulţumesc.

Închise ochii şi îşi aplecă capul peste al ei, aproape atingîndu-şi fruntea de a ei.

Ea simţi că se rupe ceva în interiorul său şi se certă că fusese atît de slabă. Nici o scuză nu putea motiva ce făcuse el, felul abil în care o determinase să se îndrăgostească de el, cînd el nu dorea altceva decît să afle dacă ea avea cărţile lui Sir Miles.

Cînd el o privi din nou, expresia îi era severă.

– N-am vrut să-ţi ascund nimic cînd am ajuns aici. Am căzut în cursă pentru că am vrut să aflu mai multe despre tine. Nu ţi-aş fi putut spune adevărul şi să mă aştept apoi să-ţi devin prieten. Riscam prea mult.

– Banii, replică ea, trupul înăsprindu-i-se de un nou val de furie. Voiai să fii sigur că nimic nu-ţi stătea în cale ca să obţii cărţile, pentru că valorează mult.

– Nu e vorba doar de bani.

El o trase şi mai aproape de el. Cînd ea gîfîi, încercînd să-şi recapete respiraţia, el îi ridică repede mîinile deasupa capului şi le dădu drumul pe rumeguşul de pe podea. Aggie respiră adînc mulţumită că nu mai avea braţele ghemuite strîns la piept. Singura problemă era că o parte şi mai

mare a corpului ei gol se freca de pieptul lui.

– E greu să fii furioasă cînd sîntem atît de aproape, spuse el, privindu-i faţa. Nu-i aşa? Da, Agnes, hai, recunoaşte-o. Nu eşti pe deplin convinsă că sînt un monstru.

Ea înjură imobilizată sub piciorul lui şi încercă să-l dea la o parte de pe ea.

Dar nu reuşi decît să-şi strecoare şi mai mult coapsele sub greutatea de neclintit a piciorului lui.

– Asta-i ideea ta de a mă face să-mi schimb părerea? întrebă ea încruntată.

– Cel puţin asta îţi reaminteşte ce bine ne potrivim împreună.

– Nu trebuia să mă ţii imobilizată la pămînt ca să mă determini să nu plec. Asta îmi amintesc. Şi nu ca acum. Asta-i diferenţa.

– Diferenţa dintre ideea mea de romantism şi ceea ce *crezi* tu că-mi face plăcere? Greşeşti dacă îţi închipui că nu-mi pasă dacă mă urăşti sau nu. Mă torturează faptul că te ţin aşa aici, ştiind că nici un centimetru din trupul tău nu vrea să fie sub mine. Mă torturează că-ţi simt sfîrcurile sînilor pe piept şi să ştiu că nu le pot săruta, sau să-ţi simt picioarele astea înnebunitoare luptîndu-se să se elibereze şi să mă lovească. Mai degrabă aş vrea să-ţi desfaci coapsele atît de dulci şi să mă rogi să-mi pun mîna între ele şi apoi să mă rogi să-mi pun o parte mult mai interesantă a corpului meu în locul mîinii.

– Încetează!

El zîmbi subţire.

– Cînd mă gîndesc ce simţeai ieri pentru mine, îmi vine să mă izbesc cu capul de pereţi. Îţi aminteşti? Înainte de a pleca la bar, ai insistat să fac dragoste cu tine sub duş. Şi apoi din nou în pat. Şi ţipai de plăcere înainte de a termina. Şi asta doar cu douăzeci şi patru de ore înainte, Agnes. Pot eu oare să par azi un om atît de diferit şi de nesuferit.

Cuvintele lui provocatoare o făcură să tremure.

Cu voce slabă, ea spuse:

– Şi asta ţi-a uşurat misiunea? Păream aşa de disperată după tine încît mă credeai caraghioasă?

– Agnes, *nu*. Nu înţelegi? Tot ce s-a întîmplat între noi a fost adevărat şi frumos. Am încercat să nu te mint în legătură cu cine eram în realitate, am încercat din greu să-ţi dau răspunsuri vagi la întrebări, dar erai atît de hotărîtă să cauţi un erou în locul unui bărbat!

– I-am văzut pe *amîndoi,* replică ea printre dinţii încleştaţi.

– Pentru că ai crezut că sînt bogat şi nobil.

– Pentru că erai tandru şi iubitor!

– Şi bogat şi nobil.

Aggie scoase un sunet gutural de frustrare şi încercă să-şi elibereze mîinile din strînsoarea de neclintit. Dar el îşi încleştă şi mai mult palmele între ale ei şi-şi strecură degetele printre degetele ei.

– E şi mai drăguţ aşa, spuse el cu o nuanţă de

sarcasm în voce.

Aggie îşi scutură mîinile, dar se opri cînd observă cît de tare i se zbăteau sînii prin mişcările pe care le făcea.

– De ce n-ai putut să-mi spui adevărul despre mediul din care făceai parte? ceru ea un răspuns. Chiar dacă nu mi-ai spus, tot ai venit să-ţi iei cărţile străMoşului tău înapoi!

– M-ai fi expediat imediat dacă ţi-aş fi spus că eram un ex-ofiţer de la Scotland Yard şi că fusesem o vreme la închisoare.

Aggie îl privi cu o uluire sălbatică.

– Nu sînt o snoabă! Aşa crezi că judec eu oamenii? Eu? Care ştiu ce trecut am? Sînt ultima persoană din lume care să te condamne că ai o reputaţie proastă.

– Deci eşti dornică să crezi că nu sînt vinovat de luare de mită?

– Nu ştiu.

Speranţă şi furie erau întipărite pe faţa lui cu linii dure. Ochii lui întunecaţi se îngustaseră de parcă îşi construise un fel de scut în jurul lui şi nu lăsase decît urma aceea vulnerabilă a ochilor prin care pătrundea şi ieşea durerea.

– Mă judeci *aspru,* Agnes, spuse el cu o voce joasă. De vreme ce-ai auzit esenţialul despre mine de la detectivul Herberts, te-ai hotărît ce să crezi şi nu vrei să-ţi mai schimbi părerea. Aşadar, cum poţi să spui că nu m-ai judecat greşit de la început?

– Dar *nu* mi-ai spus adevărul despre tine. A

trebuit să-l aud de la un străin.

– Şi diferenţa e chiar aşa de îngrozitoare?

– Da!

– Ba nu.

Mîinile lui i le strîngeau pe ale ei. Simţi un nod în gît cînd înghiţi cu greutate. Aggie simţea de parcă împărţea cu el fiecare emoţie, chiar şi pe cele mai ascunse, pe care nu dorea să le dezvăluie. Trupurile lor încordate şi căldura nopţii, aerul înmiresmat aduceau o adiere primitivă în noapte.

Acest lucru îi amitea lui Aggie de valul de sexualitate care îi cuprinsese pe amîndoi săptămîna trecută. Cum de se putuse oare înşela în legătură cu un om care era atît de sexy şi atît de lipsit de egoism în pat?

Cea mai mare parte a corpului său îl apăsa pe al ei şi fiecare centimetru din pielea lui era o tentaţie pentru ea ca să-i accepte explicaţiile.

– Nu doreai un bărbat obişnuit, insistă el, sprijinindu-se de ea.

Aggie îi căută ochii.

– Niciodată nu te-am considerat un om obişnuit.

– Asta pentru că îţi plăceau minciunile pe care ţi le spuneam despre mine.

– Îmi plăcea modul în care mă tratai! Cărei femei nu-i place să audă că e deosebită? Credeam că vrobeai serios. Asta mă doare cel mai tare că ai minţit în legătură cu *sentimentele* tale pentru mine.

– N-am minţit.

Ea explodă de furie, răsucindu-se violent sub el.

– Poţi să-ţi iei cărţile! Dar nu-ţi mai bate joc de mine!

– Asta e oare o minciună?

O sărută blînd, apoi mai repede, frecîndu-şi buzele de ale ei.

Aggie ţipă de furie şi de surpriză, întorcîndu-şi faţa. Corpul ei clocotea de tensiune, dar dintr-un alt motiv. Sărutul lui o înfurie şi mai tare, dar nu o sperie şi nici nu o dezgusta. Încă mai avea puterea s-o facă să-l dorească.

Închise ochii şi înjură cu amărăciune.

Observă că el o privea, cu faţa atît de aproape de a ei încît îi simţea căldura şi auzea ritmul greoi al respiraţiei lui la unison cu al ei.

– Dacă insişti, poţi să crezi în continuare că te-am indus în eroare în legătură cu trecutul meu, îi şopti el.

Mîinile lui i se cufundară şi mai adînc într-ale ei şi degetele lui mari făcură ca pielea palmelor ei catifelate să tremure.

– Dar să nu care cumva să îndrăzneşti să îţi închipui că nu te-am dorit mai mult decît am dorit vreodată o altă femeie! Ţi-am spus de la început că eşti fantastică şi am crezut cu adevărat asta. Încă mai cred.

– *Nu.*

Ea scutură din cap energic şi un nou şuvoi de lacrimi îi umplu ochii. Clipi repede şi înghiţi cu greutate din cauza nodurilor din gît.

– Am auzit ce voiam s-aud şi m-am gîndit că n-aveai nici un motiv să faci ce-ai făcut. Dar, în realitate, aveai o *mulţime* de motive.

El depuse un alt sărut catifelat, devastator, pe fruntea ei.

– Dacă îţi imaginezi că sînt vestit că agăţ femeile şi le seduc cu citatele mele din filozofia greacă, te înşeli *foarte tare*. De fapt, întotdeauna femeile m-au cucerit pe mine, aşa că tot ce fac eu de obicei, e să aştept.

El îi atinse obrajii umezi cu buzele.

– Nu sînt obişnuit să seduc o solitară hotărîtă ca tine. Vezi? N-am putut să-mi fac un plan necinstit de atac în privinţa ta, folosindu-mă de talentele mele de Casanova. A trebuit să mă bazez pe adevăr. Ţi-am spus ce simţeam cu adevărat pentru tine. Şi ţi-am *arătat* ceva la care sînt mult mai priceput.

Ca pentru a-şi susţine punctul de vedere, el îşi apăsă gura pe a ei. Aggie inspiră cu greutate şi murmură ceva printre buzele întredeschise. Dar cuvîntul era confuz, chiar în mintea ei şi se auzi mai mult ca un sunet de nedumerire decît ca unul de negare.

Refuză să-şi mişte buzele drept răspuns, dar el continua s-o sărute, presîndu-i uşor buzele cu gura şi înclinîndu-şi capul ca s-o chinuie din mai multe direcţii. De fiecare dată cînd îşi retrăgea buzele, revenea asupra gurii ei într-un alt mod – tandru, brutal, seducător, dulce.

– Ăsta-i adevărul, spuse el răguşit.

Mîinile ei se relaxaseră; el îşi ţinea palmele peste mîinile ei dar slăbise strînsoarea şi îşi strecură degetele printre ale ei. O mîngîia uşor cu vîrfurile degetelor, sărutînd-o întruna. Într-un colţ îndepărtat al minţii, Aggie îşi dădu seama că mîinile ei erau moi şi că îi plăceau mîngîierile lui.

– Nu sînt un criminal, îi şopti el, răsuflarea lui atingîndu-i gura. Şi poţi să ai încredere în mine la fel de mult ca înainte. Total.

Îi capturase atenţia lui Aggie cu sinceritatea hipnotică a ochilor lui.

– Cînd am făcut dragoste ai văzut în mine bărbatul adevărat şi foarte vulnerabil, nu pe cel care-şi planifică fiecare cuvînt şi fiecare acţiune.

El se ridică în coate şi îşi petrecu mîinile de-a lungul braţelor ei, atingînd-o cu degetele pe părţile delicate ale corpului care erau expuse vederii ca şi emoţiile ei. Îi încadră faţa cu palmele şi degetele lui mari, şterse lacrimile de pe pielea catifelată de sub ochii ei umflaţi.

Aggie îl privi uluită. Acesta era adevăratul John Bartholomew, bărbatul care-i cîştigase dragostea, bărbatul a cărei voce şi atingere o făceau să tremure de dorinţă, bărbatul care era capabil de pasiunile cele mai dezlănţuite, dar şi de tandreţea celei mai calde inimi. Putea fi el oare genul de om care să fi făcut totul s-o înşele ca să-i povestească despre cărţile medievale?

Nu-şi dădea seama, gîndurile-i zburau aiurea. Dar un singur lucru era foarte clar. El îi demonstrase că putea s-o atragă în capcană, exact cum

o făcuse şi ea – dar să aibă nevoie de un lanţ.

O scutură un fior rece. Dacă nu înceta cu fanteziile astea nebuneşti avea să-şi piardă şi ultima fărîmă de demnitate din cauza seducţiei lui John. Îşi confecţionă un zîmbet rece şi privi încruntată în ochii lui.

– Nu te vreau. Îl vreau pe bărbatul pe care l-am întîlnit acum două săptămîni. Nu există comparaţie între voi doi. Aşa că de ce nu mă laşi să plec şi să terminăm cu toate astea?

La început el păru uluit. Apoi o expresie dură, studiată cu grijă, îi apăru în faţă.

– Bărbatul acela era la fel de fantomatic ca şi iubitul tău Sir Miles. Dar n-a fost o stafie cel care te-a făcut fericită. N-a fost o stafie pe care o implorai să-ţi dea mai multă dragoste în fiecare noapte.

Deodată, el se urcă pe ea ţinînd-o imobilizată cu genunchii. Inima lui Aggie tresălta cînd privi imaginea de o masculinitate şi de o virilitate copleşitoare pe care o întruchipa el. Lanţul din jurul gîtului lui îi atîrna pe un umăr şi i se curba cu graţie pe piept ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o armură a unui războinic barbar.

El îşi petrecu o mînă de-a lungul corpului ei.

– Sînt un om calm, dornic, un bărbat în carne şi oase, Agnes. De asta ai tu nevoie. De un bărbat căruia să-i placă să te facă să zîmbeşti, în pat şi nu numai. Un bărbat care încă mai vrea să te facă să zîmbeşti.

– Un bărbat care m-a şi cerut în căsătorie,

replică ea pe un ton tăios. Cît de departe ai fi mers ca să obţii cărţile alea?

– Ai rîs de propunerea mea. Ai fost speriată. N-ai fi spus niciodată da.

– Speriată? repetă ea. Ce te face să crezi asta?

– Propunerea mea te-a înspăimîntat. Era prea multă realitate în ea. Privirea lui se mută spre corpul ei.

– Mai degrabă mi te-ai fi dat în alte moduri, care păreau mult mai sigure pentru tine.

Aggie rezistă dorinţei de a-şi acoperi sînii. Se simţea tristă şi vulnerabilă şi dorinţa lui o supăra. Se ridică în coate şi încercă să-şi ignore goliciunea. Cînd privi în jos văzu o parte a pieptului lui păros pe sînul ei drept, acolo unde se lipise atît de tare de ea.

– N-am nevoie de angajamente ca să-mi aducă necazuri, îi spuse ea lui John.

Fioruri scurte de tensiune sexuală de netăgăduit o făcură să simtă o durere acută înlăuntrul ei.

– Eu am fost măritată o dată, nu tu.

– N-ai fost măritată, ripostă el tăios. Te jucai de-a măritişul, jucai un joc pe care nu-l puteai cîştiga pentru că nu ştiai ce fel de bărbat îţi trebuie cu adevărat.

El se aplecă înainte şi îşi puse mîinile pe şoldurile ei. Din nou ea se confruntă cu emoţia creată de apropierea lui bruscă. Faţa lui, brutal de atrăgătoare şi felul aspru de a fi o lăsară aproape fără respiraţie. Trebui să-şi aplece capul ca să-l poată privi drept în faţă. Gîtul ei era întins şi pri-

virea lui se opri deasupra acestuia cu un fior de dorinţă, se gîndi ea, încît îşi putea apleca cu uşurinţă capul şi să-şi înfigă dinţii în gîtul ei. Poziţia ei ciudată făcu ca sînii să-i tresalte, oferindu-se parcă lui, în ciuda dorinţei ei.

– N-am nevoie de *tine,* spuse ea, dar vocea îi era strangulată din cauza gîtului încordat şi suna răguşit, seducătoare.

Ochii lui sclipiră.

– Te provoc să-mi demonstrezi asta.

Îi înlănţui talia cu ambele braţe şi o ridică spre el. Ea se agăţă moale de el, mîinile lui apucîndu-l automat de umeri. El o lipi de gura lui, care de data aceasta era posesivă şi înfometată, făcînd-o să scoată un mormăit răguşit de înfrîngere. Ea îşi mişcă buzele pe gura lui, apoi îi prinse buza de jos între dinţi şi o muşcă tare. El se trase înapoi dar imediat o sărută din nou provocînd-o cu mişcări senzuale ale fălcii lui pînă cînd buzele ei se depărtară şi îşi strecură limba între ele. Ea tremură de furie, emoţie şi excitare. Nici un alt bărbat pe lumea asta n-ar fi putut s-o prindă într-o astfel de vrajă. Ar fi dorit să i se împotrivească în acelaşi fel în care dorea ca totul să fie perfect ca mai înainte. Dar nu va mai fi niciodată perfect, se gîndi ea tristă. Oare de ce se tortura singură în felul ăsta? John se aplecă şi mai mult pe ea în timp ce ea îl săruta. Îşi petrecu braţele şi mai strîns în jurul ei, apoi îi puse o mînă sub cap. Cu privirea aţintită în ochii ei, spuse răguşit:

– Nu sînt fantezia pe care ţi-ai dorit-o tu dar

n-o să te rănesc sau dezamăgesc niciodată în mod delibarat. Cred că ştii asta.

– Cărţile, spuse ea cu o voce gîtuită. Nu ai nevoie de cărţi?

– Am nevoie de tine şi de cărţi.

– Vreau să le vînd. Exact ce-ai fi făcut şi tu.

– Nu!

Aggie căzu la pămînt. Strînsoarea mîinilor ei pe umerii lui se transformă într-o mişcare de respingere dură cînd ea încercă să se elibereze.

– Dă-mi drumul!

Faţa lui se întunecă, dar o eliberă. Ea se trase departe de el, încercînd să-şi desfacă picioarele dintr-ale lui. Dar el n-avea de gînd să-i dea drumul de tot. O apucă de glezna legată şi o întinse la loc pe podea. Punîndu-i picioarele în poala lui făcu un nod cu cureaua de piele şi trase tare.

– Oricum aveai de gînd să vinzi cărţile alea, insistă el dar o privi cu o expresie nedumerită.

– Nu, voiam să le protejez, exact cum a făcut şi bunicul meu.

– La naiba, Agnes. De ce nu recunoşti că avea de gînd să le vîndă? Singurul motiv pentru care n-a făcut-o e că s-a enervat cînd agentul din Londra l-a refuzat.

– Ar fi putut să vîndă cărţile alea cu ani în urmă, dacă nu l-ar fi interesat decît banii! În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o mi-a explicat de ce n-a încercat niciodată să le vîndă. Bunicii tăi îl însărcinaseră să aibă grijă de cărţi. După război nu i-a mai putut găsi, apoi, cînd a aflat că mu-

riseră, a încercat să dea de fata lor. Dar era imposibil să găseşti un orfan într-o ţară cu atît de mulţi orfani şi cu documente aşa de puţine care să ateste ce s-a întîmplat cu ei.

– Poate că ce spui tu e adevărat. Poate că n-a furat cărţile. Dar chiar înainte de a muri *intenţiona* să le vîndă.

– Voia ca eu să am suficienţi bani pentru ferma asta. Voia să vîndă cărţile doar de dragul meu. În scrisoare mi-a spus să le vînd dacă sînt nevoită, dar să citesc întîi traducerea jurnalului.

Ea scutură din cap.

– Mi-am dat seama de ce fusese atît de protector cu manuscrisele lui Sir Miles. Probabil că jurnalul e valoros pentru colecţionari, din cauză că e rar şi foarte vechi, dar pentru mine e valoros, pentru că îmi vrobeşte despre oameni care n-au încetat niciodată să se iubească şi n-au lăsat niciodată ca lumea să le distrugă demnitatea!

Ea plîngea.

– Din cauza asta nu cred că m-aş fi putut hotărî să le vînd.

– Să-ţi spun eu cum îşi poartă o persoană demnitatea pe care o iubeşti tu aşa de mult, spuse John cu o voce moale, gîtuită. Să ai bani ca să te doară-n cot de restul lumii.

Aggie îşi lăsă braţele pe lîngă corp şi clănţăni din dinţi. Cu picioarele în poala lui se simţea din nou ca un iepuraş prins într-o cuşcă. Tot ce putea face era să stea acolo, fără nimic pe ea în afară de chiloţi şi să-l privească pe John cu furie ne-

ajutorată, în timp ce lacrimi îi alunecau pe faţă.

– O să vinzi jurnalul şi cartea de rugăciuni, spuse ea cu o voce spartă. Îmi dau seama de asta după faţa ta. Nici măcar n-o să citeşti traducerèa jurnalului. Pur şi simplu o să duci cărţile vreunui colecţionar de raritǎţi şi o să-i iei banii în schimb.

El aprobă scurt din cap.

– Ai idee cît de mult valorează cărţile?

– Nu!

– Probabil un milion de lire, dacă le vînd unui colecţionar particular. Asta înseamnă mai mult de un milion şi jumătate de dolari americani, Agnes. Merită oare să ignori o avere ca asta?

– Nu contează ce cred sau ce vreau eu. Sînt cărţile tale. N-o să mă lupt cu tine pentru ele. Onoarea *mea* valorează mai mult pentru mine. E tot ce mi-a mai rămas şi am de gînd să mi-o păstrez cu orice preţ.

– Mai vedem noi ce-o să crezi despre hotărîrea mea cînd voi fi bogat. Gîndeşte-te la asta, Agnes. O să fiu omul bogat pe care ţi l-ai dorit.

– N-o să înţelegi niciodată cum am vrut să fii. Dar asta n-avea nimic de-a face cu banii.

Ochii lui se întunecaseră din cauza frustrării. Încercă să zică ceva, dar cîinii porniră să latre de undeva din afara grajdului. În cîteva secunde Aggie auzi zgomotul făcut de o maşină pe pavajul din scoici şi pietriş al drumului. Ea răsuflă întretăiat.

– Aştepţi vreun vizitator? întrebă John calm.

– Nu, dar oricine ar fi s-ar putea să vină să mă caute.

El îşi încleştă şi mai strîns mîinile pe glezna ei.

– Dacă nu-mi dai drumul din grajd n-o să poţi pleca nici tu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John, n-am la mine cheile de la lacăt. Lasă-mă să plec *şi o* să le aduc, jur.

– O promisiune făcută cu uşurinţă poate fi încălcată cu tot atîta uşurinţă. Nu, dacă trebuie să stau aici înlănţuit de perete, poţi foarte bine să stai cu mine. El chicoti înfundat.

Ea auzi maşina oprindu-se în curte. Aggie îşi privi goliciunea. John o ţinea strîns de picioare.

– Sînt un gentleman atît de perfect încît o să-ţi *permit* să te tîrăşti şi să-ţi iei hainele.

Dar nu-i slăbi deloc strînsoarea picioarelor.

– Dă-i drumul, ordonă el cînd ea se încruntă spre el. Poţi să te răsuceşti.

Ea înjură cu răsuflarea întretăiată, se culcă pe burtă şi întinse un braţ pentru a apuca rochia pe care o azvîrlise pe undeva prin staul. Aplecînd-o, se ridică şi şi-o trase peste cap. Rumeguşul i se lipi de piele şi îi atîrnă în păr, iar spatele sfîşiat al rochiei flutura jalnic, dar cel puţin acum era acoperită.

John se întoarse în colţul lui şi o trase din nou pe podeaua acoperită de rumeguş.

– Hai, întoarce-te, hamsteriţa mea roşcată, spuse el surîzînd calm.

– Dă-mi drumul!

– O să te las să te îmbraci. La atît se rezumă politeţea mea. Acum vino aici şi fă ce ţi-am spus dacă vrei să salvezi preţioasa ta demintate.

Auziră portiera maşinii deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc. Aggie se ridică şi se apropie de el. El se sprijini de peretele din spate al staulului, trase lanţul spre spate apoi îi luă braţul ei şi o trase spre el. Ea îşi ascunse piciorul legat cu cureaua sub fustă.

Ea auzii paşii vizitatorului pe pietriş. Paşii urmau direcţia casei. John puse un braţ în jurul ei, încrucişîndu-şi picioarele în faţă, apoi ridică o mînă şi i-o puse în jurul gîtului ei.

– Acolo, zise el repede. Dacă-ţi ţii mîna acolo, nimeni n-o să poată să vadă lanţul. N-o să fii nevoită să explici tehnica ta bizară de a captura bărbaţi.

Cînd ea se holbă la el cu o mînie în fierbere el zîmbi şi începu să culeagă bucăţele de rumeguş de pe pantalonii lui încreţiţi.

– Oaspetele nostru o să creadă că sîntem doar o pereche zgomotoasă de îndrăgostiţi.

– Îţi place să mă umileşti?

– Nu. Dacă vrei să-ţi reamintesc eu sînt singurul care sînt legat de zid. Eu sînt singurul care joacă rolul umilitului.

– Nu prea arăţi umilit deloc.

– Sînt mult mai preocupat cu ce se întîmplă între noi doi în loc să mă gîndesc la ce crede oaspetele despre situaţia asta.

Se opriră din vorbit în timp ce paşii se în-

toarseră înapoi în curte şi se apropiară de garaj. Aggie se trezi strîngînd mai tare gîtul lui John şi apropiindu-se mai mult de el. În interiorul ei, recunoştea că el o făcea să se simtă în siguranţă chiar şi acum.

– Hei? strigă o voce nefamiliară.

– Hai intră, răspunse John pe un ton vesel.

Aggie îi pişcă spatele gîtului ca să se răzbune.

Omul care venise spre uşa staulului şi se holba la ei, era mic, subţire şi îmbrăcat într-o pereche de pantaloni galben-ţipător şi o cămaşă portocalie cu mînecile suflecate. Un ac de cravată turcoaz era prins de marginea cămăşii şi un ceas asortat i se zărea la încheietura mîinii. Cu părul lui blond, prins la spate într-o coadă de cal, părea că vine de pe Coasta de Vest, reamintindu-i lui Aggie despre unul din tinerii producători TV, încăpăţînaţi şi insipizi, pe care-i cunoscuse în California.

– Bună, spuse ea calm. Cauţi pe cineva anume?

Omul se mai holba încă la ea şi la John. Într-un tîrziu îşi luă inima în dinţi şi îşi îndreptă atenţia asupra ei. Familiaritatea privirii lui o făcu să-şi dea seama că şi-l amintea din televiziune. Întîmplător, oamenii o mai recunoşteau sau o ştiau vag pentru că o mai văzuseră pe undeva înainte.

– Tu nu mă cunoşti, Aggie, dar eu te cunosc, spuse el cu un surîs larg şi luminos care o îngrijoră. Numele meu e Allen Harper. M-am gîndit

că o să dau de tine în persoană. Am venit în după-amiaza asta cu avionul tocmai din Los Angeles. Of, putem să vorbim în particular? Se pare că te-am prins într-un moment nepotrivit, dar sînt convins că vrei să auzi ce am de spus.

– Sigur că da! exclamă John. Dă-i drumul!

Stomacul lui Aggie se întoarse pe dos, presimţind pericolul. Avusese parte în seara asta de necaz suficient pentru o viaţă. Nu-i momentul potrivit.

– Tu ai avut nişte afaceri cu tata, continuă Allen Harper ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă ea dorea sau nu să vorbească cu el. Billy Harper. Numele ăsta îţi spune ceva? A fost fotograf.

Ea dădu din cap vag, cu nervii gata să explodeze.

– Mda. Se ocupa de spoturile publicitare într-un film în care-am jucat...

Restul propoziţiei îi îngheţă în gîtlej. John păru să-şi dea seama de neputinţa ei pentru că braţul lui o strînse şi mai tare.

– Tatăl meu a murit anul trecut.

Allen Harper continuă amabil, ochii îngustîndu-i-se în timp ce studia reacţia.

– Şi eu sînt fotograf. I-am moştenit afacerile, ca să spun aşa. Vreau să vorbesc cu tine în legătură cu fotografiile care le-ai făcut cu el.

– Dă-i drumul, vorbeşte, spuse John printre dinţi.

Aggie simţea cum sîngele-i fierbe-n stomac. Ştii *exact* ce dorea micul şi nesuferitul Allen Har-

per. Evenimentele din ultimele zile o copleşiseră şi se simţea de parcă umerii erau gata să se prăbuşească sub greutatea lor. John o trădase şi acum o mai trădase şi trecutul ei.

– Scuză-mă, mai bine m-aş duce să vorbesc cu domnul Harper între patru ochi, îi spuse ea lui John fără nici o notă de victorie în voce deşi găsise un mod mai elegant de a scăpa de strînsoarea lui.

– Aştept afară, spuse Harper pe un ton vesel şi plecă.

John o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Ce vrea ăsta?

– Nu te priveşte. Şi dacă nu-mi dai drumul, o să ţip. Dacă nu greşesc, Allen Harper este aşa de scîrbos încît o să cheme poliţia doar ca să te distreze.

– Ai intrat în bucluc?

– Nu.

– Nu-mi spui adevărul.

– Cred că năravul ăsta l-am învăţat de la tine.

– Încetează!

O scutură uşor.

– Spune-mi pentru ce-a venit aici.

– Ai de gînd să-mi dai drumul sau încep să ţip. Jur, nu mai am nimic de pierdut, aşa că nu mă forţa.

El îi studie expresia ca de plumb pentru o clipă apoi îi dădu drumul încet. În timp ce-i elibera picioarele şi i le dezlega îi spuse:

– Orice-ar fi în neregulă, vreau să te ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Vreau să ieşi din viaţa mea.

– Nu-i chiar aşa de uşor.

– Ba da. Este.

Ea se ridică, apucă una din păturile pe care stătuse el în timpul zilei şi şi-o înfăşură în jurul umerilor ca să ascundă spatele sfîşiat al rochiei. Bucăţi de rumeguş căzură din părul ei încîlcit. Ştia că faţa îi era roşie şi umflată şi că picioarele îi erau murdare. Dar se hotărî că arăta mult mai bine decît se simţea.

John asculta cum Harper se îndepărtă după ce stătuse de vorbă cu Agnes vreme îndelungată. Fiecare minut din conversaţia ei secretă îl torturase. Harper o avea la mînă cu ceva, probabil cu ceva care avea de-a face cu fotografiile bătrînului său tată. Oare ce făcuse Agnes? Pozase goală pentru vreun spot publicitar în urmă cu şase ani, cînd era tulburată şi disperată?

Doamne, cîteva fotografii nude n-aveau prea mare importanţă. Cîteva dintre cele mai respectabile ziare din Londra publicau enorme postere color cu modele goale. Niméni nu gîndea nimic rău despre ele. Se încruntă, amintindu-şi cît de mult se luptase Agnes cu mîndria ca să-şi

schimbe viaţa şi felul în care lupta să-şi apere mîndria. Ea n-ar fi considerat că fotografiile cu ea dezbrăcată i-ar fi stat ca o piedică în cale.

De fapt, s-ar simţi teribil de umilită dacă omuleţul acela nesuferit îmbrăcat în haine viu colorate ar fi găsit un album vechi cu fotografii şi ar fi căutat o metodă să scoată bani din ele. Vreun jurnal sau vreun ziar pentru bărbaţi ar fi putut cîştiga cîţiva cititori în plus cu un cap de afiş de genul: *Un ex-star copil se dezbracă de tot,* sau ceva la fel de stupid. John se ridică şi privi afară prin fereastra geamului, încleştîndu-şi, supărat, mîinile de pervaz, cînd Harper plecă şi Agnes intră în casă. Ieşi după cîteva minute purtînd îmbrăcăminte diferită şi tenişi. Ducea în mînă o valiză. John privi uluit şi dezaprobator cînd ea se urcă în camionul ei şi plecă.

Într-un sfîrşit, un bărbat imens, mătăhălos, blond, îşi făcu apariţia.

– Sînt Oscar Rattinelli, îi spuse el lui John cu un timbru ameninţător în voce. Şi de vreme ce Aggie m-a pus să jur că n-o să-ţi fac nici un rău ai noroc. Îi dădu lui John o cheie micuţă şi argintie.

– Unde e ea? întrebă John îngrijorat în timp ce-şi desfăcu lanţul de la gît şi-l zvîrlea în lături.

– Ţi-a transmis să-ţi iei cărţile medievale şi apoi

să pleci de aici. O să stau aici pînă o să faci asta şi apoi o să te urmez pînă la aeroport să văd cum te urci în avion.

– Nu plec. Îţi spun verde-n faţă. Bănuiesc că eşti destul de mare ca să mă tîrăşti afară de aici, dar îmi asum riscul. Vreau s-o văd pe Agnes. Unde e?

– Tare mi-ar plăcea să-ţi rup vreo două oase, dar n-are rost. Agnes n-o să se-ntoarcă curînd, aşa că n-are nici un rost să aştepţi aici. Eu o să am grijă de lucrurile ei pentru cîteva zile. N-o să se întoarcă pînă n-o să fii plecat pentru totdeauna.

John înjură cu amărăciune. N-avea altă treabă decît să plece.

– Aşa că ia-ţi cărţile şi ieşi din viaţa ei.

– O să iau cărţile, dar spune-i că mă întorc ca să-i explic.

– În regulă. *Asta* o să creadă.

John apucă teancul de foi pe care-l lăsase ea pe duşumeaua grajdului. Voia să citească traducerea jurnalului măcar pentru că asta ar fi făcut-o fericită. Dar cititul putea să mai aştepte pentru că acum îl aştepta o lungă călătorie pînă în Anglia şi o moştenire veche de opt sute de ani.

Capitolul 10

Calfred Dolbrook, era scund, voinic şi îndesat ca un buldog. Costumul lui în dungi, pălăria sport şi cravata lui viu coloratã erau în măsurã s-o fi putut face pe Aggie sã zîmbeascã, dar în săptămîna care trecuse de cînd John plecase ea simţise cã tot rîsul de pe lume dispăruse din ea.

Agnes şi-ar fi dorit ca ora sã fie şi mai tîrzie în aşa fel încît barul sã fie aglomerat. Oscar n-avea nimic mai bun de făcut decît sã se holbeze la Dolbrook în timp ce spăla halbele de bere şi le punea pe un raft. Oscar observase cît de agitatã fusese ea săptămîna trecutã din cauza lui John şi a vizitei lui Allen Harper încît era gata sã stîlceascã mutra cuiva.

Ea se strecură printre clienţii barului *Conquistador* şi dădu din nou din cap la vederea lui Dolbrook.

– Nu pot să te ajut să-l găseşti pe John, repetă ea. Nu ştiu unde voia să se ducă după ce s-a întors în Anglia. Sînt surprinsă că ţi-a venit ideea să-l cauţi aici. A dat din nou de bucluc?

Dolbrook se holbă la ea. De o parte şi de alta a unui nas impresionant străluceau doi ochişori.

– Armăsarul ăla în călduri intră *întotdeauna* în bucluc.

Ea încercă să nu-şi arate disperarea.

– Presupun că nu eşti prieten cu John.

– Eu, duduie. Prieten cu el? bodogăni Dolbrook. Sper că n-o să vină niciodată ziua aia cînd o să mă număr printre prietenii unui om care n-ascultă niciodată de un ordin şi nu urmează niciodată regulile departamentului.

– Ai lucrat cu el la Scotland Yard?

– Timp de mai mulţi ani.

Dolbrook se înclină ceremonios.

– *Inspectorul* Dolbrook la dispoziţia dumneavoastră.

Lacrimi îi împăienjeniră ochii dar Dolbrook se apropie şi mai mult de ea şi le văzu.

– Cred c-ar fi mai bine să stăm de vorbă în particular despre John Bartholomew.

Oscar ridică un deget din locul unde se afla.

– Ai supărat-o pe Aggie şi o să-ţi fac mutra bucăţi.

– Sînt încîntat să te cunosc, spuse Dolbrook

cu veselie în timp ce o urma pe Aggie spre ieşirea din dos a barului.

După ce ea trase uşa camerei micuţe a lui Oscar, se întoarse îngrijorată spre inspector.

– John chiar a luat mită de la grupuri teroriste?

Dolbrook ridică o sprînceană neagră şi stufoasă.

– John să ia mită? Am spus eu că e un criminal? Nu, am spus doar că e un armăsar.

– Vrei să spui că a fost închis pe degeaba? E nevinovat?

Dolbrook aprobă din cap. Buza de sus i se curbă de dezgust.

– A fost fraierit. Poate că e un armăsar şi un rebel, dar după mine John e cel mai bun şi cel mai onest detectiv de la Scotland Yard.

Aggie căzu moale într-un scaun.

– Nu l-am crezut.

Dolbrook îşi îndesă corpul voinic dar îngrijit într-un colţ al camerei lui Oscar. Scutură leneş o scamă de pe pălăria pe care o ţinea cu grijă în ambele mîini.

– Să nu aveţi remuşcări, duduie. Nu e un om uşor de cunoscut. A crescut în condiţii grele şi ţine totul în el.

– De ce-l cauţi?

Ochii lui Dolbrook străluceau de mîndrie cînd îi întîlniră pe ai ei.

– Ca să-i spun că s-a făcut lumină în cazul lui. Acuzaţia a fost retrasă. Îşi poate relua cariera la Scotland Yard.

– Asta-i minunat.

Dar ea plîngea încet, şi nu de bucurie.

– Hei, acum care-i problema? Cred că mai bine mi-ai explica ce s-a întîmplat între tine şi John.

Ea îi povesti cum s-au cunoscut, îi spuse despre cărţi şi despre felul în care John o dezamăgise. Dolbrook asculta cu atenţie, cu sprîncenele ridicate a curiozitate permanentă, ca şi cum n-ar fi auzit în viaţa lui o poveste mai ciudată.

– S-a apropiat de mine doar ca să afle despre cărţi, sfîrşi Aggie ştergîndu-şi lacrimile cu vîrful şervetului de la bar.

Dolbrook o bătu pe umăr.

– Ţi-am spus că John niciodată nu respectă regulile, dar ţi-am mai spus şi că e cinstit. Nu înşeală oamenii. Dar poate ar fi mai bine să-ţi spun cum a crescut. Aşa poate o să-l înţelegi un pic mai bine.

Acum era rîndul ei să asculte în tăcere povestea detectivului despre copilăria tristă a lui John, cu o mamă groaznic de timidă care murise cînd el era foarte tînăr şi cu un tată cu o faimă proastă care căzuse în patima jocurilor de noroc.

Căzut în patima jocurilor de noroc, exact ca părinţii mei, se gîndi ea împietrită.

Dolbrook îi spuse cum crescuse John înconjurat de snobismul unei Anglii plină ochi de aristocraţi şi de ruşinea moştenirii lui pierdute. Lucrurile astea l-ar fi făcut pe orice om să devină dur şi ciudat. Ar fi făcut ca orice om să devină

rău. Dar John îşi croise propriul lui drum. Trebuise să devină dur ca să poată reuşi.

– A crezut că eu îl doream pe omul de afaceri răsfăţat de soartă, aşa cum părea el să fie, îi spuse ea lui Dolbrook cu tristeţe. Dar n-a fost adevărat. Îmi doream ca el să-şi dea seama că-l respect. Are propria lui viţă nobilă.

– Asta-i greu pentru el, domnişoară. A văzut o mulţime de ipocriţi la viaţa lui şi a cunoscut o mulţime de aşa-zişi nobili, care l-au înjunghiat pe la spate.

Aggie se ghemui pe scaun şi-şi îngropă faţa în palme.

– Îmi pare bine că mi-ai spus toate astea. N-am avut niciodată şansa să aflu cum e adevăratul John Bartholomew. Aş fi vrut să fi aflat adevărul mai devreme. Acum e prea tîrziu.

– De ce?

– Îl iubesc dar nu cred că mă va ierta vreodată pentru unele din lucrurile pe care i le-am spus sau i le-am făcut. Şi nu ştiu dacă el vrea felul de dragoste pe care i-l pot eu oferi.

– Cred că te-nşeli, domnişoară. Cred că toată viaţa a aşteptat să găsească femeia potrivită. Am o presimţire că tu eşti aceea.

Aggie clătină din cap şi îl privi pe Calfred Dolbrook cu o privire ca de plumb.

– Asta nu-i o poveste medievală. John n-o să se întoarcă să se lupte cu balaurii sau să-şi pledeze dragostea nemuritoare. Nu e un sentimental.

Dolbrook se ridică şi oftă cu tristeţe.

– Dacă mai apare, spune-i să mă caute la Scotland Yard.

Ea dădu din cap politicoasă în timp ce în adîncul sufletului ei era copleşită de convingerea că John nu se va mai întoarce niciodată.

În noaptea următoare, cu puţin timp înainte de ora închiderii, Allen Harper îşi făcu apariţia. Aggie simţi un val de dezgust cuprinzînd-o, alături de spaimă. Era bine că Oscar se afla în încăperea lui, examinînd cărţile. Era bine că ea n-avea o crosă de baseball.

– Ai zburat din Los Angeles ca să mă vezi? îl întrebă ea pe Harper în timp ce el îşi postase dosul uscăţiv pe un scaun de la bar. Îţi pierzi vremea. Nu am douăzeci şi cinci de mii de dolari. Ţi-am spus doar. Nu suporta jena. Du-te şi vinde pozele vreunui ziar de scandal.

– N-am venit aici ca să te văd pe *tine,* spuse Harper, zîmbind afectat. Nu ştii de ce sînt aici?

– De ce aş şti?

– Ei, ei, n-o să dezvălui surpriza. Ce-ar fi să-mi prepari un Martini?

– Barul are dotări minime şi tu sesizezi diferenţa.

Allen se aplecă spre ea, puse o servietă mică

pe bar, şi îşi propti obrazul în palme. Era din nou îmbrăcat în culori pastelate, cu un lanţ gros de aur cu pietre preţioase la gît şi cu o brăţară la mînă. Coada lui blondă de cal se legăna uşor în adierea unui ventilator de deasupra capului.

O studie printre ochii întredeschişi.

– Ştii, dacă o să vrei să faci o nouă şedinţă de pozat, cu mine de data asta, am putea amîndoi face bani din corpul ăsta perfect al tău.

– Tatăl tău avea clasă. Ai intra mult mai bine în afaceri dacă ai pretinde, cel puţin, că ai aceleaşi calităţi morale pe care le avea el.

– Era înţelegător, prea înţelegător, pentru că nu şi-a păstrat clienţii în limita responsabilităţilor legale.

– Cînd a văzut că oamenii greşiseră şi voiau să-şi îndrepte greşelile, aşa-i? Da, el a fost prea înţelegător ca să-i forţeze pe clienţi printr-o bucată de hîrtie pe care-o semnaseră cînd erau disperaţi. Ştiam că putea să vîndă pozele mele oricînd dorea, de vreme ce semnasem să accept, dar mai ştiam şi că nu le-ar fi vîndut dacă l-aş fi rugat să n-o facă.

– Ei, dulceaţo, mare păcat că ai fost aşa de mofturoasă şi n-ai vrut să-ţi arăţi perechea aceea grozavă de sîni pe care îi ai. Dar eu am de gînd să scot bani din chestia asta şi e complet legal.

Harper îi zîmbi din nou şi se aplecă mai mult spre tejgheaua barului, privind ţintă la sînii ei prin puloverul roz. Aggie îi întoarse spatele şi începu să frece cu furie paharele de la bar.

– Nu ştiu de ce ai venit aici sau ce fel de joc faci, dar îţi acord cinci minute să pleci înainte de a-ţi sugruma gîtlejul cu prosopul ăsta de la bar şi de a-ţi scoate ochii.

– Ador semnul ăla micuţ dintre sînii tăi, spuse Harper, făcînd pe modestul. Dumnezeule, aş vrea să nu fi fost aşa de mironosiţă cînd a fost vorba să pozezi complet goală. Mor de dorinţa de a şti dacă eşti roşcată peste tot.

Aggie îl auzi scoţînd un sunet răguşit.

– Sigur o să mori, spuse o voce adîncă, cu accent britanic.

Ea se întoarse şi întîlni ochii negri ai lui John. Îl apucase pe Harper cu o mînă de ceafă şi acesta, mult mai scund, stătea cocoşat pe tejgheaua barului ca şi cum ar fi ştiut că şira spinării îi era în pericol de a fi ruptă. Faţa lui John era aspră, dar o umbră de surîs îi apăru într-un colţ al gurii cînd îl trase înapoi pe Harper şi-l izbi de unul de scaunele de la bar.

Cînd dădu drumul gîtului lui Harper, acesta tuşi nervos şi rînji la el.

– Mă bucur c-ai ajuns la timp.

Uluită, Aggie înţelegea cu greu ce se întîmpla.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe John. Ai întîlnire cu *el*?

Arătă cu capul spre Harper.

John dădu din cap, netezind cu mîna un frumos costum alb ce părea nou şi foarte scump. Un ac de cravată din aur sclipea la reverul cămăşii sale de un gri-deschis. Avea o piatră mare

de onix, care adăuga o altă notă întunecată părului şi ochilor săi.

Arăta ca un om care pusese mîna recent pe o avere.

Inima ei tresăltă cînd se gîndi la cărţi.

El îşi concentră atenţia asupra lui Harper.

– Scoate-le.

– Dorinţa ta e lege pentru mine.

Harper deschise servieta şi scoase un plic gros, pe care-l puse pe tejghea.

Aggie privi uluită cum John îi întinde plicul.

– Uită-te pe negative şi vezi dacă e tot aici.

Cu mîinile tremurînde, ea deschise plicul, se întoarse cu spatele şi studie amuţită negativele în lumina strălucitoare a unui neon.

– Cred că da, spuse ea slab, punînd înapoi negativele în plic în timp ce ea se întoarse din nou spre ei.

– Bine.

John scoase o foaie de hîrtie dintr-un buzunar interior al hainei şi i-o întinse lui Harper.

– Plata pentru toată afacerea. Exact cum ai vrut tu.

– Perfect. Sînt fericit să închei o afacere care să-i protejeze intimitatea lui Aggie.

În acel moment, Oscar ieşi din biroul lui. Cînd dădu cu ochii de John, faţa îi căpătă o expresie de gorilă înfuriată.

– Ce cauţi aici?

Pentru a-i distrage atenţia, Aggie arătă cu degetul, răutăcioasă, spre Harper.

– Ia ghici cine-i ăsta! Tipul care vrea să vîndă poze nud cu mine.

Oscar se încruntă şi faţa îi deveni lividă. Harper încercă repede să bage cecul în buzunarul jachetei lui roz. John îi prinse încheietura cu o mînă.

Harper avea bunul-simţ să facă ce i se spusese fără să întrebe de ce. Încheie servieta şi îl privi pe John cu teamă.

– De ce?

– Nu aş vrea să se ude.

John îşi înfipse ambele mîini în jacheta lui Harper şi-l tîrî afară din bar.

Aggie alergă după ei, Oscar urmînd-o. Ajunsese la veranda care dădea spre golf exact la timp ca să-l vadă pe John băgîndu-l pe Harper în apa mocirloasă, adîncă de cinci metri. Harper se scufundă ca un flamingo roz, ud leoarcă.

– Era prea plăpîndă să lovească, explică John cu o voce serioasă. Dar trebuia să-i arăt în *vreun* fel că vorbesc serios.

– Poate te-am judecat greşit, îi spuse Oscar lui John. Vocea îi părea surprinsă şi, în acelaşi timp, veselă. O bătu pe Aggie pe umăr.

– Poate şi tu l-ai judecat greşit pe John.

Apoi se întoarse înăuntru, lăsîndu-i pe cei doi singuri în întuneric.

John se întoarse cu faţa spre ea.

– Trebuie să vorbim.

– Ieri, a venit aici Inspectorul Dolbrook. Te căuta.

– Ştiu. Vestea m-a ajuns din urmă la Londra.

Tăcură. Ea se simţea de parcă mii de fire invizibile îi încercau să-i tragă cuvintele de pe buze, dar îi era teamă să nu spună ceva care l-ar supăra. Era şocată. El ridică o mînă.

– Hai să facem o plimbare pe plajă.

El ezită. Vocea îi era sobră.

– Vrei, doamna mea?

Genunchii i se înmuiară şi ea îşi strecură repede mîna într-a lui. Cîteva clipe mai tîrziu, el o trase spre o străduţă îngustă care ducea spre drumul principal, cu vedere la golf. Acolo se afla un *Mercedes* decapotabil de un negru strălucitor.

El o ridică în braţe şi o aşeză pe locul pasagerului, apoi urcă şi el la volan. Aggie îşi scoase şorţul şi îl mototoli în poală în timp ce maşina traversa bulevardul cu vedere la golf şi lăsa în urmă magazinele şi străduţele luminate ale oraşului. Trecură peste *Podul Leilor* în lumina lunii care răsărise pe jumătate şi se îndreptară spre plaja care se afla la depărtare de cîteva mile.

Nu putea vorbi cu John din cauza vîntului, dar era bucuroasă de asta. Maşina, costumul, banii pe care el îi dăduse lui Harper, da, toate acestea era o dovadă că el vînduse cărţile. Se gîndea la jurnal şi era tristă ca şi cum ar fi pierdut un prieten drag, dar apoi se uită la John şi simţi un val de încîntare cuprinzînd-o.

Intrase acum în posesia moştenirii de familie. Poate că el va crede că ei nu-i păsa de bani şi

că amîndoi îşi puteau vedea de vieţile lor, fără problema banilor. Vieţile lor împreună? Dar el îşi luase înapoi slujba de la Scotland Yard pe care o adora. Poate că venise aici doar să calmeze lucrurile şi să îşi ceară scuze înainte de a se întoarce iar acasă.

Cînd el intră cu maşina într-o movilă de nisip de pe drumul dinspre plajă, ea se sperie. El sări din maşină, veni la ea şi o ridică fără efort pe deasupra portierei.

– Data viitoare să cumperi o maşină cu uşi care se deschid, îi spuse ea.

– E închiriată.

– O, desigur. De ce ai cumpăra o maşină în America, cînd te întorci curînd în Anglia?

– N-aş cumpăra un *Mercedes,* punct. Nu-mi pot permite.

Înainte ca ea, uluită să-l poată întreba ceva, el o apucă de mînă şi o trase uşor spre dunele de nisip dintre şosea şi plajă.

– Dar ai vîndut cărţile! spuse ea, încercînd să-şi menţină echilibrul în nisipul adînc. Nu-i aşa? Arăţi de parcă le-ai fi vîndut.

John o duse spre dunele de nisip care se înălţau mai semeţe decît ei.

– Arăt bogat pentru că port un costum drăguţ? Aş vrea să ştii ceva, Agnes. Ăsta-i al doilea costum alb pe care l-am cumpărat în onoarea ta şi n-am de gînd să mai cumpăr altul. Mă simt ca un vînzător de îngheţată.

– În onoarea mea? repetă ea nedumerită.

Erau acum înconjuraţi de dunele de nisip.

– Cavalerul în alb, şi toate prostiile alea... murmură el.

– O!

El o opri cînd ajunseră la o micuţă proprietate privată înconjurată de dune de nisip şi stejari de apă înalţi. Jon se întoarse cu faţa spre ea şi îi luă şi cealaltă mînă.

– Da, am vîndut cărţile. Dar nu sînt mai bogat decît eram înainte. Nu am mai mulţi bani.

– Dar ai spus că ar valora mai mult de un milion de lire.

– La un colecţionar particular, da. Dar în loc să le vînd unui colecţionar particular, le-am vîndut unui muzeu modest, specializat în istorie medievală. Ei au studiat cărţile, le-au îngrijit şi, oricînd vreunul din noi va vrea să le vadă, vor fi disponibile.

Aggie se clătină uluită.

– De ce ţi-ai schimbat părerea?

– Nu crezi că sînt capabil să pun onoarea înaintea banilor?

Ea îl privi fix, tăcută, abţinîndu-se să nu izbucnească în lacrimi. Apoi îi ridică mîinile şi i le sărută pe rînd. Îşi apropie obrajii de mîinile lui şi spuse cu vocea gîtuită de emoţie.

– Sir John, cred că eşti capabil de o mulţime de lucruri minunate.

– Am citit jurnalul, spuse el cu o voce răguşită. Adică traducerea jurnalului. E extraordinar, exact cum mi-ai spus.

– Şi asta te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

– Nu.

Cînd ea ridică capul ca să-l privească, el o sărută.

– Mă hotărîsem deja să vînd cărţile unui muzeu.

Ea îl privi cu adoraţie.

Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

– Ei, nu ţi-a fost uşor să crezi în mine. Credeam că am nevoie de o avere ca să corespund imaginii pe care o adorai tu.

Ea dădu uşor din cap.

– Totuşi, aş fi vrut să nu vinzi cărţile. Nu-mi pasă de bani. Nu-mi pasă de un basm gen *Poveste din Camelot.*

– Mă bucur că nu-ţi pasă de bani, Agnes, pentru că un muzeu modest nu-şi permite să plătească prea mult pentru cărţi rare.

– Cred că le-ai dus exact unde trebuia, acolo unde vor fi iubite, şi ăsta-i cel mai important lucru. *Nu* îmi pasă de bani, jur.

– Bine, pentru că toţi banii s-au dus. În monedă americană, cărţile valorau vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari. I-am dat toţi banii lui Allen Harper.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ai făcut asta pentru *mine?* Ai renunţat la toţi banii din moştenirea ta?

El o trase spre el.

– Consideră gestul meu ca un act cavaleresc, îi şopti el. La fel de sincer şi izvorît din inimă ca

gestul pe care l-ar fi făcut strămoşul meu în locul meu.

Ea îi descheie haina.

– Fii tu însuţi, dragul meu! Îl iubeam pe Sir Miles pentru felul în care o iubea pe Eleanor. Dar pe tine te iubesc pentru felul în care tu mă iubeşti pe mine!

Ea se opri, urîndu-se pentru cuvintele pe care le spusese fără să gîndească.

– N-aş fi vrut să spun asta, zise ea repede cu voce răguşită şi plină de regrete. Nu ştiu dacă tu mă iubeşti sau nu.

El o ridică în braţe şi îi privi atent faţa îngîndurată.

– Mă iubeşti? O, Dumnezeule, Agnes, chiar mă iubeşti?

– Da! Te iubesc pentru foarte multe motive. Nici unul dintre ele nu are de-a face cu strămoşii tăi sau cu părinţii tăi, sau cu cine ai spus tu că eşti cînd îţi doreai să te cred un om strălucit. *Ştiu* că eşti un om extraordinar, şi *eşti* acel om gentil, răbdător şi înţelegător de care m-am îndrăgostit.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi îl sărută sălbatic. El scoase un sunet răguşit de fericire.

– M-am îndrăgostit de tine în noaptea în care ne-am întîlnit.

El îi trase picioarele de sub ea, o cuprinse în braţe, apoi îngenunche şi o întinse pe nisip.

Ea îl îmbrăţişă şi îl trase în jos lîngă ea. Se

sărutară încet.

– Ai nevoie de un partener pentru ferma ta, îi spuse el.

Îşi scoase haina şi o întinse pe jos în loc de pătură.

Ea fu scuturată de un fior şi încercă să se forţeze să nu-i tremure vocea.

– Ai vreo sugestie?

– O, da. Cineva care iubeşte caii, ştie cum să repare garduri şi să te poată ajuta să faci rost de suficienţi bani ca să păstrezi cei mai frumoşi mînji şi să te făleşti cu ei.

– O, da. Ştiu un bărbat perfect pentru slujba asta.

– N-am nevoie de un bărbat *perfect*. Caut pe cineva imprevizibil, pe cineva care să-şi asume riscuri mari şi să rişte să facă greşeli, pe care să şi le asume.

– Pe cineva cam ca tine.

– Aşa-i.

– Ai nevoie de un soţ, Agnes. Adică de mine, în particular.

Inima îi zvîcni în gît. Plîngînd un pic, ea îşi acoperi faţa cu mîinile. Se terminase cu tachinarea.

– Nu te întorci în Anglia? Cum rămîne cu cariera ta de la Scotland Yard?

– Am învăţat mult mai multe în legătură cu mine ca să mă mai întorc la asta. Multe lucruri care îmi plac. Surprize plăcute.

El îi şterse lacrimile şi îi spuse cu o voce timidă:

– Plîngi pentru că eşti fericită sau plîngi pentru că n-ai vrut să te cer de nevastă?

Agnes îl trase de păr.

– Sînt fericită.

El îşi petrecu ambele braţe în jurul taliei ei şi o trase spre el, în timp ce îngenunche din nou. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-i zîmbi în lumina lunii.

– Te rog să mă păstrezi în inima ta pentru totdeauna, spuse el blînd.

Aggie schiţă un gest recunoscător. Ştia de unde citise el aceste cuvinte, şi cîte secole trecuseră de cînd un bărbat nu mai adresase acele cuvinte femeii pe care o iubea. Şi ştia ce să-i răspundă.

– Nici o zi nu va trece fără să te port în inima mea. Păstrează-mă şi tu în inima ta. Nu vei avea niciodată nevoie să priveşti mai departe ca să mă găseşti.

John îi cuprinse faţa cu o palmă.

– Mărită-te cu mine! Vocea îi suna convingătoare. Mărită-te cu mine, te iubesc aşa de mult... O să purtăm nestinsă flacăra familiei pentru cel puţin opt sute de ani. Şi o să avem parte de dragostea pe care *amîndoi* am visat-o.

– Da, o, da.

Ea îi atinse buzele. El o întinse din nou pe nisip şi începu s-o dezbrace.

– Ţi-ar plăcea să fii indecentă, doamna mea? îi şopti el, printre buzele lipite de ale ei.

Aggie se simţea plutind prin vise.

– Chiar mai mult decît atît.

El rîse pînă cînd ea îi descheie cămaşa şi începu să-l sărute pe piept.

– Bine-ai venit în Camelot! spuse ea încet.

Braţele lui o cuprinseră.

– E aşa de bine să fii acasă!

Sfîrşit

Loveswept

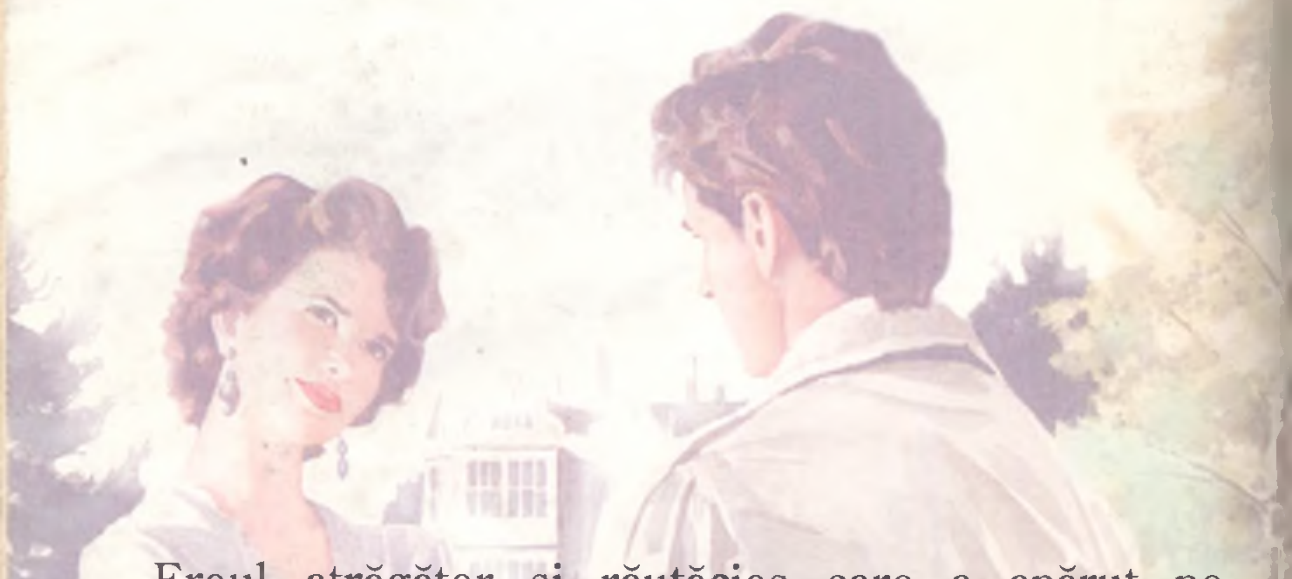

Eroul atrăgător şi răutăcios care a apărut pe neaşteptate într-o noapte fierbinte în Florida trebuia să fie o născocire a imaginaţiei lui Agnes Hamilton - sau răspunsul la visurile ei: călăreţul cel galant care o ridică pe calul lui şi o poartă prin furtună, întocmai ca un cavaler al zilelor noastre... dar era oare John Bartholomew într-adevăr un turist care se rătăcise? Ea îşi ascunsese cu grijă preţioasa moştenire de la bunicul ei şi era atît de încîntată de ea, încît nu voise s-o vîndă pentru a-şi întreţine ferma de creştere a cailor. N-a bănuit niciodată că John venise pregătit să intre în posesia ei.

Va crede ea minciunile care păreau dovada lipsei lui de onoare, sau cuvintele şi purtările lui erau cele ale unui om îndrăgostit pe neaşteptate?

Lei 2549+51TL = 2600